

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΠΑΠΑΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

ΕΙΔΑ... & ΟΙΔΑ!!!

● **Proforma** [ΕΚΔΟΣΕΙΣ]

ΚΟΜΟΤΗΝΗ 2026

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΠΑΠΑΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

ΕΙΔΑ... & ΟΙΔΑ!!!

**ΚΟΜΟΤΗΝΗ
2026**

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΠΑΠΑΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

**ΕΙΔΑ...
&
ΟΙΔΑ!!!**

**ΚΟΜΟΤΗΝΗ
2026**

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ο Αθανάσιος Παπατριανταφύλλου, γεννήθηκε το 1945 στο Ροδίτη Κομοτηνής, όπου και διαμένει μόνιμα. Είναι απόφοιτος της Ζαριφείου Παιδαγωγικής Ακαδημίας Αλεξανδρουπόλεως (1965).

Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία ως έφεδρος αξιωματικός Πεζικού. Μετά την απόλυσή του από το στράτευμα, για ένα χρόνο περίπου, εργάστηκε στο λογιστήριο του Ο.Λ.Π (Οργανισμός Λιμένος Πειραιώς). Το Δεκέμβριο του 1968 διορίστηκε ως δάσκαλος σε σχολεία της πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης στο Νομό Ροδόπης. Τα σχολικά έτη 1970 – 1973 αποσπάστηκε στα ελληνικά σχολεία του κρατιδίου του Baden Wurttemberg της τότε Δυτικής Γερμανίας. Έκτοτε υπηρέτησε σε διάφορα σχολεία του Νομού Ροδόπης και για μικρό διάστημα ως βοηθός επιθεωρητή στη Β' Περιφέρεια Μ/κών Σχολείων Ροδόπης – Έβρου.

Τέλος, μέχρι τη συνταξιοδότησή του υπηρέτησε ως Διευθυντής στο 9ο Δημοτικό Σχολείο Κομοτηνής. Είναι παντρεμένος και έχει τρία παιδιά. Ασχολήθηκε για πολλά χρόνια με τα πολιτιστικά. Διετέλεσε Γενικός Γραμματέας του Θρακικού Ωδείου Κομοτηνής, Γενικός Γραμματέας και στη συνέχεια Πρόεδρος του Χριστιανικού και Πολιτιστικού Συλλόγου «Αγία Κυριακή» Ροδίτη, επίσης Γενικός Γραμματέας του Συλλόγου Ι.Κ.Τ.Α.Θ. Κομοτηνής και τέλος μέλος του Μ.Ο Κομοτηνής και της Εταιρείας Παιδαγωγικών Επιστημών Κομοτηνής.

Έχει συγγράψει τα δοκίμια : «**Το Θρακικό Πνευματικό Κέντρο και η Μουσική Σχολή Κομοτηνής**» (1991), «**Η Ι. Μονή της Αγίας Κυριακής Ροδίτη**» (1993) καθώς και την επετειακή έκδοση των αποφοίτων της τάξης του 1963, του Γυμνασίου Αρρένων Κομοτηνής με τον τίτλο «**Μετά 30 χρόνια**» (1993). Το έτος 2001 εξέδωσε την ποιητική συλλογή «**Θρακιώτικα και άλλα**», σε τέσσερις χιλιάδες αντίτυπα, την οποία διένειμε δωρεάν σε όλους τους εκπαιδευτικούς και τους μαθητές των Δημοτικών Σχολείων του Νομού Ροδόπης. Το 2008 ο εκδοτικός οίκος Αφοί Κυριακίδη Α.Ε. εξέδωσε το ιστορικολαογραφικό έργο του, «**Θράκη ιστορίες ζωής – Οδοιπορικό Τριών Αιώνων**». Το 2013 από τον εκδοτικό οίκο ΡΗΣΟΣ εκδίδεται ο **Ροδίτης**, ιδιαίτερη πατρίδα του, με την ιστορία, τις παραδόσεις και τα έθιμα. Το 2017 ο εκδοτικός οίκος Κ.Α.Μ. Αντ. Σταμούλη εξέδωσε την ποιητική συλλογή «**Πράσσειν (ποιητικά) άλογα ή εικοτολογίες**». Το 2019 εκδίδονται άλλες δύο ποιητικές συλλογές, «**Ο Ριμαδόρος**» και «**Οι μύθοι του Αισώπου**» από τον ίδιο εκδότη. Το 2020 εκδίδεται η συλλογή «**Θράκης Γεννήματα**». Το 2021, εκδόθηκαν τα «**Άπαντα**», ένας τόμος με το σύνολο των ποιημάτων του συγγραφέα. Το 2023 εκδόθηκε η αυτοβιογραφία του, με τον τίτλο «**Μια ζωή σαν παραμύθι**». Και τέλος, μετά την αυτοβιογραφία εκδόθηκε νέα ποιητική συλλογή με τίτλο «**Φιλοκαλία**». Το 2024 εκδόθηκε η ποιητική συλλογή «**Αλήθειες**». Ακολούθησαν οι «**Νουθεσίες**» και τέλος το ιστορικό δοκίμιο «**Η Μάχη του Οχυρού της Νυμφαίας**».

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ήταν τέλη του 2002 που, ο συγγραφέας ως συνταξιούχος εκπαιδευτικός, για πρώτη φορά αναρωτήθηκε:

-Και τώρα πώς θα περνάς το χρόνο σου, φίλε συνταξιούχε;

Τον πρώτο καιρό βρέθηκε ως προσωρινή λύση η ενασχόληση με τα γραφειοκρατικά ενός Συνδέσμου Αναπήρων, όπου πήγε, λόγω συγγενικής σχέσης που είχε με τον πρόεδρο του Συνδέσμου.

Η ενασχόληση ήταν καθημερινή και πραγματικά ο χρόνος περνούσε ευχάριστα και εποικοδομητικά. Ήταν εργασία γραφείου την οποία γνώριζε, αφού είχε εργαστεί κατά την πολυετή υπηρεσιακή του θητεία, ως προϊστάμενος στα γραφεία της Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης.

Αλλά, υπήρχε και εδώ πολύς χρόνος για άλλη ενασχόληση. Τότε έγινε, ή μάλλον του επανήλθε μια σκέψη, της στιχοπλοκής. Ανέκαθεν και κατά καιρούς, όταν υπήρχε κάποια πρόκληση και έμπνευση έγραφε κάποιους στίχους.

Και τότε δόθηκε και η απάντηση στο προαναφερθέν ερώτημα, σχετικά με την απασχόληση.

«Θα γράφω, όταν έχω χρόνο και για ό,τι με «τσινάει» και με προκαλεί για αντίδραση».

Και πράγματι, έκτοτε και δοθείσης ευκαιρίας ο Ριμαδόρος, όπως αυτο-αποκαλείται, γράφει - πλέκει στίχους και τους παραδίδει στην κρίση του κόσμου, επειδή πιστεύει, πως ό,τι γράφεται, πρέπει και να κοινολογείται. Ειδικά τα γραφόμενα μένουν στα αζήτητα, ως άχρηστα πια υλικά.

Και δεν σταμάτησε, ως σήμερα, να γράφει και πεζά και ριμάτες. Είναι ευτύχημα που η πνευματική του διαύγεια βρίσκεται σε ανεκτή κατάσταση και τα έργα του διαβάζονται μάλλον ευχάριστα, αφού ενίοτε δημοσιεύονται σε κάποια τοπικά έντυπα και ακούγονται θετικές κριτικές.

Αισίως φθάσαμε στην παρούσα έκδοση, όπου στιχοπλέκονται πολλές ριμάτες και για πολλά θέματα, που απασχολούν τον κόσμο ανέκαθεν και φυσικά και το Ριμαδόρο.

Ας κλείσουμε όμως τον λιτό αυτόν πρόλογο και ας πλοηγηθούμε στα φιλόξενα νερά του Ριμαδόρου, όπου θα δούμε, ποια είναι τα ενδιαφέροντα μηνύματα που εκπέμπει η γραφή του.

Καλή ανάγνωση.

Α.Π.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Βιογραφικό συγγραφέα.....	σελ....
Πρόλογος.....	
1. Ένα διαχρονικό ερώτημα	
2. Μηνύματα	
3. Προσωρινά ή πρόσκαιρα;	
4. Η ύστατη ώρα.	
5. Αστυφιλία ή μαρασμός;	
6. Οι εργάτες του λόγου	
7. Ευκαιριακοί σκουπιδότοποι	
8. Δίψα ζωής	
9. Οι λειτουργίες του σύμπαντος.	
10. Υπάρχει εξήγηση	
11. Ζω, άρα υπάρχω και υπάρχω άρα ζω!	
12. Οι θεωρίες για το τέλος του κόσμου (μακροσκελές).....	
13. Οι θεωρίες για το τέλος του κόσμου (σύντομο)	
14. Ως πότε;	
15. Σχήμα οξύμωρο	
16. Σκοταδισμός στη Ρωσία;	
17. Η ιστορία δεν ξεχνιέται	
18. Χαρακτήρες.	
19. Η πορεία της γνώσης	
20. Αναλώσιμα.	
21. Κυνηγοί σκανδάλων.	
22. Μη το παιδί!	
23. Οι συγκυρίες.	
24. Δώδεκα ναύτες, δεκατρείς καπεταναίοι.	
25. επικίνδυνα οράματα.	
26. Νικόλαος Φωτιάδης.	
27. Σκάνδαλα ή μύχιοι πόθοι;	
28. Συντήρηση ή Πελατειασμός;	
29. Τι συμβαίνει;	
30. Τι είναι ο άνθρωπος.	
31. Οι επιδείξεις.	
32. Η δράση και η αντίδραση.	
33. Τ ο αίμα της γης	
34. Οι κρίκοι της μύτης.	
35. Ένα ανέλπιστο θαύμα.....	
36. Η νέα νοημοσύνη.....	
37. Δοκιμαζόμενη ευτυχία.	
38. Τεχνητή νοημοσύνη.....	
39. Πατροκοσμάς.....	
40. Η φύση δεν εκβιάζεται.....	
41. Τα όρια του πλανήτη.	
42. Αυτά μπορούσα	

43. Ίδιον του ανθρώπου
44. Προς υποψήφιου; Φυγάδες.....
45. Παλιννόστηση.
46. Στο στρατηγό Νικόλαο Φωτιάδη.....
47. Προβλέψεις.....
48. Φτάνει πια.....
49. Στους αρνητές της γλώσσας μας.....
50. Η εύκολη λύση.....
51. Η παλιά Κομοτηνή.....
52. Παρηγορίες.
53. Ποιος θα μας σώσει;
54. Κάρτα ή χρήματα;
55. Άλλοτε και τώρα.
56. Άραγε όλα τα μπορεί;
57. Πάλι Διαδηλώσεις
58. Απεργία.
59. Η αγάπη.
60. Οι ανθρώπινες σχέσεις
61. Πυρ ομαδόν.
62. Η άγνωστη γνώση.
63. Μην αμελείς.
64. Η λαχτάρα του γονιού.
65. Είπε ο γαίδαρος τον πετεινό κεφάλι.
66. Ευχαριστήριο.
67. Διπλός καημός.
68. Η κατάρα της φυλής.
69. Παντού ζει.
70. Όλοι θέλουμε έναν προστάτη.
71. Θα πάμε στον Άρη η θα γίνουμε σαν τον Άρη;.....
72. Υπεροψία.....
73. Πόλεμος
74. Ματαιότης ματαιότητων
75. Ό, τι πλάνη
76. Τα παιχνίδια των Μεγάλων.
77. Μια αγιάτρευτη πληγή.....
78. Η Αποστολή.....
79. Η νοθεία των ονομάτων.....
80. Ουτοπία.....
81. Το χάσμα των γενεών.....
82. Σκάνδαλα.
83. Ο Θανασάκος
84. Η πόκοτη α'
85. Η πόκοτη β'
86. Ο καποτνός
87. Μ. Αλέξανδρος και Φωκίων.....
88. Ο Φίλιππος ο Μακεδών.....

- 89. Ο Διογένης και ο φαλακρός.....
- 90. Ο Αντισθένης.....
- 91. Ο Αριστοτέλης.....
- 92. Ο Λεωτυχίδης και το φίδι.....
- 93. Ο Σωκράτης και η Ξανθίππη.....
- 94. Ο Αίμος και η Ροδόπη.....
- 95. Η τιμωρία των Λημνιάδων.....
- 96. Άνθρωπο ζητώ.
- 97. Παιχνίδια της μοίρας.....
- 98. Έρως και Ψυχή

ΕΡΓΟΓΡΑΦΙΑ

**ΘΕΜΑΤΑ
ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑΣ**

1. ΕΝΑ ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΟ ΕΡΩΤΗΜΑ

Ένα διαχρονικό ερώτημα, τον άνθρωπο ταλανίζει.
Γιατί δεν ζει παντοτινά, τον κόσμο να αλωνίζει.

Γιατί φεύγει πριν καν τα εκατό, χρόνια του συμπληρώσει,
και τα όνειρα που έκανε, χωρίς να ολοκληρώσει;

Αφού γλυκιά είναι η ζωή, γιατί δεν συνεχίζει,
με τα προβλήματα ή και χωρίς, το χρόνο να κουλαντρίζει;

Αυθόρμητα έρχονται στο νου, άπειρες απαντήσεις,
που δίνονται στα ερωτήματα αυτά, σε πολλές αναζητήσεις.

Αν οι άνθρωποι που έρχονται, σ' αυτήν εδώ τη γη,
δεν φεύγανε ποτέ, κάποια στιγμή, στα σίγουρα θα είχε εκραγεί.

Δεν θα έμενε τόπος κενός, απ' το πλήθος του κόσμου,
αφού κανείς δεν θα «έφευγε», για χώρα του «έξω-κόσμου».

Και τότε θα προέκυπτε, μεγάλο πρόβλημα μετοίκησης,
του πλεονάζοντος πληθυσμού, κι η εύρεση ενός νέου τόπου κατοίκησης.

Ποιό θα 'ταν άστρο τ' ουρανού, για να δεχθεί τα πλήθη,
που θα έφευγαν από τη γη; Πώς, με τον τρόπο τον συνήθη;

Αλλά τότε, και η ωρίμανση του κάθε ενός ανθρώπου,
θα 'πρεπε, κάπου να σταματάει, χωρίς την αλλαγή προσώπου!

Αφού με την ωρίμανση, αλλάζουνε τα πάντα,
και όλοι αναρωτιούνται κάποτε, πώς έγινα και γιάντα;

Και οι τροφές για να τραφεί, ο άπειρος πληθυσμός,
πού θα βρισκόταν; Τότε πραγματικά, δεν θα υπήρχε χορτασμός!

Η γη θα κατακλύζονταν, από ανθρώπους κι άλλα ζώοντα.
Δεν θα περίσσευε σπιθαμή γης, και με όλα αυτά παρόντα.

Αμέτρητοι θα 'ταν οι άνθρωποι, στη γη δεν θα χωρούσαν,
και θα 'ταν χρόνιο πρόβλημα, το πώς όλοι θα ζούσαν!

Γι αυτό, θα πρέπει να λεχθεί, και να το μάθουν όλοι,
Ότι πάντοτε, όλα σωστά εξελίσσονται, στης γης το περιβόλι.

2. ΜΗΝΥΜΑΤΑ

Πολλά είναι τα μηνύματα, που ακούμε κάθε μέρα.
Λένε, τελειώνει πια ο άνθρωπος, και πάει σ' άλλη σφαίρα!

Δεν κατ' αρχάς, αισθανόμαστε, κλιματική αλλαγή.
Το κλίμα άλλαξε ριζικά, άλλαξε και η γη.

Πάνε τα χιόνια κι οι βροχές, που ξέραμε ως τώρα,
οι ποσότητες όγκου και ημερών, άλλαξαν για τη χώρα.

Πλημύρες και κατακλυσμοί, αλλού, πολύ συχνά συμβαίνουν,
και με ορμή πολλά νερά, σε αθώων σπίτια μπαίνουν.

Κι η μάνα Γη που ξέραμε, δεν μένει απαθής.
Καθημερνά, ηφαιστεια και σεισμοί, δείχνουν σημεία οργής.

Με μαθηματική ακρίβεια, μάλλον, έρχεται πια το τέλος,
του κόσμου που γνωρίζουμε, χωρίς αίγλη και μέλος.

Ας μην απορεί όμως κανείς, για ό,τι κι αν συμβεί.
Ό,τι κι αν γίνει, είναι αναπόφευκτο, για την καλή μας γη.

Κι άλλοτε δοκιμάστηκε, κι άλλαξε σχήμα και κλίμα
Και τα «υπάρχοντά» της δεν είχαν, ποτέ το ίδιο βήμα.

Μα ξαναρχίζει απ' την αρχή, και αυτή και τα παιδιά της,
νέα ζωή και κίνηση, δίνει στα νέα όριά της.

Αφού λοιπόν, κάποια στιγμή, το γεγονός θα γίνει,
και τίποτε απ' τα παλιά, στη γη μας δεν θα μείνει...

Ας μην βιάζονται οι ταγοί, του κόσμου, των ανθρώπων,
να φέρουν το τέλος πιο κοντά, με κάποιον άλλο τρόπον.

Ας μην κάνουν προγράμματα, πολεμικά και άλλα,
που θα 'χουν αποτελέσματα, κακά μα και μεγάλα.

Ας πάψουν να ονειρεύονται, θρόνους και μεγαλεία.
Γιατί, αντί αυτών πολλοί θα δουν, θρήνους μελαγχολία.

Ας μην είναι αιθεροβάμονες, ας ζουν με την ελπίδα,
ότι ο κόσμος θα σωθεί, αλλά όχι με την ... λεπίδα!

Ο Τραμπ, ο Πούτιν, ο Ερντογάν, κι όλοι οι μεγάλοι ηγέτες,
ας γίνουνε φιλόκαλοι, και όχι λαών ποδηγέτες.

Με εξοπλισμών προγράμματα και όνειρα μεγάλα,
το μόνο, που θα καταφέρουνε; Θα χύσουνε το ... γάλα.

Θα καταστρέψουνε τη γη, πριν έρθει εκείνη η ώρα,
που μέλλεται οπωσδήποτε, αλλά, δεν είναι εδώ και ... τώρα!

Φίλοι καλοί, μην καταστρέφετε, την πανέμορφη Γη.
Αφήστε, να ζουν ανέμελα των ανθρώπων, οι κόρες και οι γιοί.

17/3/25

3. ΠΡΟΣΩΡΙΝΑ Ή ΠΡΟΣΚΑΙΡΑ

Τα «πάντα ρει» μας έχει πει, ένας σοφός μεγάλος.
Ο Ηράκλειτος, που σαν κι αυτόν, δεν υπήρξε κανένας άλλος.

Αλλά άλλοι λεν, όλα πρόσκαιρα, παροδικά κι εφήμερα,
είναι τα πάντα ευτυχώς, κι όχι μόνο για σήμερα.

Προσωρινή είναι η χαρά, αφού δεν διαρκεί για πάντα,
Έρχεται και παρέρχεται, σ' όλους και στην ...Ινφάντα!

Αλλά και η λύπη διαρκεί, σ' όλους κάποιον καιρό.
Το πόσο; Το γιατί; Και πώς, να ειπώ δεν το μπορώ.

Όμως, τα πάντα δυστυχώς, έχουν αυτήν την «τύχη»,
και δεν μετριέται εύκολα, ούτε καν με μέτρο ή με πήχη.

Ο άνθρωπος κι όλα τα ζωντανά, έχουν αρχή και τέλος.
Το ίδιο συμβαίνει και στ' άψυχα, κι ας μην τα χτυπάει το ...βέλος!

Μα η προσωρινότητα, εμψύχων και αφύχων,
δεν είναι πάντοτε γνωστή, ούτε εξ απαλών ονύχων.

Το εφήμερο, το βραχύβιο, και το περιοδικό,
είναι «Εκεινού» απόφαση, κι αυτό είναι γνωστό.

Το πόσο θα διαρκέσει η χαρά, η λύπη, η ευτυχία,
τ' αποφασίζει μόνον Αυτός, χωρίς καμιά μεσιτεία.

Γι αυτό και όλα αλλάζουνε, και άνθρωποι και φύση,
και μέχρι σήμερα το γιατί, κανείς δεν έχει γνωρίσει.

Στον άνθρωπο συμβαίνουν πολλά, βλέπει πολλές αλλαγές.
Ποτέ δεν είναι όμοιο, το σήμερα με το χτες.

Μα η προσωρινότητα, είναι το θείο δώρο,
στους άπορους στους δυστυχείς, που ζουν σ' αυτόν το χώρο.

Αλλά και όλοι οι πρόσκαιρα, χαρούμενοι ευτυχισμένοι,
μετά από κάποια κακοτοπιά, βγαίνουν κι αυτοί θλιμμένοι.

Όλοι έχουνε μερίδιο, σε όλα, στην ευτυχία.
μα και στην τύχη την κακή, και αυτή τη δυστυχία.

Αλλά Ύψιστε, η καλή προσωρινότητα, ας είναι πιο μεγάλη,
όταν είμαστε ευτυχείς, και χωρίς καμιά άλλη ... ζάλη.

Και όταν σαν όντα εφήμερα, μας τύχει αναποδιά,
με υπομονή ας αντέξουμε, κι ας πούμε, έξω καρδιά.

Αφού λοιπόν, όλα είναι πρόσκαιρα, δεν διαρκούν για πάντα,
και τα καλά και τα κακά, φίλε άνθρωπε νταγιάντα.

Γι αυτό επίσης οι άνθρωποι, το σύμπαν και ο ντουνιάς.
ας εύχονται όλα τα κακά, να φεύγουν μονομιάς.

Τα ευτυχή και πρόσκαιρα, ας διαρκούν πολύ.
Να γίνεται η ζωή μας εύκολη, και λίγο ως πολύ ... καλή.

23/3/25

4. Η ΥΣΤΑΤΗ ΩΡΑ

Του κόσμου αυτού η ύστατη, η ώρα κοντοζυγώνει.
Και ό,τι έφτιαξε ο άνθρωπος, «κάποιος» το αποσώνει.

Και τούτο, επειδή του κόσμου αυτού, όλα έχουν αρχή και τέλος.
Έχουν ακμή και παρακμή, και τελειώνουνε, από ένα μοιραίο «βέλος».

Το βέλος εκείνο που στέλνεται, από την Ειμαρμένη,
για να θέσει τέρμα στη ζωή, σ' όλη την Οικουμένη.

Το βέλος το θανατερό, το πότε και πώς θα έρθει,
δεν το γνωρίζει σίγουρα κανείς, κι όμως αυτό υφέρπει.

Δεν δείχνει σημάδια, πώς είναι, ούτε και πώς θα ενεργήσει.
Όμως κι αυτό είναι ολοφάνερο, πως τίποτε ορθό δεν θ' αφήσει.

Το βέλος αυτό θα λέγεται, σεισμός, κατακλυσμός(;)
Αλλά, όταν χτυπήσει θα γενεί, του κόσμου ο χαλασμός;

Ή θα 'ναι βόμβα ατομική, που ο άνθρωπος έχει φτιάξει,
και που όλον τον κόσμο και τη γη, μπορεί να την ρημάξει;

Προβλέψιμο δεν είναι τίποτα, το τι και πώς θα γίνει,
Αλλά, όταν τούτο συμβεί, ο κόσμος θε να μπει στο καμίνι.

Κάποιος σίγουρα ίσως πει. Υπάρχουν αποδείξεις,
ότι όλα τούτα θα συμβούν; Έστω λίγες ενδείξεις;

Αλήθεια, όλα τα «κατάλοιπα», που υπάρχουνε στη γη,
δεν λεν, ότι προήρθανε από παρόμοια, ολική καταστροφή;

Δεν δείχνουνε περίτρανα, πως κάποτε ήρθε ένα τέλος,
που δεν άφησε σε όλη τη γη, ούτε ίχνος ούτε πέλος;

Κι όμως, κάποια σημάδια έμειναν και δείχνουν πως και άλλοι
άνθρωποι έζησαν, πριν από εμάς, και γίνανε και μεγάλοι!

Αλλά, μια ύστατη γι αυτούς, μια τελευταία ώρα,
ήρθε και αφανίστηκαν, σε μια μεγάλη μπόρα.

Και αφού, «το πεπρωμένο φυγείν αδύνατο»,
ως τότε, θα πρέπει όλοι οι άνθρωποι, να ζουν βίον ακήρατο.*

Αλλά, «θαρσεείτε», γιατί πρόσφατα, επιστήμονες έχουν προβλέψει,
ότι, μετά από δισεκατομμύρια χρόνια, η Γη μας θα στερέψει.

5. ΑΣΤΥΦΙΛΙΑ Ή ΜΑΡΑΣΜΟΣ;

Ραγδαία αναπτύχθηκε, παντού η αστυφιλία.
Οι πόλεις μεγαλώνουνε, αλλά, στερεύει η επαρχία!

Γιατί τάχα γίνεται αυτό; Και ποια είναι η αιτία;
Μήπως, καλύτερη είναι η ζωή εκεί, και φέρνει ευτυχία;

Μήπως είναι πιο εύκολη, και πιο υγιεινή;
Και το επιτρέπει ο Θεός, να είναι παντοτινή;

Μήπως και όλοι οι αστοί, βοηθούν ο ένας τον άλλον,
κι ας μην γνωρίζονται καλά, αλλά το 'χουν πόθο μεγάλο;

Άραγε, αν γίνουν όλοι αστοί, λύνονται τα προβλήματα;
'Η θα βρούνε τη λύση τους, μόνον κάποια πρόσκαιρα αισθήματα;

Μήπως απόδειξη τρανή, πως εκεί, όλα κυλούν αλλότροπα,
μ' άλλους ρυθμούς, πιο γρήγορους και μάλλον ιδιότροπα;

Δεν είναι πιο εύκολη η ζωή, στο άστυ το μεγάλο!
Υπάρχουν κι εκεί δυσκολίες, και ζόρια δίχως άλλο.

Κι είναι δύσκολη η προσαρμογή, να ζεις σ' άλλο περιβάλλον,
σε έναν κόσμο αλλιώτικο, σε έναν τόπο άλλον.

Αλλά, ας έχουν κατά νου, όσοι μεταναστεύουν,
και σε άλλους τόπους εναγώνια, την τύχη τους γυρεύουν ...

Κι εκεί θα 'χουν προβλήματα, πολλά μα και μεγάλα,
προβλήματα προσαρμογής, ιδιότροπα, και πολλά άλλα.

Αλλά, αν φύγουν όλοι απ' τα χωριά, και πάνε εκεί, στις πόλεις,
τι θα απογίνει η ύπαιθρος; Θα γίνει μάλλον η εξοχή μόνον για ώρες σκόλης;

Και ποιος θα εργάζεται στη γη, στους κάμπους στα χωράφια;
Και τα προϊόντα τούτης της γης, πώς θα γεμίζουν ράφια;

Αν ερημώσει η ύπαιθρος, και γίνουν όλοι αστοί;
Δεν θα υπάρχουν ποτέ πια, γεωργοί και βοσκοί.

Αλλά, ο τρόπος της ζωής, στην πόλη διαφέρει,
από τον τρόπο του χωριού, κι ο κόσμος όλος το ξέρει.

Εκεί, η ατμόσφαιρα είναι καθαρή, δεν έχει διόλου νέφος,
και αναπνέει πιο ελεύθερα, κι ο γέρος και το βρέφος.

Οι κάτοικοι όλοι του χωριού, γνωρίζονται, και μάλιστα καλά,
κι αν χρειαστεί, βοηθιούνται πάντοτε, στα δύσκολα και στα απλά.

Αλλά μήπως, η «καλή» ζωή, της πόλης έχει αγκάθια;
Αφού εκεί φυτοζωούν, και πολλά «κατακάθια»;

Μήπως τα συναισθήματα, στην πόλη μπαίνουν στην άκρη;
Γι αυτό και πολλά αισθήματα, θολώνουν από το δάκρυ;

Μήπως οι αξίες της ζωής, κι αυτές της οικογένειας,
μένουνε στα αζήτητα, στο χώρο της ...αγένειας;

Μήπως κάποια αισθήματα, στρεβλά ικανοποιούνται,
και τα αγνά και τίμια, απλά καταπατούνται;

Είναι σκληρό κι ανάλγητο, μα αληθινό αντάμα.
Αν η ύπαιθρος ερημωθεί, προκύπτει μέγα δράμα.

Όχι μόνον παύει η γη, καρπούς να μας προσφέρει,
μα η κοινωνία ολάκερη, πολύ θα υποφέρει.

Θα μειωθεί ο πληθυσμός, απ' τις λίγες γεννήσεις
Αφού πια τα αισθήματα, θα ζουν με ... υποτιμήσεις.

Όλοι οι νέοι προτιμούν, το σήμερα, το τώρα.
Δεν προνοούν για το αύριο, αλλά για το τι φέρνει η ώρα.

Και έτσι, κι εσύ πατρίδα μου, για πολλά θα θρηνήσεις.
Και για την ίδια σου την ύπαρξη, και τα καλά της ... φύσης!

Ευχή μα και προτροπή μαζί, κάνω όλοι να γυρίσουν,
στον τόπο που τους γέννησε, και εκεί να ευτυχήσουν!

Γιατί, δεν κάνει ο τόπος τη ζωή, μα ο άνθρωπος τον τόπο,
με αγώνα και προσπάθεια, και αν θέλεις, ναι με κόπο!

6. ΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ

Στις κοινωνίες των ανθρώπων, υπάρχουνε πολλοί εργάτες,
που άλλοι απλά εργάζονται, και άλλοι είναι ... «διαβάτες».

Όλοι για τ' απαραίτητα, τ' ανθρώπινα, κοπιάζουν όλη μέρα.
Κι όμως, κάποιοι δεν τους νοιάζονται, κι όλο τους κάνουν πέρα.

Κάποιοι απαιτούν μίαν αμοιβή, για τον κόπο που κάνουν.
Σωστό και δίκαιο μαζί, μα οι άλλοι, άλλους στόχους βάνουν.

Μερικοί θεωρούνε εαυτούς ανώτερους, έστω κι άλλων ομοίων,
και απαιτούν μερίδα λέοντος, άνευ αντιρρήσεων ή και σχολίων!

Σίγουρα υπάρχουν πάντοτε, κάποιοι που 'χουν υπεραξία.
Μα αυτό, πρέπει να αποδεικνύεται, χωρίς υπεροψία.

Όλοι, για την όποια αξία τους, πρέπει να προσμετρούνται.
Κι όχι αυθαίρετα και ιταμά, εύκολα να αδικούνται.

Κι όμως υπάρχουν αρκετοί, που υποβλέπουν άλλους,
και τους εκμεταλλεύονται, κάνοντάς τους εξάλλους.

Μεγάλη η υποτίμηση, σε κάποιους εργάτες λόγου,
γίνεται από πολλούς αναίτια, και με ύφος ...παραλόγου.

Αλλά, λέει μια ρήση του Κυρίου, και είναι πολύ γνωστή.
«Ουκ επ' άρτω μόνον ζήσεται άνθρωπος», και είναι πολύ σωστή.

Και υπονοεί, πως είναι σωστός, ο άνθρωπος εκείνος,
που τρέφει και το σώμα, και το πνεύμα, και δεν είναι κρετίνος.

Και πρέπει ισότιμα να αμείβονται, όλοι οι εργαζόμενοι,
και των χειρών και του πνεύματος, και να 'ναι δίκαια αμειβόμενοι.

9/8/25

7. ΕΥΚΑΙΡΙΑΚΟΙ ΣΚΟΥΠΙΔΟΤΟΠΟΙ

Άραγε είναι τόσο δύσκολο, να βρεθεί ένας τρόπος,
οι Έλληνες τα απορρίμματα, να μην τα πετάν όπως- όπως;

Σκουπιδότοποι καταντήσανε, οι παρυφές των δρόμων,
όπου πετιούνται ασύστολα, υλικά υπονόμων.

Γνωρίζουν άραγε όλοι αυτοί, που αστόχαστα πετάνε,
ό,τι πιο άχρηστο υλικό, όχι όπου δει, κι όπου να 'ναι;

Ότι τα υλικά αυτά, σίγουρα δημιουργούνε,
μικρο-βιότοπους, και εστίες νοσηρές, που τη ζωή απειλούνε;

Μήπως νομίζουν όλοι τους, πως εδώ, δεν κινδυνεύουν,
αφού σε άλλον τόπο ζουν, κι εδώ, απλώς περιοδεύουν!

Και δεν τους νοιάζει, αν άλλοι άνθρωποι, που ζουν στον τόπο αυτό,
θα «μεταναστεύσουνε» σίγουρα, σε τόπο χλοερό;

Μα είναι σκέψη ταπεινή, ανθρώπων ταπεινών,
όσων συμπεριφέρονται, με τρόπους σαν κι αυτόν.

Τα απορρίμματα σαφώς, και πρέπει να πετιούνται,
μόνον σε χώρους ειδικούς, κι όχι άστοχα, να ποδοπατούνται.

Σε χώρους κατοικήσιμους, σε κάδους απορριμμάτων,
εκεί να γίνεται η συσσώρευση, των άχρηστων πραγμάτων.

Και οι ταξιδιώτες με τ' αυτοκίνητα, ποτέ να μην πετάνε,
ό,τι άχρηστο είτε αχρείαστο. Αυτό πρόχειρα, ας το κρατάνε.

Και όταν βρεθούν σε οικισμό, όπου υπάρχει κάδος,
εκεί, ας πετούν τα αχρείαστα, γιατί, αλλιώς θα 'ναι λάθος.

Τα πάντα ας πάνε έγκαιρα, και στο σωστό το μέρος,
είτε είναι χειμώνας, ή άνοιξη, φθινόπωρο ή και ...θέρος.

Αφού ξέρουμε, η καθαριότητα, είναι μισή αρχοντιά.
Ας πάψει κάθε αλόγιστη, πράξη κι αποκοτιά.

Κι ας κάνουμε όλοι το σωστό, και χωρίς βαρυγκώμιες,
δικαιολογίες άστοχες, κι άλλες αιτίες όμοιες.

8. ΔΙΨΑ ΖΩΗΣ

Κόβοντας το γκαζόν της αυλής, κόπηκαν πολλά ανθάκια,
πολλών αγριολούλουδων, τα όμορφα κεφαλάκια.

Κι όμως, σε λίγο καιρό, τα ανθάκια βγήκαν πάλι,
και μαζί με τα άλλα φύλλα τους, σηκώσανε κεφάλι.

Κι όσο κρατάει η άνοιξη, το ίδιο κάνουν πάντα,
όποτε τους κόβετε η κεφαλή, αυτά λένε ... νταγιάντα.

Νταγιάντα σε όλα τα κακά, και μη φοβού, θα γιάνεις,
κι αφού μπορείς ν' ανθοφορείς, κράτα δεν θα ... πεθάνεις!

Θα ορθοποδήσεις και θα ιδείς, να έρχονται και οι σπόροι,
αυτοί που θα αναγεννηθούν, και θα γεμίσουν χώροι.

Με απογόνους σαν κι εμάς, σε μια νέα ζωή,
και ίσως καλλίτερη απ' αυτή, και ίσως σε νέα γη!

Κι εδώ ένα καίριο ερώτημα, μπαίνει στα έλλογα όντα.
Άραγε συμμερίζονται, τη νοοτροπία αυτή, στον αιώνα τον παρόντα;

Εφόσον, οι νέοι διανύουνε, της άνοιξης τα χρόνια,
βλέπουν τη ζωή όπως τα φυτά, η νιώθουν καταφρόνια;

Θέλουνε, να συνεχιστεί η ζωή, παρά τις δυσκολίες,
ή ψάχνουνε αλλότροπες ζωές, και άλλες ...ευκολίες;

Ιδού το μέγα δίλημμα. Το δίλημμα της ζωής.
Το δίλημμα της συνέχισης, ή της καταστροφής!

Αλλά, εφόσον η δίψα για ζωή, πάψει πια να υπάρχει,
ο κόσμος θα αναστραφεί, κι ο σατανάς θα άρχει...

1/5/25

9. ΟΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

Το παν στο σύμπαν λειτουργεί, σαν προγραμματισμένη μηχανή,
που αενάως προγράμματα εκτελεί, κατά το μάλλον ή ήττον ... αχανή.

Υπάρχουν αστέρια πάμπολλα, στο αχανές διάστημα,
που κυκλοφορούν ακώλυτα και με σωστό ... περπάτημα.

Όμως, στο διάβα τους κάποιες φορές, ίσως παραπατούν,
και κατά λάθος (;) τυχαία (;) ίσως κάποια να συγκρουστούν.

Κι όμως, τη σύγκρουση αυτή, κάποιος την προγραμματίσε,
και κάποιων το ρόλο που εκτελούν, Αυτός, απλώς τον ... σταμάτησε!

Και τούτο έγινε θαρρώ, για λόγους ευταξίας,
για σφάλματα που έκανε, κάποιος, απείθαρχος ...Γαλαξίας.

Γνωστόν, ότι οι νόμοι της φύσης του Ενός, πρέπει όλοι να τηρούνται,
κι «Εκείνου» τα προστάγματα, να μην καταστρατηγούνται.

Κάνουν υπόθεση οι θνητοί, και εικάζουν τι συμβαίνει,
και των αλλαγών τα αίτια, σκέπτονται, ποιος άραγε τα στέλνει;

Όμως, το πώς θα κινηθεί, το Σύμπαν και η φύση,
ο άνθρωπος είναι αδύνατο, ποτέ να το γνωρίσει.

Κι έτσι τα πάντα λειτουργούν, όπως κρίνει «Εκείνος»
Ο Ύψιστος Δημιουργός, και μέγιστος Ραβίνος.

Κι όταν συμβαίνει μια αλλαγή, στο σύμπαν στους ανθρώπους,
συμβαίνει με δική Του εντολή, σε γνωστούς κι άγνωστους τόπους.

Αλλά, γίνονται αλλαγές, και στα όντα τα θνητά,
ανέλπιστες, απίστευτες, και δίχως χωρατά.

Κάποιος χάνει το είναι του, απρόσμενα χωρίς λόγο,
χωρίς αιτία φανερή, χωρίς κανέναν ψόγο.

Κι όμως! Υπάρχει αίτιο, που μόνον «Εκείνος» ξέρει,
που για κάποιο λόγο ο θνητός, θα πρέπει να υποφέρει.

Λέει ο θυμόσοφος λαός, ότι οι αμαρτίες γονέων,
πάντοτε είναι υπεύθυνες, για τα βάσανα των νέων.

Βαριές ασθένειες και χαμοί, καθημερινά συμβαίνουν.
Πολλοί θνητοί τα πάνδεινα, και αναίτια υπομένουν.

Κι αναρωτιούνται οι δυστυχείς, γιατί ειδικά σ' αυτούς,
να έρχονται οι κακοτυχίες, που θέλουν και ...γιατρούς;

Όλες οι δοκιμασίες έρχονται, πάντοτε στους θνητούς,
σαν «δώρα» που τα στέλνει «Εκείνος», μ' αγάπη προς αυτούς.

Κάποιες φορές για να τους δώσει, νέο σύνθημα πορείας,
κι άλλοτε, για να αποτρέψει, τους λόγους μιας διαμαρτυρίας.

Είναι μηνύματα δηλαδή, «προς γνώση και συμμόρφωση»,
μπορεί και δώρα ανταμοιβής, για μια μικρή ... διόρθωση.

Αφού συνέλθει ο θνητός, του αξίζει κάποιο πριμ,
όπως κάποτε ανταμείβονταν, όλοι οι Νεφελίμ.

Για να συνέλθει ο κακός, του αξίζει μια ποινή,
όπως και στον καλό να δίνετε, μια δίκαιη αμοιβή.

Κι αυτό είναι το μήνυμα, που ισχύει για τους πάντες,
Λευκούς, Μαύρους ή Κίτρινους και για γυναίκες και άντρες.

Κι οι κανόνες είναι κοινοί, στο Σύμπαν, στους ανθρώπους.
Να διορθώνονται όλα τα στραβά, ακριβώς με ίδιους ... τρόπους!

Κι η μείξη καλού και κακού, γίνεται επί τούτου.
Κι αυτό ας γίνει κατανοητό, στους ανθρώπους κάθε τύπου.

Να μάθουν όλοι, ότι κι οι εκτροπές, μαθήματα μεγάλα,
είναι για όλους τους σκεπτόμενους, κι ας μην προνοούν για άλλα.

Και ότι όλοι είναι υποψήφιοι, για κάθε ατυχία,
Όπως, όμοια να τους συμβεί, μια μέγιστη ευτυχία!

10. ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΞΗΓΗΣΗ

Πολλές φορές ακούγεται, όταν συμβαίνει κάτι.
Να λένε. -Μη δίνεται συνέχεια, φταίει το κακό το μάτι!

Κι όμως υπάρχει εξήγηση, για ότι κι αν συμβεί,
στη φύση και στον άνθρωπο, σ' αυτήν εδώ τη γη.

Θα πρέπει δε ισότιμα, τα πάντα να δεχόμαστε,
και τα καλά και τα κακά, κι ανάλογα να φερόμαστε.

Και πρέπει να εμβαθύνουμε, γιατί τάχα συμβαίνει,
ένα γεγονός απρόοπτο, και τι άραγε σημαίνει.

Αλλά, σχεδόν πάντα αποκαλύπτεται, ποια είναι η αιτία,
αν γίνει η θεμιτή προσπάθεια, με πάθος και μανία.

Έτσι, ο γιατρός στον άρρωστο βρίσκει, από ποια ασθένεια πάσχει,
κι ανάλογη βοήθεια, θα σπεύσει να παράσχει.

Επίσης κάθε ερευνητής, αν ψάξει ενδελεχώς,
θα βρει την λύση που έψαχνε, στο πρόβλημα κι αυτός.

Μα κι ο καθένας σίγουρα, θα βρει τη δέουσα λύση,
σε ό,τι τον απασχολεί, αν το επιχειρήσει.

Το ίδιο συμβαίνει βέβαια, και στους ερευνητές,
που χρόνια ψάχνουν κι ερευνούν, για λύσεις προσιτές.

Αρκεί να έχουν κατά νου, πως η λύση θα βρεθεί,
αφού τα πάντα ακολουθούν, μία πορεία ορθή.

Κι η πίστη τους θα δικαιωθεί, αν πάντα επιμένουν,
να δίνουν λύσεις για πολλά, που χρόνια περιμένουν.

Θα βρεθεί κι ο ένας, ο κατάλληλος, που θα αποκαλύψει,
το μυστικό που κρύβεται, και περιμένει την λύση.

Είναι γεμάτες μυστικά, και η ζωή και η φύση,
που περιμένουν τον άνθρωπο, που κάποια απ' αυτά θα λύσει.

Αφού λοιπόν εξήγηση, υπάρχει για τα πάντα,
ας μην υποχωρεί ο άνθρωπος, και ας λέει κάποτε ...νταγιάντα!

Με υπομονή κι επιμονή, ίσως μπορώ να κερδίσω,
και να 'βρω λύσεις ποθητές, εφόσον προσπαθήσω..

Κι ας μην ακούω ό,τι λεν', ψευδολόγοι, Κασσάνδρες,
όλοι οι δήθεν «ειδικοί», γυναίκες μα και άνδρες.

Αφού, υπάρχουν παραδείγματα, πολλών ερευνητών,
που θαυματουργήσαν λύνοντας, προβλήματα ετών.

Η επιμονή και η στόχευση, στη λύση προβλημάτων,
είναι το μέγα μυστικό, των ανθρώπινων πραγμάτων.

18/5/25

11. ΖΩ; ΑΡΑ ΥΠΑΡΧΩ! ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΥΠΑΡΧΩ; ΑΡΑ ΖΩ!

Κάποιος σοφός στο παρελθόν, σοφά μας έχει πει.
«Εφόσον ζω, υπάρχω», και σας το γράφω στο χαρτί.

Αυτό είναι μια αλήθεια, και δεν αμφισβητείται.
Αλλά, μια νέα γνώμη τίθεται, και το ποιον της δείτε.

Αφού λοιπόν, «Εφόσον ζω, υπάρχω», ας δούμε και τ' αντίθετο.
Δηλαδή, και «Εφόσον υπάρχω, ζω» και μάλιστα με ...επίθετο.

Είναι μπροστά στα μάτια σας, μα μια άλλη ζωή κάνει.
Άλλους νόμους ακολουθεί, μέχρι που να πεθάνει.

Αφού, κι αυτό υφίσταται, τους νόμους της φθοράς,
κι έχει στιγμές στη ζήση του, και λύπης και χαράς.

Και δεν λέω για τον άνθρωπο, που πρόδηλα είναι θνητός,
μα εννοώ τον κόσμο τ' ουρανού, που μας είναι ... ορατός.

Κάποτε έχει εμφανιστεί, και υπάρχει για αιώνες,
στο αχανές διάστημα, σε ειδικούς λειμώνες!

Κι έχει κι αυτός ορατή «ζωή», μα με δικούς του κανόνες,
όπως και κάθε ον υπαρκτό, και Άνοιξη και ... Χειμώνες!

Μα έρχεται, κι αυτουνού η στιγμή, και πάει στο χαμό.
Χάνεται μες στην άβυσσο, σ' ένα ουράνιο ... κενό.

Κάποιοι βεβαίως ίσως πουν, οι αστερισμοί, αισθήματα δεν έχουν.
Δεν βλέπουν, δεν αισθάνονται. Κι όμως πάντα προσέχουν!

Πράγματι, κι αυτοί αισθάνονται, και αντιδρούν ομοίως.
Ποτέ δεν μένουν αδρανείς, μα δρύνε ... παρομοίως!

Τις καταιγίδες, τους σεισμούς, και τις θεομηνίες,
ζουν και αυτοί με τον τρόπο τους, και ... έχουνε αγωνίες.

Αλλά, αυτή η αντιμετώπιση, δεν είναι αντιληπτή,
απ' όλους τους «νοήμονες», κι ούτε είναι προσιτή.

Κι όμως, η όποια αντίδραση, προφανώς και υπάρχει.
Νοιώθουν και αντιδρούν ανάλογα, κι οι θάλασσες κι οι βράχοι.

Κι αφού όλοι οι αστερισμοί, έχουν την ίδια υφή,
δεν μπορεί να αποκλειστεί, και γι αυτούς καταστροφή.

Και οι όποιες αντιδράσεις τους, είναι γνωστές στους αιώνες.
Είναι οι σεισμοί, οι κατακλυσμοί, μα και οι παγετώνες,

Άρα και οι αστερισμοί, είναι όντα και υπάρχουν,
όπως όλοι οι ζωντανοί οργανισμοί, και αναλόγως πράττουν.

Αλλά, άλλη είναι η αντίδραση, των ζώντων οργανισμών,
και άλλη, πολύ διαφορετική, αυτή των αστερισμών.

Κι όμως, αστερισμοί κι οργανισμοί, έχουν κι οι δυο ζωή,
μακρόχρονη ή βραχύχρονη. Ποιος ξέρει να μας πει;

Άρα, υπάρχουνε και ζουν, και άνθρωποι και αστέρια,
καθένας με τον τρόπο του, όπως τα ... περιστέρια!

6/6/25

12 ΘΕΩΡΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Προφητείες και προβλέψεις, ότι ο Κόσμος θα χαλάσει,
και το τέλος του, λένε κάποιοι, ότι σύντομα θα φτάσει...

Υπήρξαν πολλοί προφήτες, που προβλέψανε τη μέρα,
και τρομάζανε τους ανθρώπους, με μια ανήκουστη φοβέρα.

Κι όμως, διαψευστήκανε, κι αποδείχτηκε μέγα ψέμα,
κάθε πρόβλεψη για το τέλος, και κάθε προφητεία για τέρμα.

Έγιναν πολλές προβλέψεις, μες στο διάβα των αιώνων,
από σοφούς κι ανίδεους, παλιών και νέων χρόνων.

Πρώτος ο Johanes Stoffer, ο Γερμανός αστρονόμος,
Πρόβλεψε, πως με μια πλημμύρα, θα καταστραφεί ο κόσμος.

Πέρασε η χρονιά που είπε, και δεν ήρθε το κακό.
Η πρόβλεψη δεν επαληθεύτηκε, αλλά κάποιος τότε έφτιαξε ... κιβωτό.

Άλλοι πρόβλεψαν, πως το τέλος, θα 'ρθει στα 1666.
Γιατί εμπεριέχεται το 666, που 'ναι σημείο, ο Σατανάς να επιστρέψει.

Τότε έγινε μια πυρκαγιά, στο Λονδίνο, στην Αγγλία.
Κι αυτή ήταν η μόνη ζημιά, που προείδε η προφητεία.

Και πάλι, μια αγύρτισσα πρόβλεψε στην Αγγλία, ότι έρχεται ο Χριστός!
Και μαζί με «Εκείνον» έρχεται, κι ο μέγας χαλασμός.

Το μήνυμα, το έβλεπε που γράφονταν, στα αβγά μιας κότας,
που 'λεγε, ότι «Ο Χριστός έρχεται», και είναι ante portas.

Πολλοί ήταν που πίστεψαν, και σε αυτό το μήνυμα,
και πλήρωσαν για τούτο άδικα, και κάποιο μεγάλο τίμημα.

Αλλά, γρήγορα αποδείχτηκε, πως κι αυτό ήταν απάτη.
Και για ταυτό κρεμάστηκε η μάντισσα, για θεωρία σκάρτη.

Ένας άλλος, που πρόβλεψε, του κόσμου αυτού το τέλος,
ήταν κι ο Γουίλιαμ Μίλερ, ο Αμερικανός, μιας θεωρίας μέλος.

Ο Μίλερ ο Αμερικανός πρόβλεψε, πως το σαράντα τρία,
θα 'ρθει στο κόσμο αυτό η μέλλουσα, «Δευτέρα Παρουσία».

Κι επειδή αυτή δεν έγινε, καν' το '43, προέβλεψε εκ νέου,
ότι την επόμενη τη χρονιά θα έρχονταν, η τέλεση του μοιραίου.

Τελικά, ο Μίλερ παραδέχτηκε, ότι ήταν πλάνη μεγάλη,
και εφεξής δεν θα 'κανε, καμιά πρόβλεψη άλλη.

Αργότερα, ένας κομήτης φάνηκε, να προμηνάει το τέλος.
'Ηταν ο κομήτης του Χάλεϊ, αλλά κι αυτός δεν είχε ... βέλος.

Παρήλθε και προσπέρασε, χωρίς την γη να αγγίζει.
Δες και δυνάμεις άγνωστες, τον είχανε ... προγκίζει.

'Άλλη, μια μέρα σημαδιακή, η αρχή του δυο χιλιάδες,
θεωρήθηκε απ' τους εύπιστους, πως θα 'φερνε, καταστροφές μυριάδες.

Πέρασε κι αυτή ανώδυνα, χωρίς το τέλος να έρθει.
Κι όμως μια άλλη, παλιά αποκάλυψη, έφερε μια αλόγιστη μέθη.

'Ητανε το ημερολόγιο, των Ινδιάνων Μάγια,
που πρόβλεπε, πως το '12 θα συμβούν πολλά, μα όχι τόσο ...άγια.

Οι Baba Vanga, και Ryo Tatsyki, προβλέψεις νέες έκαναν,
κι όλο τον κόσμο για χαλασμό, σε υποψίες έβαλαν.

Φίλοι, ο κόσμος είναι σίγουρο, κάποτε θα χαλάσει,
όταν όμως θα έρθει η στιγμή, και όταν τελείως παρακμάσει.

Αλλά, το πότε και το πως, θα έρθει ο χαλασμός,
δεν είναι μπορετό να μαθευτεί, ποτέ αυτός ο χαμός.

Αλλά, ας επιτραπεί, να ακουστεί, και του γράφοντος η γνώμη.
Κι ας είναι η ολιγότερη σοφή, και πιθανή ακόμη.

Αιτία θα 'ναι ο άνθρωπος, ναι εκείνος που θα πει.
«Εμού θανόντος γαία πυρί μειχθήτω» κι ο κόσμος ας καεί.

Και θα 'ναι ο υπερφίαλος, που ανόητα θα νομίζει,
πως με όπλα ισχυρά, τα ατομικά, τη γη θα διαλύσει.

Και κείνος καταφύγιο, αφού έχει εξασφαλίσει,
σε άλλον πλανήτη, που έχει βρει, θα πάει να κατοικήσει!!!

13. ΘΕΩΡΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ (Άλλη εκδοχή)

Προφητείες και προβλέψεις, ότι ο Κόσμος θα χαλάσει,
και το τέλος του, λένε κάποιοι, ότι σύντομα θα φτάσει...

Υπήρξαν πολλοί προφήτες, που πρόβλεψαν τη μέρα,
και τρομάζαν τους ανθρώπους, με μια ανήκουστη φοβέρα.

Κι όμως, πάντα διαψευστήκανε, κι αποδείχτηκε μέγα ψέμα,
κάθε πρόβλεψη για το τέλος, κάθε προφητεία για τέρμα.

Έγιναν πολλές προβλέψεις, μες στο διάβα των αιώνων,
από σοφούς κι ανίδεους, παλιών και νέων χρόνων.

Όμως, ο κόσμος είναι σίγουρο, κάποτε θα χαλάσει,
όταν θα έρθει η στιγμή, και όταν θα παρακμάσει.

Αλλά, το πότε και το πώς, θα έρθει ο χαλασμός,
δεν είναι μπορετό να μαθευτεί, ποτέ αυτός ο χαμός.

Εδώ, ας επιτραπεί να ακουστεί, και του γράφοντος η γνώμη.
Κι ας είναι η ολιγότερη σοφή, και πιθανή ακόμη.

Όχι μετά από χρόνια δις, θα χαλάσει αυτός ο κόσμος,
Αλλά πιο γρήγορα κι ανέλπιστα, θα εκραγεί ως γλόμπος!

Αιτία της καταστροφής, θα γίνει ο άνθρωπος, εκείνος που θα πει.
«Εμού θανόντος, γαία πυρί μειχθήτω» και μαζί μου κι ο κόσμος να χαθεί.

Θα είναι ο υπερφίαλος, που ανόητα θα νομίζει,
πως με τα όπλα ισχυρά, τα ατομικά, τον κόσμο θα κερδίσει.

Αλλά, ρίχνοντάς τα σίγουρα, τον όλεθρο θα σπείρει,
κι όλη την ανθρωπότητα, ολότελα θα φθείρει.

Όμως, εκείνος καταφύγιο, αφού θα 'χει εξασφαλίσει,
σε άλλον πλανήτη, που έχει βρει, θα πάει να μετοικήσει!!!

14. ΩΣ ΠΟΤΕ;

Η Ανατολική Θράκη χάθηκε, πριν από κάμποσα χρόνια,
κι η άλλη κινδυνεύει να «πορευτεί», σε αλλότρια αλώνια.

Χάθηκε, κι η Βόρια Ήπειρος, με ανάμειξη των «μεγάλων».
Αυτών που, όπως φάνηκε, έχουν ήθος ...παπαγάλων.

Πριν κάποια χρόνια χάθηκε, και η ένωση με την Κύπρο.
Κάποιοι τα «καταφέρανε», και είναι πια, κάτω απ' άλλο σκήπτρο.

Αφού, η μισή κυριεύτηκε, απ' το «σύννοικο στοιχείο»,
τώρα πια η πορεία της, μπήκε σε νέο αρχείο.

Και στην Μακεδονία μας κάνανε, σωστή λοβοτομή.
Αλλοίωσαν την ιστορία της, σε κρίσιμη στιγμή.

Και αυτή κατατμήθηκε, σε τρία άνισα μέρη.
Ποιο θα 'ναι το μέλλον της άραγε; Κανένας δεν το ξέρει.

Κάποτε, υπήρξε κι ένας πολιτικός, που κόντεψε να ενδώσει,
και κάποιο απ' τα νησιά του Αιγαίου μας, λίγο έλειψε να το δώσει.

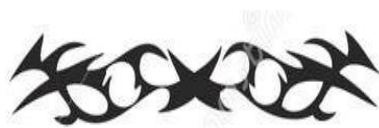
Είπε δε το αμίμητο. -«Ε, ας δώσουμε, και κάποια νησιά! Δεν πειράζει!
Μπορούμε, να τα ξαναπάρουμε, με τον καιρό που αλλάζει!

Ε, φτάνει πια ανεύθυνοι, μη «δωρίζετε» μέρη άλλα.
Δεν είναι προσωπική ιδιοκτησία σας, είτε μικρά ή μεγάλα!

Δώσατε και ισότητα, σε πράγματα που η φύση λέει όχι.
Και φέρατε νέα έθιμα, σε κάθε τόπο και ... κόχη!

Κάποιοι δε, έβαψαν τη σημαία μας, με χρώμα κόκκινο,
λες κι άλλαξε το καθεστώς, κι έγινε πιο ... ρόδινο.

Αλλά, νισάφι πια! Είναι καιρός να συνέλθουμε, όλοι οι Έλληνες μαζί,
για μην ζήσουμε ποτέ ξανά, πολέμους με Ναζί!

15. ΣΧΗΜΑ ΟΞΥΜΩΡΟ

Πολλές φορές, όταν ανακαλύπτουνε, κάτι οι αρχαιολόγοι,
Κάτι, που έχει αξία σήμερα, τότε αρχίζουνε, χαρές και κάποιοι λόγοι.

Λόγοι ανέξοδοι, πανηγυρικοί, επειδή τάχα οι αρχαίοι,
ανακαλύψανε κάτι χρήσιμο, γι αυτό κι ήταν ωραίοι!

Πράγματι και πολλές φορές, βρέθηκαν έργα πολλά,
έργα αξιοθαύμαστα, και πάρα πολύ καλά.

Όμως η μοίρα η σκληρή, μα και το πεπρωμένο,
πολλές φορές, κάποιο από τα έργα αυτά, μένει λησμονημένο.

Είτε, γιατί παραποιήθηκε, από ανθρώπους αδαείς,
είτε, γιατί δεν αναδείχτηκε, από κάποιους ...ψοφοδεείς.

Μπορεί και κάποιο γεγονός, κάποια θεομηνία,
να ήταν ο λόγος, που καταστράφηκαν, έργα που 'χαν αξία.

Αλλά, συχνό φαινόμενο, που εξήγηση δεν έχει,
είναι γιατί ο άνθρωπος, ο ίδιος, τα έργα του καταστρέφει!

Κάνει πολέμους, κι όπου μπορεί, ομοίους του ρημάζει,
κι ό,τι έχουν πιο πολύτιμο, με βία το ... σπαράζει!

Μ' αυτόν τον τρόπο χάνονται, έργα πολύ μεγάλα,
και μετέπειτα οι ανασκαφείς, τα ψάχνουν μαζί με άλλα.

Δεν είναι σχήμα οξύμωρο, που καμιά λογική δεν έχει,
να καταστρέφει ο άνθρωπος, άλλου ανθρώπου τα «έχει»;

Η Θεομηνία και η φυσική καταστροφή, γνωστό δεν αποφεύγεται.
Αντίθετα του ανθρώπου η αποκοτιά, γιατί πρέπει να έρχεται;

Γιατί μένει στο απυρόβλητο, ο κάθε παλαβός,
που σπέρνει την καταστροφή, κι αυτός μένει ... ορθός;

Θα πρέπει να λογοδοτούν, σκληρά να τιμωρούνται,
Όσοι καλλιτεχνήματα χαλούν, και αισχρά να λοιδορούνται.

Γιατί είναι κρίμα κι άδικο, να πάει χαμένος ο κόπος,
κάποιων που έφτιαξαν αριστουργήματα, για να ομορφαίνει ο τόπος!

16. ΣΚΟΤΑΔΙΣΜΟΣ ΣΤΗ ΡΩΣΙΑ;

Πρόσφατα στην επικαιρότητα, ακούστηκε μια είδηση,
και μέχρι σήμερα δεν ξέρουμε, αν είχε κάποια απήχηση.

Γράφτηκε στον Τύπο ότι, στα ρωσικά βιβλιοπωλεία,
στάλθηκε μια επιστολή, να αποσυρθούν κάποια βιβλία!

Είναι βιβλία, που στις σελίδες τους, έχουνε πληροφορίες,
που δήθεν, « δεν συνάδουνε με ρώσικες νομοθεσίες»!

Κι εδώ έρχεται το ερώτημα, πώς είναι δυνατόν,
να λογοκρίνονται κάποιοι συγγραφείς και δη στον αιώνα αυτόν;

Σήμερα, όλοι διακηρύσσουνε, πως ο σκοταδισμός,
εξέλειπε πια απ' τον κόσμο αυτό, και ναι δια παντός.

Σήμερα είναι ελεύθεροι, του κόσμου οι συγγραφείς,
ελεύθερα να δείχνουνε, τα δείγματα γραφής.

Αλλά, υπάρχει μια εξαίρεση, οι επαναστατικές γραφές,
δεν πρέπει να ακούγονται ποτέ, γιατί φέρνουν καταστροφές.

5/6/25

17. Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΔΕΝ ΞΕΧΝΙΕΤΑΙ

Μια απαράδεκτη συμπεριφορά, σέρνεται στη γείτονα χώρα.
Πολλοί οργίζονται όταν ακούν, κάποιες αλήθειες τώρα.

Θύμωσαν και πάλι ακούγοντας, για την παλιά τη Θράκη!
Πώς ήταν κάποτε, ολάκερη, κι όχι σαν τη σημερινή ... φενάκη.

Η Θράκη, όταν ήταν ολόκληρη, κι όχι μοιρασμένη στα τρία,
ήταν μια χώρα κόσμου αγνού, που έγραψε ιστορία.

Σε αυτήν έκτισε ο Βύζαντας, την πρώτη του την πόλη,
που ο Κωνσταντίνος τη δόξασε ύστερα, στην κοινωνία όλη.

Έτσι, η Κωνσταντινούπολη έμεινε, στην παγκόσμια ιστορία,
Κι ας άλλαξαν οι αφέντες της, κι ας άλλαξε πορεία...

Το νέο όνομα «Ιστανμπούλ», και πάλι εκεί οδηγεί.
Εις την Πόλη, όπως έλεγε ο Λαός, στου Κωνσταντίνου τη γη.

Κι αν η μοίρα της έλαχε, να πέσει σ' άλλα χέρια.
Η ιστορία της δεν ξεγράφεται, απ' όλα τα τεφτέρια!

Και δεν ξεχνάνε οι νουνεχείς, κι οι λάτρεις άλλων δογμάτων,
το πώς η Μοίρα αλλάζει, όταν μπορεί, τον ρου κάποιων πραγμάτων.

Αλλά, και όλοι οι αιθεροβάμονες, ας μην ξεχνούν πως η μοίρα,
δεν ξεχνάει τόπους να αναγεννά, γιατί δεν είναι στείρα!

Κι όταν έρθει η κρίσιμη, η ώρα της αλλαγής,
αλλάζουν πολλά πράγματα, στο «είναι» αυτής της Γης!

18. ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ

Η ανθρώπινη συμπεριφορά έχει διακυμάνσεις,
άλλοτε είναι προσιτή, κι άλλοτε με ...εκφάνσεις.

Σε κάποιους μεγάλο γνώρισμα, είναι η αφασία,
δεν νοιάζονται για τίποτα, γουστάρουν ... απραξία.

Για ό,τι συμβαίνει γύρω τους, δεν δίνουν σημασία,
καλό ή κακό, ουδέτερο, γι αυτούς δεν έχει αξία.

Όσα έρθουν κι όσα πάνε, αρκεί να καλοπερνάμε,
κι ό,τι φέρει η μοίρα μας. Εμείς, το προσπερνάμε!

Κι όμως υπάρχουν άνθρωποι, που αυτό δεν το αντέχουν.
Να μένουν αδρανείς, αδιάφοροι κι ούτε μιλιά να έχουν.

Στα πάντα θέλουν κίνηση, και νόημα να υπάρχει,
κι ό,τι μπορούν, αφρόντιστο, δεν επιτρέπουν να άρχει.

Στην απραξία, νοιώθουν άρρωστοι, και στη δουλειά ζωντάνια,
κι όσοι τους αντιστέκονται, τους θεωρούν ... ζιζάνια!

Άραγε, ποιοι δίκιο έχουνε; Οι πρώτοι ή οι δεύτεροι;
Ή μήπως κάποιοι άλλοι, που το παίζουν ουδέτεροι;

Το ποιος έχει το δίκιο, δύσκολο μάλλον να το βρεις,
Όπου κι όποτε κι αν ψάξεις, όσο και αν το προσπαθείς.

Και η αιτία είναι ότι, η ζωή έχει ποικιλία,
χαρακτήρων και ανθρώπων, με ή χωρίς μεγαλεία.

Κι οι μεν κι οι δε αισθάνονται, περήφανοι, γεμάτοι,
αν όλα τους παν' περίφημα, κι ας έχουν ... ένα μάτι!

Αφού, δεν υπάρχει συνταγή, ποιος κάνει το σωστό,
κι αφού, από κανέναν ως σήμερα, δεν έγινε αυτό γνωστό...

Το επιβάλλουν οι θεσμοί και η Δημοκρατία,
να ζουν όλοι ανεμπόδια, σ' αυτή την κοινωνία!

19. Η ΠΟΡΕΙΑ ΤΗΣ ΓΝΩΣΗΣ

Στην γέννησή του ο άνθρωπος, είναι Tabula Rasa,
μας λένε όλοι οι σοφοί, απ' τη μεγάλη ... μάζα.

Άγραφος χάρτης δηλαδή, κενός ιδεών και γνώσης,
και τούτο θα τ' αντιληφθείς, όταν πια μεγαλώσεις.

Πράγματι ο νεογέννητος, ο άνθρωπος δεν ξέρει,
αν θα ζήσει πλουσιοπάροχα, ή αν θα υποφέρει.

Αλλά, στο διάβα της ζωής, αποκτά πολλές γνώσεις,
που, άλλοι λεν' μονοκοπανιάς, και άλλοι λεν' με ... δόσεις.

Κι αυτοί, που οι γνώσεις τους ξεπερνούν, τον μέσο όρο όλων,
είναι λεν οι πανέξυπνοι, κι οι άλλοι; Έχουν χροιά ... βουκόλων!

Κι όμως! Πολλά παράδοξα, μες στη ζωή συμβαίνουν,
κι άνθρωποι, που ήταν κάποτε άσημοι, σε «θρόνο» ανεβαίνουν.

Γιατί; Μα επειδή οι γνώσεις τους, φανήκανε σπουδαίες,
συνέβαλαν στην πρόοδο, και ήταν πολύ ... ωραίες.

Κι όσοι αναρωτιούνται, - οι δύστυχοι,- γιατί αυτή η πλάνη;
Ας μην ξεχνούν, ότι οι γνώσεις έρχονται, από άλλο «λιμάνι»!

Η γνώση κι η σοφία βρίσκονται, στη μνήμη του ανθρώπου.
Τις έβαλε εκεί ο «Μέγιστος», να βρίσκονται επί τόπου.

Κι όταν κρίνει, πως ήρθε ο καιρός, διάπλατα ανοίγει η πόρτα,
κι οι γνώσεις αποκαλύπτουνε, την άγνωστη τη ... νότα.

Τότε αναρωτιούνται άπαντες. Μα πώς συνέβη τούτο;
Πώς βρήκε τη λύση ο άνθρωπος, που ήταν μόνο για κνούτο;

Η απορία εύλογη, μα όχι και για «Εκείνον»,
που τη γνώση προσέφερε, να ανθεί ωσάν τον κρίνον!

Την πρόσφερε στον άνθρωπο, ως δώρο μ' άλλα δώρα,
να την αξιοποιεί με σύνεση, και πάντοτε καρποφόρα.

Αλλά, τη γνώση να την κατακτά, πάντα ο συνετός.
Όρος σωστός, απαράβατος, κι αρκούντως λογικός.

Με όση θέληση έδειξε, για να την κατακτήσει,
και όλα τα δυσνόητα, εύκολα, να τα κατανοήσει.

Κι όμως υπάρχουνε φορές, που κάποιος αδαής,
γνωρίζει μυστικά που δεν τα 'μαθε, δεν του δίδαξε κανείς.

Τι να συμβαίνει άραγε, και η άγνωστη η γνώση,
είναι γνωστή στον αμαθή, με ευκολία τόση;

Είναι γνώσεις που βρίσκονται, στα ακασικά αρχεία,
και από εκεί παίρνουν πολλοί, και γνώσεις και στοιχεία.

Άλλοι τις παίρνουν με πολλή προσπάθεια και τύχη.
Κι άλλοι απλά ασυναίσθητα, γιατί ...τους έχει τύχει.

Ας μην απορούμε λοιπόν, για την πορεία της γνώσης.
Είναι της ειμαρμένης βούληση, αλλά και τύχης άλλης τόσης.

Η γνώση είναι εκεί και βρίσκεται, στα ακασικά αρχεία,
και ενεργοποιείται, όταν δοθεί άνωθεν εντολή, «Θεία»!

28/6/25

20. ΑΝΑΛΩΣΙΜΑ

Κάποιοι θεωρούν αναλώσιμα, μόνον τα υλικά,
αυτά που μπορούν να αναλωθούν, όποτε δει, και τώρα και μετά.

Οποία πλάνη λογικής, που υπάρχει στο Κοινό,
για όλα τα αναλώσιμα, ένα χρέος πολύ καθημερινό.

Αυτοί, που θεωρούν αναλώσιμα, μονάχα τα υλικά.
Σφάλλουν! Γιατί άλλοι θεωρούν αναλώσιμα, τα πάντα γενικά.

Υπάρχουν κάποιοι, που αναλώνουν, τα πάντα χωρίς σκέψη,
είτε αφορούν στη δούλεψη, είτε αφορούν στην ...πέψη.

Υπάρχουν και μεγαλόσχημοι, ηγέτες κι αφεντάδες,
που αναλώσιμους θεωρούν, όλους τους φουκαράδες.

Και για το ίδιο όφελος, χιλιάδες ρίχνουν στη μάχη,
και δεν τους νοιάζει αν χαθούν, ή ό,τι άλλο τους λάχει!

Αλήθεια, μήπως δεν είναι αναλώσιμες, παντού όλες οι υπάρξεις,
στους πλανήτες, στους αστερισμούς, οπουδήποτε κι αν ψάξεις;

Τα πάντα, ζώα, φυτά και άνθρωποι, χλωρίδα και πανίδα,
κάποια στιγμή δεν χάνονται; Πού πάνε; Δεν ξέρω εγώ, ούτε είδα!

Όντως, τίποτα αναλλοίωτο, δεν μένει στον ντουνιά,
ούτε καν τα πανύψηλα, κι αθώρητα βουνά.

Κι όλα τ' αστέρια του ουρανού, κι αυτά, μπορούνε να χαθούν,
σε κάποια κρίση του Σύμπαντος, ίσως, σε κάποιο «κενό» βρεθούν.

Τα «πάντα ρει», μας έχει πει ο Ηράκλειτος, κι όλα μορφή αλλάζουν,
γιατί είναι αναλώσιμα, και κάποτε ... σκολάζουν!

Αλλά, σε όλα τα αναλώσιμα, χρήζει ένας σεβασμός,
και όχι αναίτια υποτίμηση, και δόλιος χλευασμός.

Κι ας μην ξεχνάμε όλοι μας, πως και τα αναλώσιμα,
αλλάζουν μορφή και σύσταση, αλλά δεν είναι ... βρώσιμα!

Κάπου σίγουρα βρίσκεται, «Κάποιος» που θα τα θέσει,
σε κάποια νέα αποστολή, και σε μια νέα σχέση.

Και αφού, τίποτα πια δεν χάνεται, μα πάει κάπου αλλού,
ας είμαστε έτοιμοι για έναν προορισμό, κακού ή και καλού!

21. ΚΥΝΗΓΟΙ ΣΚΑΝΔΑΛΩΝ

Τι έπαθαν κάποιοι άνθρωποι, κι ολημερίς ερίζουν,
και κάποιους άλλους, ομοίους τους, καθημερινά τους βρίζουν;

Ψάχνουν να βρουν, λεν βρίσκουνε, σκάνδαλα που 'χουν κάνει,
οι «άλλοι» που τώρα διοικούν. Και αυτοί, στόχο τους έχουν βάνει!

Ό,τι κι αν έγινε, κι όποτε, κακώς το προσπαθήσανε,
κι όμως, ακόμη πιο χειρότερα, το αντιμετώπισανε.

Και λένε, αν ήμασταν εμείς, θα είχαμε κάνει άλλα,
καλλίτερα απ' όσα έγιναν, μικρά ή και μεγάλα.

Κι αυτά τα λεν, λες και αυτοί δεν είχαν κυβερνήσει,
τον τόπο αυτόν και χειρότερα, δεν είχαν ταλαιπωρήσει!

Κι εδώ ίσως κάποιος θα πει, δεν πρέπει να κριθούνε,
όσοι τώρα μας κυβερνούν, και να απολογηθούνε;

Σωστό και δίκαιο μαζί, μα ιδού εγώ πως το βλέπω.
«Ο αναμάρτητος, αυτός, πρώτος τον λίθον βαλέτω».

Ας μην ξεχνούν ό,τι έκαναν, αυτοί στο παρελθόν,
και ας ενεργούν νηφάλια, και τώρα, στο παρόν.

Πάντα, ανεπηρέαστα να γίνεται, η όποια κριτική,
κι ευθύνες να μην ρίχνονται, άδικες εδώ κι εκεί.

Γιατί, είναι πικρή και άδικη, η σκανδαλογία,
και ταλανίζει το κοινό, κι όλη την κοινωνία.

Αλλά, και όσοι μας κυβερνούν, ας κάνουν αυτό που πρέπει,
και να γνωρίζουν, ότι ο Λαός, και κρίνει αλλά και βλέπει.

22. ΜΗ ΤΟ ΠΑΙΔΙ!

Κάποτε υποτιμούσανε, τις πιο πολλές αξίες,
την ζωή και τον άνθρωπο, κάποιοι ζωηροί ...ταραξίες.

Μετά από έναν πόλεμο, πολλούς απ' τους αιχμαλώτους,
τους πούλαγαν, τους βασάνιζαν, με χίλιους και δυο τρόπους.

Κι ήτανε νόμιμη αυτή, η αγοραπωλησία,
απ' όλους τους κατέχοντες, την Αρχή, την Εξουσία.

Πέρασαν χρόνια και καιροί, κι αλλάξανε οι γνώμες.
Γίνανε πιο ανθρώπινες, γίνανε πιο γαλαντόμες.

Οι λίγες αξίες της ζωής, γίνανε αρκετές, πολλές,
σε σχέση με το παρελθόν, και ασύγκριτα καλές.

Κι όμως, τα παρατράγουδα δεν έπαψαν, υπάρχουν,
οι αξίες από πολλούς βεβηλώνονται, γιατί νομίζουν, βλάπτουν!

Σαν τι να φταίει άραγε, κι ο κακός συνεχίζει,
κακόβουλα να ενεργεί, να σκέπτεται, και κόσμο να ταλανίζει;

Ανέκαθεν ακούγονταν, και από στόματα πολλά.
-Μη το παιδί, είναι άπραγο, δεν τα έμαθε καλά!

Μήπως, θα πρέπει να αναθεωρηθεί, η στάση των γονέων,
ν' αλλάξει η συμπεριφορά, έναντι παιδιών και νέων;

Μήπως, και οι νουθεσίες να 'χουνε, πιο αυστηρό χαρακτήρα,
για να αποτρέπουν στο εξής, κάθε κακόβουλο ολετήρα;

Μη το παιδί, που λεν πολλοί, μην το παιδεύεις άλλο,
στο μέλλον το ίδιο εκδικούμενο, μην κάνει κακό μεγάλο;

Μήπως η απερίσκεπτη ανοχή, και η ατιμωρησία,
δείχνει το δρόμο στο παιδί, πως είναι θεμιτή, κάθε αυθαιρεσία;

Αλλά, αν το παιδί, στα χρόνια μάθησης, δεν διδαχθεί, δεν μάθει,
ότι, αν δεν φερθεί καλά, θα τιμωρηθεί, κάτι κακό θα πάθει...

Ε, τότε δεν θα φταίει αυτό, για ό,τι στο μέλλον κάνει.
Αίτιο θα 'ναι το παρελθόν, και κάποιοι, που μυαλό δεν του είχαν βάνει!

Αυτοί, που δεν του δίδαξαν, ότι ο καθένας δρέπει,
ό,τι, καλό ή κακό κι αν έκανε. Το αντίστοιχο του πρέπει!

23. ΟΙ ΣΥΓΚΥΡΙΕΣ

Πολλές φορές συμβαίνουνε περίεργα γεγονότα,
όπως, να δούμε απρόβλεπτα, κάποιον έξω απ' την πόρτα.

Κάποιον, που είχαμε καιρό να δούμε, κι είχαμε ξεχασμένο.
Ξαφνικά τον βλέπουμε, μπροστά μας ... κορδωμένο!

Κι όταν ρωτάμε, πώς και γιατί, ήρθε έτσι ξαφνικά.
Να μας λέει, ότι πήρε μήνυμα, από «κάποιον» ... ειδικά.

Κάποιος του 'πε, σε περιμένουνε, πήγαινε μην αργείς,
είναι ώρα, να δώσεις μια χαρά, αλλά κι εσύ να χαρείς.

Και πώς θα δικαιολογηθεί η απρόσμενη παρουσία;
Ήταν θα πεις μια ανεξήγητη, και θεία συγκυρία!

Πρέπει αυτή συνάντηση να γίνει επειγόντως
Και πίστεψέ το θα 'ναι ευεργετική, πολύ χαρούμενη όντως.

24. ΔΩΔΕΚΑ ΝΑΥΤΕΣ, ΔΕΚΑΤΡΕΙΣ ΚΑΠΕΤΑΝΑΙΟΙ!

Είπε κάποιος, πως η Ελλάδα μας, μοιάζει με ένα καράβι,
που πλέει σε θολά νερά, ενίοτε σε σκοτάδι!

Και το παράδοξο! Ενώ έχει ναύτες δώδεκα, δεκατρείς καπεταναίοι,
θέλουνε να την κυβερνούν! Λες κι όλοι είναι ωραίοι.

Αλλά, ως φαίνεται, είναι το πεπρωμένο μας, να έχουμε διχόνοια!
Πάντα να 'χουμε διαφορές. Να μην υπάρχει ομόνοια.

Λες κι είναι το εθνικό μας σπορ, πάντα να πολεμάμε,
οι μεν τους δε, κι ουδέποτε να θέλουμε, σε όλα μαζί να πάμε.

Πολλές φορές πληρώσαμε, αυτή την κουτουράδα,
με ζημιά ακαταμέτρητη, για όλη την Ελλάδα.

Πού πάμε; Γιατί η τρισκατάρατη, η φοβερή διχόνοια,
να μας κατέχει δολερά, όλα αυτά τα χρόνια;

Ένας τομέας πασιφανής, είναι η πολιτική,
που αναίτια μας διαιρεί, μας στέλνει εδώ κι εκεί.

Λες και οι «Μεν» καλύτερα, μπορούν από τους «Άλλους»,
Γι' αυτό και τους υποτιμούν, τους λένε ... παπαγάλους!

Αλλά, υπάρχουν και χειρότερες, άλλες επιλογές.
Όταν, από τους δώδεκα βγαίνουνε, οι δεκατρείς κραυγές.

Όλοι σωτήρες θέλουνε, να γίνουν για τη χώρα,
τους «Άλλους» ν' απωθήσουνε, πάντα εδώ και τώρα.

Είναι όμως ποτέ δυνατόν, να έχει ένα καράβι,
σωστή πορεία, σταθερή, να πλέει μέρα και βράδυ...

Όταν πολλοί επιθυμούν, να 'ναι, μόνον καπεταναίοι,
να κυβερνούν δίχως φραγμούς, περήφανοι κι ωραίοι!

Καλή είναι η πολιτική, μα πρέπει, να βρεθεί ένας τρόπος,
να ομονοούν οι πολιτικοί, για να κυβερνηθεί, σωστά κι ο τόπος.

Καλά είναι και τα κόμματα, ας είναι όμως πιο λίγα,
για να γίνεται σωστή η επιλογή, κι απ' αστό, και ...κολίγα.

25. ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΑ ΟΡΑΜΑΤΑ

Κάποιος οραματίζεται και μάλιστα συχνά,
πως οι παλιοί καιροί, οι «αλλιώτικοι» θα έρθουνε ξανά.

Θα πνέει άνεμος δροσερός, θα πνέει απ' άκρη σ' άκρη,
από την «Αδριατική ως τη Σινική», θα λείψει κάθε... δάκρυ.

Είπε. «Όλοι μαζί, αν είμαστε τούρκοι, κούρδοι και αραπιά,
μπορούμε να στεριώσουμε, τον νέο κόσμο πια»!

Αυτά είπε σε επίσημη, σύναξη ο Ριζουνταίος,
περιχαρής και ιταμός, ο ανατολίτης αρουραίος.

Αυτός, που δεν σεβάστηκε, τη γνώμη του λαού του,
κι έβαλε στις φυλακές πολλούς, από τους εκλεκτούς του.

Αυτός που καθημερινά, τον κόσμο ανακατεύει,
καιρός είναι κάποιοι να ιδούν, ποιος είναι, τι γυρεύει.

Και να του κόψουν τα φτερά, που νομίζει πως έχει
Για να φανεί πως ο άμοιρος, στα δύσκολα δεν αντέχει.

Και ας σκεφτεί πως ο Θεός, «ον βούλεται απολέσαι,
μωραίνει» εντέλλεται και λέει, τώρα απ' τα ψηλά που είσαι πέσε!

Και θα 'ναι η πτώση σου τραγική, για σένα και για 'κείνους.
Όσοι σε εμπιστευτήκανε. Ναι όλους τους κρετίνους!

21/7/2025

26. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΦΩΤΙΑΔΗΣ

(Η γνωριμία του Ριμαδόρου με τον στρατηγό)

Θεωρώ τύχη, που γνώρισα, τον Νίκο Φωτιάδη,
έναν πατριώτη, Έλληνα, ένα σούρουπο προς βράδυ.

Ήμουν κοντά σε μια εκκλησιά, σε ένα μικρό ξωκλήσι*,
κι αγνάντευα το δειλινό, και την όμορφη φύση.

Και τότε, ήρθε άξαφνα, με τζιπ ένας στρατηγός.
Κατέβηκε απ' το όχημα, και λέει βλοσυρός.

Γιατί, κύριε η σημαία σας, είναι κουρελιασμένη;
Είναι εντροπή, το σύμβολο αυτό, στον ιστό έτσι να μένει!

Χίλια συγνώμη στρατηγέ, μα η αλλαγή θα γίνει,
σύντομα, κι η σημαία μας πάλι θα ομορφύνει.

Η φθορά της είναι λογική, την έχουμε από χρόνια,
και στέκει ψηλά κι αφύλαχτη, και μ' αέρηδες και χιόνια.

Χωρίς κουβέντα δεύτερη, έφυγε ο στρατηγός,
μα επανήλθε γρήγορα, και μου 'πε σοβαρός.

Ορίστε φίλε, πάρε αυτή, την καινούργια σημαία.
Βάλε την ψηλά να τη θωρώ, να αισθάνομαι ωραία.

Και μην ξεχνάς, το σύμβολο αυτό, ψηλά πρέπει να μένει.
Γιατί, κάθε αληθινού Έλληνα, την καρδιά του ευφραίνει.

Αυτός ήταν, ο στρατηγός, ο Νίκος Φωτιάδης.
Ο Θράκας με την ελληνική ψυχή, κι όχι ο οιοσδήποτε -ιάδης.

Έκτοτε φίλοι γίναμε, συχνά επικοινωνούμε,
και λέμε για την Πατρίδα μας, ό,τι καλό, έχουμε να πούμε!

* την Ι. Μ. της Αγίας Κυριακής Ροδίτη

27. ΣΚΑΝΔΑΛΑ Ή ΜΥΧΙΟΙ ΠΟΘΟΙ;

Τράνεψε πολύ και θέριψε, η σκανδαλογλία,
και καθημερινά ακούγεται, μια νέα... θεωρία.

Κάθε τρεις και μία ξεπηδά, ένα σκάνδαλο μεγάλο.
Λες και σαν αυτό στο παρελθόν, ποτέ δεν υπήρξε άλλο!

Παλιά υπήρξαν ένοχες, κάποιες παρακολουθήσεις,
που γρήγορα ξεχαστήκανε, κι άρχισαν άλλες ρήσεις.

Ήρθαν τα Τέμπη, και αυτό, το τραγικό συμβάν,
έγινε αιτία κι αφορμή, να ξεσηκωθεί το παν.

Σημαία τους το κάνανε, όχι οι οικείοι των θυμάτων,
μα κάποιοι που καιροφυλαχτούν. Οι φύλακες των κομμάτων!

Και ρίχνουν το ανάθεμα, σε δικαίους και αδίκους.
Και όλους αβασάνιστα, τους θεωρούνε ... λύκους.

Μόνιμη επωδός πια έγινε, πως πάντα φταίνει αυτοί,
που ασυλλόγιστα τον τόπο κυβερνούν, λες και είναι κουτοί!

Λες και οι άλλοι ποτέ, δεν υπήρξαν κυβερνώντες
Ή ήτανε κάπου αλλού, και ήταν ωσεί παρόντες;

Και οι -φρουροί, τα «τούβλα», και το «μάτι», κάποιοι μεσάζοντες,
τα φακελάκια; Ήταν φαντασιώσεις; Ή μερικοί αθώοι άδοντες;

Γιατί ποτέ, όλοι οι «αντίθετοι του σήμερα», του Έθνους μία επιτυχία,
δεν την επικροτούν, αλλά την δείχνουνε, ως καίρια ατυχία;

Ε! φτάνει πια, γίνανε γνωστοί, οι μύχιοι οι πόθοι,
όλων, που με τα σκάνδαλα, θέλουνε, να ανεβούν την ... κόχη.

Αλλά, καθένας με την αξία του, ας επιχειρεί να ανέβη.
Κι όχι με κόλπα και ψευτιές, τη δόξα να γυρεύει!

Η σκανδαλογλία δεν ωφέλησε, κανέναν δεν το ξέρουν;
Και ότι κερδίζουν πάντοτε, μόνον, εκείνοι που προσφέρουν!

Ιδού, πεδίων δόξης λαμπρό, οι υποψήφιοι τους Έλληνες ας κερδίσουν
με τρόπους σωστούς, ειρηνικούς, και δεν θα μετανοήσουν.

28. ΣΥΝΤΗΡΗΣΗ & ΠΕΛΑΤΕΙΑΣΜΟΣ Ἡ ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΗ ΑΛΛΑΓΗ;

Πολλές φορές οι άνθρωποι, και για πολλά ερίζουν.
Βρίσκουν αιτίες διάφορες, και ιδέες να ξεχωρίζουν.

Η πρώτη διαφορά πάντα βρίσκεται, στην κρατική υπόσταση,
αφού τα έθνη μεταξύ τους, έχουνε κάποια ...απόσταση.

Επίσης τα πιστεύω τους, κι οι διάφορες θρησκείες,
χωρίζουν τους ανθρώπους σε πιστούς, με διάφορες θεωρίες.

Αλλά, και ανάμεσα σε φυλές, ομόθρησκους και άλλους,
υπάρχουν κι άλλες διαφορές, σε Έλληνες και ... Γάλλους.

Και ανάμεσα σε όμαιμους, συγγενείς, πατριώτες,
υπάρχουν κι εδώ διαφορές, που έχουνε επίσημοι και ιδιώτες.

Και ποιο να είναι άραγε, της έριδας το μήλο;
Και συχνά βαφτίζει ο άνθρωπος, τον έναν εχθρό και τον άλλον φίλο;

Είναι γνωστό από παλιά, κι απ' τον Αριστοτέλη.
Ότι, ο άνθρωπος είναι «ζώον πολιτικό», κι αυτό μόνον τον μέλει!

Τον νοιάζει η πολιτική, ποιος θα τον κυβερνήσει,
και η ιδεολογία η αρεστή, που θα επικρατήσει.

Ιδεολογίες έφτιαξε πολλές, και με πολλή ευκολία,
Για τη ζωή, και πώς ο Λαός θα ξεπερνά, την κάθε δυσκολία.

Αλλά, δύο είναι οι βασικές, πολιτικές που θάλλουν,
και καθημερινά οι πολιτικοί, τα τροπάρια τους ψάλλουν.

Και, οι μεν βαφτίστηκαν απ' τους δε, ως συντηρητικοί.
Κι οι άλλοι, μόνοι τους βαυκαλίζονται, ως προοδευτικοί.

Χρεώνουν δε στη συντήρηση, τον ημέτερο πελατειασμό,
και κρατούνε για πάρτη τους, τον προοδευτικό χλευασμό.

Λες και δεν υπάρχουν και στους δυο, ημέτεροι και υμέτεροι.
Και όλων η πολιτική, δεν είναι όντως, και τόσο ...ουδέτερη!

Αλλά, ας μην ξεχνάνε οι πολιτικοί, πως μνήμη έχει κι ο λαός.
Και αν τον κοροϊδέψουνε, θα τους την κάνει ως λαγός.

Και επίσης ας γνωρίζουνε, πως τα έργα έχουν αξία.
Και αν κοροϊδέψουν τον λαό, θα ιδούν την απαξία.

Κι ας έχουν πάντα κατά νου, πως την Ελλάδα πρώτη,
να 'χουν στις προτιμήσεις τους, αλλά μετά απ' αυτήν και κάθε πατριώτη.

Το ατομικό συμφέρον να έρχεται, δεύτερο στη σειρά,
μετά απ' της Πατρίδας το καλό. Και τ' άλλα; Στην ουρά!

28/7/25

29. ΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ;

Τι να συμβαίνει άραγε, και οι νέοι, δεν θέλουν να παντρεύονται;
Δεν νοσταλγούν την οικογένεια; Τους είναι βαρετή; Και δεν νοικοκυρεύονται;

Τους θέλγει η ανέμελη ζωή, ζωή χωρίς πολλές ευθύνες,
και θεωρούν, ότι η φροντίδα παιδιών και γονιών ανήκουνε σ' εκείνες;

Είναι πολύ εγωιστικό, να μένει κάποιος μόνος,
να προτιμά μοναχικό κελί, σα να 'ναι, στυγνός δολοφόνος!

Και είναι! Αφού συναινεί, στην μη συνέχεια της ζωής!
Δεν θέλει γάμο και παιδιά, για να 'ναι ευτυχής.

Μα δεν γνωρίζει, ότι το δικαίωμα, να αρνείται, καν δεν το 'χει;
Να σπάει τον κρίκο της ζωής, και να μένει, μόνος σε κάποια ... κόχη;

Μα έτσι σταματάει ν' αυξάνεται, ο πληθυσμός της χώρας!
Κι αυτός μόνος αναζητεί, και ψάχνει για ... οπώρας;

Μήπως νομίζει πάντοτε, πως θα είναι πάντα νέος,
και ότι, δεν θα 'ρθει η στιγμή, που θα 'ναι, κι αυτός αποδιοπομπαίος;

Πως, θα 'ναι για όλους βαρετός, θα θεωρείται ξένος,
και δεν θα βρίσκει άνθρωπο, θα 'ναι αποδιωγμένος;

Κι όμως, θα έρθει η στιγμή, που μόνος θα απομείνει,
και θα βρεθεί να κείται, σε κάποια μονή κλίνη.

Μα τότε, θα 'ναι πια αργά, ν' αλλάξει καταστάσεις,
και τα ωραία που γνώριζε, θα του κρατούν ... αποστάσεις!

Γι αυτό, είναι αδήριτη, κι απόλυτη η ανάγκη,
οι νέοι ν' αναθεωρήσουνε, να διώξουνε τα άγχη!

Ας συναινέσουν, και ας βρουν, ένα ταίρι ο καθένας,
και να 'ναι σίγουροι, πως μη ευτυχής, δεν θα 'ναι πια κανένας!

6/8/2025

30. ΤΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Πολλές φορές το ερώτημα, προβάλλει σε πολλούς.
Τι ον είναι ο άνθρωπος, κι αν στόχους έχει απλούς.

Το ερώτημα θέλει απάντηση, που να είναι αληθινή.
Αποδεκτή απ' όλους. Αλλά, μην είναι πρόσκαιρη. Να 'ναι παντοτινή!

Ο άνθρωπος είναι διφυής, έχει δυο υποστάσεις,
Πνευματική και υλική. Το σώμα είναι κι η ψυχή, οι δυο καταστάσεις.

Και έρχονται στον κόσμο αυτόν κι οι δυο, σαν ένα ενιαίο ον.
Μένουν δε μέχρι πέρατος, με κοινό μέλλον καθώς και παρόν.

Η μια φύση του ανθρώπου, είναι η υλική,
αυτή, που αφορά το σώμα του, και που είναι φθαρτή.

Η δεύτερη, η πνευματική, αφορά το νου του,
που 'χει πορεία αλλιώτικη, κι είναι, του λογικού του.

Η υπεροχή είναι προφανής, προέχει πάντα το πνεύμα,
απέναντι στην ύλη, που αυτή, πάντα λαχταράει ένα ... γεύμα.

Το σώμα αναπτύσσεται, και το πνεύμα συγχρόνως,
κι όμως η ανάπτυξη αυτή, δεν βαδίζει ομοφρόνως.

Υπάρχουν άνθρωποι, που αναπτύσσουνε, μόνο το υλικό σώμα.
Και για το πνεύμα τους ακούς να λεν, καιρός υπάρχει ...ακόμα.

Αλλά, μια είναι η αλήθεια, που ισχύει, πάντα για όλους.
Ότι υπάρχει, αρχή και τέλος για σοφούς και για... χαχόλους.

Και δεν μένει ούτε ίχνος, και ποτέ από κανέναν.
Μόνον κάποια ανάμνηση, για λίγο, και νοσταλγική από ... έναν.

Τον άμεσο απόγονο. Που, πρόσκαιρα, και αυτός θυμάται,
γιατί ξέρει, πως και το δικό του τέλος έρχεται, και για τούτο λυπάται.

Αλλά, υπάρχουν ηχηρές, και αρκετές περιπτώσεις,
που άνθρωποι έμειναν αθάνατοι, παρά τις όποιες πτώσεις.

Είναι ο Σωκράτης, ο Αλέξανδρος, ο Περικλής, και άλλοι,
που στη θύμηση του κόσμου έμειναν, γιατί ήτανε πράγματι ... μεγάλοι!

31. ΟΙ ΕΠΙΔΕΙΞΙΕΣ (Το τατουάζ και ο κότσοις)

Ανέκαθεν υπήρχανε διάφοροι χαρακτήρες.
Άλλοι το παίζανε θύματα, και άλλοι, κλητοί σωτήρες.

Κάποιοι αρνάκια του Θεού, που ζουν στην ησυχία,
κι άλλοι κάνουν τον έξυπνο, και τον επιδειξία!

Όσοι έχουν προτίμηση, στην ήσυχη ζωή,
δεν προκαλούν και έχουνε, μια φύση αγαθή.

Αλλά, υπάρχουν κι άνθρωποι, που για το θεαθήναι,
δεν ορρωδούν προ ουδενός, και μόνος, από τούτο κρίνε.

Αν και είναι άνθρωποι κοινοί, ανεξαρτήτως φύλου,
όμως, προκαλούνε το κοινό, με τρόπους δήθεν φίλου.

Θέλουν να επιδεικνύονται, και ως επιδειξίες,
πλασάρουν τις ιδέες τους, ως μόνες αληθινές αξίες.

Κατά καιρούς εμφανίζονται, κάποιες του ωραίου φύλου,
να προτάσσουν τις ιδέες τους, ως έχουσες γεύσεις ... μήλου.

Στο ντύσιμο και στο φέρεσιμο, θέλουν να διαφέρουν,
και δεν τους νοιάζει διόλου πια, τι θέαμα προσφέρουν.

Ακολουθούν από καιρό, μόδες, προτάσεις άλλων,
ως γνήσια τέκνα αλλόφυλων, παρδαλών παπαγάλων.

Κάποτε, τις ιδέες αυτές, μ' αγάπη ακολουθούσαν,
μόνον οι γυναίκες, γιατί νόμιζαν, πως σ' άλλον κόσμο ζούσαν.

Πίστευαν, πως θα άλλαζαν, τη γνώμη του κοινού,
αν με φκιασίδα ψεύτικα, του φλόμωναν τον νου.

Αλλά, εσχάτως άρχισαν, και άλλοι να τις μιμούνται,
και παρόμοιες συμπεριφορές, να οικειοποιούνται.

Είναι μια μόδα από παλιά, η δερματοστιξία,
που κάποιοι νομίζουν, ότι αυτή, τους δίνει κάποια αξία.

Και με το πρόσχημα αυτό, κακοποιούν το σώμα,
τοποθετώντας ζωγραφιές και στα ... απόκρυφα ακόμα!

Και τις επιδεικνύουνε, σε κάθε ευκαιρία,
κι ο Γιάννης που 'χει σώμα αδρό, αλλά και η Μαρία...

Άλλη μια μόδα νιόφερτη, ο κότσος στα μαλλιά,
αυτός, που κάποτε ήταν μόνιμος, σε κάθε κοπελιά.

Σήμερα κότσο κάνουνε, και νέοι, και ηλικιωμένοι,
που για κάποιους, ίσως ακουστεί. Τι κάνουν οι καημένοι!

Αλλά, δεν είναι μόνον αυτά, που κάποιοι θέλουν ν' αλλάξουν.
Και, όταν το κατορθώσουνε, άραγε θα... λουφάξουν(;).

Ως φαίνεται η επίδειξη, κάποιων ιδιαιτεροτήτων,
είναι για κάποιους έκδηλη, άλλων προτεραιοτήτων.

Αλλά, ας γνωρίσουν οι υπέρμαχοι, τέτοιων επιλογών,
πως, με την όποια επίδειξη, δεν γίνεται, καμιά πορεία αλλαγών!

27/8/25

32. Η ΔΡΑΣΗ ΚΑΙ Η ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ

Είναι γνωστό και φυσικό, πως σε όλες τις δράσεις,
υπάρχουν και εκδηλώνονται, ποικίλες αντιδράσεις.

Αλλά, είναι πάντα θεμιτό, κι επιτρεπτό συνάμα,
να ξεσηκώνεται όλος ο Λαός, για να γενεί τάχα ένα θάμα;

Το θάμα να συνέρθουνε, κάποιοι που 'χουν χαμένη,
την όποια σώφρονα λογική, και την κρατούν κρυμμένη.

Συμφέρον κάποιοι έχουνε, οι λαοί, να βρίσκονται στο πόδι,
και σ' όλα τα κακώς κείμενα, να τρέχουν καταπόδι;

Προφανώς και στο άδικο, να εναντιωθούνε,
και σ' αυτόν που αδικήθηκε, κοντά του να βρεθούνε.

Ποτέ όμως και ουδαμώς, να κινείται συμπάσχων,
σε συμφέροντα αλλοδαπών, και να κινείται ως άφρων.

Η όποια δράση του πάντοτε, να μπαίνει σε κρησάρα,
να λογοκρίνεται ευθαρσώς, για ν' αποφεύγεται, η σάρα και η μάρα.

Είναι προδήλως άδικο, λαοί να ταλαιπωρούνται,
και για άνομα συμφέροντα, σε αγώνες να εξωθούνται.

Μόνον, όταν ο επιούσιος, η θρησκεία, η Πατρίδα,
υπάρχει κίνδυνος να χαθούν, τότε πολέμα, για τη γη την ελληνίδα.

Ο αγώνας υπέρ βωμών και εστιών, αδήριτα επιβάλλεται,
γιατί είναι ο φόρος της ζωής, που δίκαια καταβάλλεται.

Και οι έχοντες νουν και φρόνηση, ας δρουνε αναλόγως,
κι ας δίνουν σαφή απάντηση, σ' αυτούς, που δεν τους πέφτει ο λόγος!

33. ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΗΣ ΓΗΣ

Υπάρχει και κυκλοφορεί, σ' όλη την οικουμένη,
κι είναι του κόσμου η ευχή, παντοτινά να μένει.

Είθε, να μη στερέψει ποτέ, κι υγεία να μας δίνει,
και τη ζωή του σύμπαντος, για πάντα να ομορφύνει.

Είναι το θαυμαστό υγρό, που άφθονο υπάρχει,
το αίμα της γης, ναι το νερό, που τη ζωή μας άρχει.

Κι όπως το αίμα στον άνθρωπο, δίνει κέφι ζωντάνια,
όμοια βοηθάει το νερό, τα φυτά και τα ζιζάνια.

Είναι, η πολύτιμη πηγή ζωής, που και στα άψυχα ακόμη,
δίνει ομορφιά, όταν βρεθεί, σε κάθε χωριό και κώμη.

Κι όμως, αυτό το υγρό, δώρο Θεού για όλους,
δεν γίνεται αρκούντως σεβαστό, από πολίτες και αιπόλους!

Γίνεται άσκοπη η χρήση του, χωρίς οικονομία,
κι αν θα στερέψει κάποτε, γι αυτό, σκέψη ... καμία!

Αλλά, τα δείγματα πολλά, το νερό αν κάπου λείψει,
και εκεί είναι το μόνο σίγουρο, πως η ζωή θα λήξει.

Γι αυτό, και πρέπει όλοι μας, σωστά να διαχειριστούμε,
με σύνεση, το νερό, το «αίμα της γης», αν θέλουμε να ζούμε.

Φίλοι, ο κίνδυνος είναι κοντά, και όλοι κινδυνεύουν,
άνθρωποι, ζώα και φυτά, αν τα νερά στερεούν!

34. ΟΙ ΚΡΙΚΟΙ ΤΗΣ ΜΥΤΗΣ.

Κάποτε, στο δεύτερο μισό του περασμένου αιώνα
για τη ζήση τους κάποιοι έκαναν, πολύ σκληρό αγώνα.

Γύριζαν πόλεις και χωριά και παρουσίαζαν ένα θέαμα,
που ήτανε σκανδαλιστικό, αλλά και ασύνηθες ακρόαμα.

Υπήρχανε πλανόδιοι, που έσερναν κάποιο ζώο,
και παρουσίαζαν ένα θέαμα, που δεν το έλεγες κι αθώο.

Πολλές φορές ήταν μαϊμού, άλλοτε μια αρκούδα,
δεμένη με χοντρό σκοινί, και κρίκο στη μουσούδα.

Τα άμοιρα ζώα έκαναν, κινήσεις και χορούς,
κι ό,τι πρόσταζε ο δαμαστής, κινήσεις και μορφασμούς.

Το θέαμα ήταν περίεργο και μάζευε κοσμάκη,
κυρίως σχολιαρόπαιδα, που έτρεχαν στο σοκάκι.

Ο δαμαστής ήταν πάντοτε, ένας αθίγγανος νέος.
που έσερνε τα ζωντανά, και το 'παιζε γενναίος!

Σαν τέλειωνε η «παράσταση», γινότανε ταμείο,
και συλλέγονταν οι προσφορές, απ' όλο το «θεωρείο».

Πέρασαν χρόνια κι όλα αυτά, γίνανε παρελθόν.
Όμως, οι κρίκοι εμφανίστηκαν, και πάλι, στο παρόν.

Σήμερα οι κρίκοι στα ζωντανά, είναι κατακριτέοι,
κι όποιοι τολμήσουν σίγουρα, είναι τιμωρητέοι.

Όμως οι κρίκοι πρόσφατα, βρίσκονται σε μύτες νέων,
όπου μπαίνουνε ατιμωρητί εκεί, ως σύμβολο ωραίων!

Γιατί συμβαίνει άραγε, και οι κρίκοι για τα ζώα,
έγιναν επιθυμητοί στον άνθρωπο; Αλλάξαμε μητρώα;

Αλλά και μια άλλη αλλαγή, επιθύμησαν πολλοί,
τον «κότσο», που έκανε κάθε όμορφη, πάνω στην κεφαλή.

Και βλέπεις τώρα κότσους πολλούς, περήφανους κι ωραίους,
να στολίζουνε τις κεφαλές, σε παλαιούς και νέους!

Είναι η μόδα; Είναι «συρμός»; Και πεθυμιά μεγάλη;
Δικαίωμα του καθενός, κι είναι περιττή, ίσως μια γνώμη άλλη!

35. ΕΝΑ ΑΝΕΛΠΙΣΤΟ ΘΑΥΜΑ.

Το θαύμα, που θα 'κανε πάταγο, και μάλιστα μεγάλο,
θα 'ναι η μέρα, που οι πολιτικοί θα πουν, φτάνει πια, δεν αντέχω άλλο.

Καθημερινά μαλώνουμε, με όλους τους συναδέλφους,
των άλλων παρατάξεων, και με πολλούς ... αυταδέλφους.

Και πάντοτε, αιτία φανερή, του κόμματος το συμφέρον!
Λες και τίποτε άλλο, εκτός αυτού, δεν έχει ενδιαφέρον.

Λες και η μόνη πολιτική, αυτή του κόμματός μας,
είναι η πιο συμφέρουσα, κι αληθινή εμπρός μας.

Κι είναι απορίας άξιον! Ποτέ οι αντίπαλοί μας,
δεν κάνουν τίποτε σωστό, κι είναι μισητοί εχθροί μας;

Και κείνοι δεν φροντίζουνε για το καλό του τόπου;
Δεν ενεργούν φιλότιμα; Ή φείδονται ολωσδιόλου κόπου;

Μήπως κι εμείς, αν είμαστε, στη θέση που 'ναι εκείνοι,
τα πάντα θα γίνονταν σωστά, και θα 'χαμε γαλήνη;

Τα λάθη είναι ανθρώπινα, συχνά κατακριτέα.
Αρκεί μην είναι σκόπιμα, αλλά και αμελητέα.

Ας κάνουν υπομονή άπαντες, πολίτες και πολιτικοί.
Στο τέλος κάθε τετραετίας, ο λογαριασμός πληρώνεται εκεί!

Μνήμη καλή έχει ο Λαός, και τον καθένα αμείβει,
ανάλογα με το έργο του, με μέλι ή με ... ξύδι!

36. Η ΝΕΑ ΝΟΗΜΟΣΥΝΗ

Η Τεχνητή Νοημοσύνη λένε, πως προβλήματα θα λύσει,
του ανθρώπου, που για χρόνια, τον έχουν πολύ βασανίσει.

Λένε ακόμη, ότι σε πολλά, θα τον αντικαταστήσει,
κι από έγνοιες που τον τρέχουν, ήσυχο θα τον αφήσει.

Ήδη πολλές εφαρμογές, βρίσκονται σε εξέλιξη,
και χρονίζοντα προβλήματα, έχουν αίσια ανέλιξη.

Αλλά δολίως; Σκόπιμα; Η Τεχνητή Νοημοσύνη,
από κάποιους φαλκιδεύεται, και χάνεται η εμπιστοσύνη!

Με Τεχνητή Νοημοσύνη γίνεται, αλλοίωση φωνής,
και τέτοια προσομοίωση, με μιας γνώριμης, αληνής.

Κι ακούς στο διαδίκτυο, κάποιον γνωστό επιστήμονα,
να λέει πράγματα άσχετα, για έναν ειδικό, και αιδήμονα.

Με την Τεχνητή Νοημοσύνη, του αλλάξανε τη φωνή,
και τον βάλανε να διαφημίζει, μια ιδέα τάχα «φαεινή».

Βγαίνει δήθεν ο ειδικός γιατρός, και προτείνει γιατροσόφια,
που, αν τα ζητήσεις νόμιμα, σου λένε, αυτά πως είναι ... «ψόφια»!

Κάποιος κομπογιαννίτης τα 'φτιαξε, και τα πλασάρει με τρόπο,
και με Τεχνητή Νοημοσύνη, λέει πως διώχνει, και τον πόνο και τον κόπο!

Άραγε, ποιος θα γλιτώσει, από τους κομπογιαννίτες,
τους απλούς ανθρώπους όλους, απ' τους δόλιους αλήτες;

Ευχή όλων μας ας γίνει, η Τεχνητή Νοημοσύνη,
μέσον προόδου κι ανθρωπιάς, αλλά με πολλή σωφροσύνη.

Για να 'ναι όλοι ήσυχοι, και όλη η ανθρωπότης,
Να αισθάνεται, πως η πρόοδος, είναι για το καλό της.

37. ΔΟΚΙΜΑΖΟΜΕΝΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

Άνθρωπε μη βαρυγκωμάς,
γι αυτά που σου συμβαίνουν.
Αυτά, καλά ή κακά καθημερινά,
μες στη ζωή μας μπαίνουν.

Μη χολοσκάς, όμοια με σε,
κι άλλοι πολλοί υποφέρουν.
Κι όμως αυτοί αντίθετα λεν,
πως, θα τα καταφέρουν.

Είναι οι εικόνες της ζωής,
που καθημερινά αλλάζουν.
Και νέους στόχους στον άνθρωπο,
δοκιμαστικά του βάζουν.

Και, αν θα τα καταφέρουμε,
αυτό θα 'ναι ρεγάλο,
για το υπόλοιπο της ζωής,
και μάλιστα μεγάλο.

Άνθρωπος δεν υπήρξε στη γη,
που δεν αντιμετώπισε,
δυσκολίες κι εμπόδια.
Κι όμως, μ' αυτά προχώρησε!

Γι αυτό λοιπόν υπομονή,
κι όλα καλοδεχούμενα.
Γιατί, ό,τι μας φέρνει η ζωή,
είναι απ' τα ... χρωστούμενα.

38. ΤΕΧΝΗΤΗ ΝΟΗΜΟΣΥΝΗ

Εσχάτως, λόγος πολὺς γίνεται, για μια νοημοσύνη,
την τεχνητή, που λεν πολλοί, έχει αξιοσύνη.

Λένε, ότι κάνει πράγματα, θαυμάσια μεγάλα,
που σαν κι αυτά ο άνθρωπος, ποτέ δεν είδε άλλα.

Και πρέπει, όλοι να 'χουμε, τυφλή εμπιστοσύνη,
σ' αυτήν, και σ' ό,τι εντέλλεται και ό,τι μας προτείνει!

Πράγματι, αξιοθαύμαστα, πολλά μας έχει κάνει,
και στο σωστό δρόμο, ανακαλύψεων, πολλών μας έχει βάνει.

Αλλά, πάντα υπάρχει ένα αλλά! Άπειρη εμπιστοσύνη,
όλοι πρέπει να έχουμε, σε ό,τι προτείνει εκείνη;

Λένε, υπάρχουν χειριστές, της ικανότητας αυτής,
που κάνουν χρήση άνομη, αλλά προθέσεως, μη χρηστής.

Δείτε πως ειδοποιούν, για κάποιο δήθεν δυστύχημα,
τους οικείους με φωνή, ίδια με του θύματος, που είχε το ατύχημα.

Αλλά, η φωνή που ακούγεται, πλάστηκε με τεχνητή νοημοσύνη,
και αυτοί που την ακούν, την πλάνη δεν την εννοούν, από αλλοφροσύνη.

Και η πλάνη συνεχίζεται, με τέλος δραματικό,
όχι εξαιτίας του δυστυχήματος, αλλά του μηνύματος, και δη οικονομικό.

Κι άλλα συμβάντα παρόμοια, ενδέχεται να γίνουν,
αν κακόβουλοι δόλια, με την τεχνητή νοημοσύνη τα προτείνουν.

Γι αυτό, ας είμαστε επιφυλακτικοί, με τη όποια νοημοσύνη.
Και ας δεχόμαστε μηνύματα αυτών, που έχουμε εμπιστοσύνη!

16/9/25

39. Ο ΠΑΤΡΟΚΟΣΜΑΣ (Ο ΚΟΣΜΑΣ Ο ΑΙΤΩΛΟΣ)

Ο Πατροκοσμάς γεννήθηκε, κάπου στην Αιτωλία,
στο Μέγα Δένδρο, από γενιά με δίχως μεγαλεία.

Στην Παρνασσίδα έμαθε, τα στοιχειώδη γράμματα,
απ' το Γεράσιμο Λύτσικα, και της σοφίας τα νάματα.

Αλλά, έλαβε και τα «γραμματικά», την εγκύκλιο παιδεία,
έχοντας έναν ιεροδιάκονο, ως δάσκαλο, τον αγαθό Ανανία.

Αργότερα, στην Αθωνιάδα Σχολή, σπούδασε θεολογία,
κι αφού εκάρει μοναχός, και τη φιλοσοφία.

Δυο χρόνια έμεινε στο κελί, ως μοναχός πιστός.
Όμως, το «είναι» του βασάνιζε, ο σκλάβος ο Λαός.

Έβλεπε, ότι αυξάνονταν, οι εξισλαμισμοί,
πολλών Ελλήνων δύστυχων, και οι προπηλακισμοί.

Δεν άντεχε το Γένος του, ν' αλλάζει Θεό και πίστη,
κι οι Έλληνες να πιστεύουνε, σε άλλον της Φύσης Κτίστη.

Πίστευε, πως η μόρφωση, θα έσωζε τον τόπο.
Γι αυτό σχολεία έκτιζε, με οποιονδήποτε τρόπο.

Έκτισε διακόσια σχολεία, στη σκλαβωμένη χώρα,
και το «ποθούμενο» ήταν το μήνυμα, προς όλους τους σκλάβους τώρα!

Γύριζε πόλεις και χωριά, και όπου κι αν μιλούσε,
με πάθος να μάθουν ελληνικά, τους νέους παρακινούσε.

Γιατί, έλεγε τα ελληνικά, είναι η γλώσσα της εκκλησίας,
κι αυτά, θα γίνουν το μέγα αίτιο, της εθνεγερσίας.

Το έργο του ήταν εθνωφελές, κι όμως πολλοί μεγάλοι,
δεν τον συμπαραστάθηκαν, τον πολέμησαν, και πλούσιοι και άλλοι.

Και οι Τούρκοι τον υποπτεύονταν, ως πράκτορα των Ρώσων,
ως υποκινητή της επανάστασης και άλλων σχεδίων ... τόσων!

Κάποτε τον συνέλαβαν, στο χωριό Κολικόντασι,
ως υποκινητή των ραγιαδών, για επικείμενη επανάσταση.

Αλλά, το έργο του ήταν η αλήθεια, οι διδαχές και κάποιες προφητείες,
που 'χαν στόχο το φρόνημα των σκλάβων, κι όχι απλές θεωρίες!

40. Η ΦΥΣΗ ΔΕΝ ΕΚΒΙΑΖΕΤΑΙ

Η φύση είναι οργανισμός, που λειτουργεί με κανόνες,
και όχι μόνον πρόσκαιρα, μα πάντοτε, στους αιώνες.

Το βασικό συστατικό, της φύσης τις λειτουργίες,
είναι το νερό, που ρέει άφθονο, σε όρη και φυτείες.

Και, όπου νερό, εκεί η ζωή, φυτών τε και ανθρώπων,
που αναπτύσσονται γοργά, ανεξαρτήτως τρόπων.

Κι έρχεται αρωγός στον άνθρωπο, με διάφορες μορφές,
είτε με φυσική ροή, είτε με βροχές και χιόνια, επάνω σε βουνοκορφές.

Πάντοτε όμως απαιτεί, να χρησιμοποιείται,
με όρους λογικής απ' τον άνθρωπο, για να μην εξαντλείται.

Η φύση, ως γνωστόν, με όλα τα υλικά, που έχει στη δούλεψή της
λειτουργεί με όρους ειδικούς, για τη συντήρησή της.

Αλλά, ο άνθρωπος, που πάντα θαρρεί, πως είναι ο μέγας άρχων,
στη γη και μπορεί, να διαχειριστεί τα πάντα, και ως άφρων...

Σκάβει φρεάτια κι ορύγματα, δημιουργεί φράγματα μεγάλα,
και θαρρεί, πως με αυτά θα μπορεί, να προβεί και σ' ανοίγματα άλλα.

Αλλά, η κακή διαχείριση, αυτού του θείου δώρου,
φέρει ανωμαλίες, δυστυχώς μέγιστες, του χρόνου και του χώρου.

Του χρόνου, γιατί βάναυσα, αφαιρεί κάποιες ζωές,
αλλά, και του χώρου, γιατί διαφοροποιεί, τόπων πολλές μορφές.

Γι αυτό, ας γίνεται χρήση λογική, όλων των υλικών,
και οι όροι της εκμετάλλευσης, ας μην ξεφεύγουνε, απ' το κανονικόν.

Γιατί, η φύση δεν εκβιάζεται, λειτουργεί πάντα με όρους,
που ισχύουν στο διηνεκές, και σε όλους τους χώρους.

Κι όταν δει, πως ήρθε ο καιρός, δράση αναλαμβάνει,
και με σεισμούς, κατακλυσμούς και με τσουνάμια φτάνει.

Τότε, τ' αποτελέσματα, οικτρά είναι για τους ανθρώπους,
καταστροφές τεράστιες γίνονται στη γη, και σ' όλους τους τόπους!

41. ΤΑ ΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΗ

Τα όρια της ύπαρξης, της γης μας όπου ζούμε,
έχουν τεθεί εξ υπαρχής. Τα ξέρουμε; Ας τα δούμε!

Για να μην υπάρξει ποτέ, κίνδυνος να χαθεί,
ο πλανήτης γη με προοπτική, να εξαφανιστεί !

Οι συνθήκες πρέπει να 'ναι ιδανικές, και χωρίς παρεκκλίσεις,
για να μην έχουν οι άνθρωποι, ποτέ τους ενοχλήσεις.

Κάποιοι σοφοί μας είπαν, πως η Γη μας έχει όρια,
και αν αυτά ξεπεραστούν, πάμε για κρεματόρια!

Οι άνθρωποι θα χάνονται, και ουδείς θε να γνωρίζει,
τι έφταιξε, τα αίτια, και τι μέλλον αρχίζει.

Και ιδού ποια είναι τα όρια, που αν ξεπεραστούν,
ο πλανήτης γη και οι άνθρωποι, σίγουρα θα χαθούν.

Πρώτο όριο, που ξεπεράστηκε, από ανθρώπινη δράση,
είναι η οξίνιση των ωκεανών, που στα όριά της έχει φτάσει.

Και η κλιματική αλλαγή, διάφανη έχει γίνει,
και τείνει φύση πράσινη, καθόλου να μην μείνει.

Τα είδη εξαφανίζονται, η βιόσφαιρα έχει αλλάξει,
και η ζώσα ύλη δυστυχώς, κοντεύει να «πλαντάξει».

Η χρήση γης εξαντλήθηκε, τα όριά της πάνε,
κι όπως αποδεικνύεται, πίσω πια δεν γυρνάνε.

Κι ο κύκλος του γλυκού νερού, άλλαξε την πορεία,
πρωτόγνωρο στη φύση του, μα και στην ιστορία.

Άλλαξε και ο βιοχημικός, κύκλος φυτών και ζώων,
με τόσα φυτοφάρμακα, αλλά και των ανθρώπων.

Νέες οντότητες μπήκανε, και άλλαξαν τον τόπο,
και τα όντα αυτά γυρεύουνε, ν' αλλάξουμε τον τρόπο.

Τον τρόπο ζωής, που ιδανικά, πρέπει ν' ακολουθούμε,
Ειδάλλως, σε έναν κόσμο αλλιώτικο, σίγουρα θα βρεθούμε.

Ποια όμως είναι η δύναμη, που θα τα καταφέρει,
στο γήινο δρόμο το σωστό, να μας επαναφέρει;

Αφού, σήμερα ο άνθρωπος, μόνο στον Μαμωνά,
πιστεύει και όλα τα λοιπά, πλέον τα ξεπερνά;

Κάνει πολέμους μοναχά, κύρος για ν' αποκτήσει,
και δεν τον νοιάζει, αν με αυτό, ζωούλες θα θερίσει!

Καίει τα δάση με σκοπό, να εκμεταλλευτεί,
τους χώρους κι αδιαφορεί, το πράσινο αν χαθεί.

Γέμισε την υφήλιο, όλη με μηχανήματα,
που όλα τους χαρακτηρίζονται, ως άχθος «αρούρης», λύματα!

Αφού, όλα τους είναι πια, πλιότερα των ανθρώπων
και απαλλάσσουν τους γήινους, και εργασίας και κόπων.

Αλλά, όλα τα εφευρήματα, όρος για να δουλέψουν,
είναι να κάψουν υλικά, που απ' τη γη θα κλέψουν.

Κι όλα τα εκατομμύρια, αμάξια, πλοία, τρένα,
με τα αεροπλάνα όλα μαζί, καίνε φωτιές! Οϊμένα!

Κι από το κάψιμο αυτό, γεμίζει η φύση αέρια,
που 'ναι σκέτα δηλητήρια, και φονεύουνε κάθε ζωή ακέρια.

Κίνδυνος, ΣΟΣ, για να σωθεί, η ζωή στον πλανήτη,
να προσπαθήσουμε κάθε αλλαγή, για το δικό μας ... σπίτι!

42. ΑΥΤΑ ΜΠΟΡΟΥΣΑ

Άγνωστοι φίλοι, αγαπητοί,
καλοί μου αναγνώστες,
όσοι με διαβάσετε, μη με κρίνετε,
αυστηρά, ως σοφοί μα και γνώστες.

Οι γνώσεις σας, μπορεί να 'ναι πολλές,
κι η γνώμη σας σωστή.
Αλλά, και του Ριμαδόρου η γραφή,
ας διαβαστεί, με κάποια προσοχή.

Μιλάει για καταστάσεις, που έζησε,
για αξιόλογα γεγονότα,
που κέντρισαν το ενδιαφέρον του,
και βρέθηκαν στη δική ρότα.

Έγραψε για ιστορικά
πρόσωπα με αξία,
και καταστάσεις, που γι αυτόν,
βρίσκονταν σε ... απαξία.

Αλλά, και για προσωπικότητες,
σύγχρονες, του καιρού μας,
με «ανεξήγητες» συμπεριφορές.
Για να 'χουμε το νου μας!

Ίσως κάποια γραφόμενα,
φαίνονται ως υποδείξεις,
αλλά προς Θεού, ας εκληφθούν,
μονάχα ως ενδείξεις.

Δεν έχει τέτοια πρόθεση,
ν' αλλάξει ο Ριμαδόρος,
τον κόσμο, αλλά προσπαθεί,
να 'ναι σωστός, κι ελπιδοφόρος

Να 'ναι ακριβοδίκαιος κριτής,
σε όλους και με όλα,
γι αυτό αποφεύγει σκόπιμα,
κάθε άστοχη παρόλα.

Και σαν εξομολόγηση,
σας λέει. Αυτά μπορούσα,
να γράψω, μα δόξες και τιμές,
πιστέψτε το, ποτέ δεν προσδοκούσα!

43. ΙΔΙΟΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ο άνθρωπος απ' τα γεννοφάσκια του, θέλει τα πάντα να 'χει,
 προνόμια και αγαθά, πάντοτε, και όχι, όταν λάχει.

Ως νέος και ως ανώριμος, δικαιούνται να τα θέλει.
 Πώς θα βρεθούν; Πώς θα γίνουν Ιδιόκτητα; Κι αυτό να μην τον μέλει!

Αλλά, σαν ώριμος και υπεύθυνος, πρέπει να λογαριάζει,
 αν θα μπορεί οικονομικά, τα πάντα να συνταιριάζει.

Ευχής έργον όλοι να 'χουνε, προνόμια κι αγαθά.
 Όμως για κάθε άνθρωπο, είναι όλα μορετά;

Όπως γνωρίζουμε όλοι μας, σε όλες τις κοινωνίες,
 όλοι οι άνθρωποι δεν έχουνε, τις ίδιες προνομίες.

Υπάρχουνε οι τυχεροί, που όλα τους παν καλά,
 αλλά, οι πολλοί άτυχοι βλέπουνε, κατεβασμένα ρολά!

Πολλές φορές οι άτυχοι, οι χωρίς στον ήλιο μοίρα,
 χτυπούν με πείσμα ολημερίς, της τύχης τους τη θύρα!

Και θέλουν ν' αποκτήσουνε, μπορούνε - δεν μπορούνε,
 πολλά αγαθά και υλικά, και με όποιο τρόπο ... βρούνε.

Αλλά, το μέτρο σ' όλα αυτά, τα «θέλω» του κοσμάκη,
 πρέπει να είναι προ οφθαλμού, αν όχι πολύ, λιγάκι.

Και οι ενήλικες τα «θέλω» τους, να είναι μετρημένα.
 Ας μην απαιτούνε πράγματα, άπιαστα και εξεζητημένα.

Τα πράγματα όλα στον καιρό τους, κι αν οι συγκυρίες συναινούν,
 τα οικονομικά αν το επιτρέπουν, και άμεση χρήση αν απαιτούν.

Αλλά, και οι οικογένειες, ας κάνουν χρηστή χρήση στα θέλω,
 και ας αποφεύγουνε αγορές, κάθε νέου ... μοντέλου.

Ό,τι είναι εκ του περισσού, είναι απαραίτητο σε άλλον,
 που, αν το χάσει θα αισθανθεί, έναν καημό μεγάλο.

Κι όμως, υπάρχουν άνθρωποι, που είναι πλεονέκτες,
 που μέτρο δεν ξέρουν τι θα πει, κι ας είναι και λίγο ...ρέκτες.

Είναι αυτοί, που πολλά αγοράζουνε, πράγματα με αξία,
για τα μέλη μιας οικογένειας, και τα 'χουν σε ... απραξία!

Τα παίρνουν για επίδειξη, να κάνουν τον καμπόσο,
σε φίλους, γνωστούς και συγγενείς, κι ας τους υποτιμούν ωστόσο.

Είναι η πρέπουσα συμπεριφορά, όλων αυτών των τύπων;
Ή είναι η εσφαλμένη επίδειξη, ιδιότροπων προτύπων;

Δεν γνωρίζουν, ότι προκαλούν, το δημόσιο αίσθημα,
και δημιουργούν σε πολλούς, δυσάρεστο συναίσθημα;

Ως φαίνεται κάποιοι δεν γνωρίζουνε, ότι η πλεονεξία,
καταστρέφει όλη τη γη, την σπρώχνει στην απαξία!

44. ΠΡΟΣ ΥΠΟΨΗΦΙΟΥΣ ΦΥΓΑΔΕΣ

Φίλε εσύ, που σκέφτεσαι, να φύγεις απ' τον τόπο,
τον τόπο που γεννήθηκες, άλλαξε σκέψης τρόπο.

Μην φεύγεις απ' τον τόπο σου, να πας σε άλλα μέρη.
Εκεί θα νιώσεις άσχημα, γιατί; Κανείς δεν θα σε ξέρει.

Μην αφήνεις φίλους, συγγενείς και μάνα και πατέρα,
και δίχως σκέψη ύστερη, όλους τους κάνεις πέρα!

Σκέψου, αν πολλοί απ' τον τόπο τους, φύγουνε για τα ξένα,
αδειάζουν πόλεις και χωριά, μένουν ερειπωμένα.

Κι έτσι, θα αδειάσει η χώρα μας, θα σβήσει και η Ελλάδα,
η χώρα, που δίδαξε λαούς και φώτιζε, με της σοφίας τη δάδα!

Αυτό θέλεις; Να καλοπερνάς εσύ, να τα 'χεις όλα ωραία,
και οι άνθρωποι του τόπου σου, να 'χουν ζωή χυδαία;

Να σκέφτονται, πως σύντομα ο τόπος τους θα αδειάσει,
αφού οι νέοι φεύγουνε κι αυτοί θα 'χουν γεράσει!

Αλλά, φίλε μου σκέψου το, πριν το αποφασίσεις,
Πως φεύγεις απ' τον τόπο σου, και πίσω τον κόσμο σου θ' αφήσεις.

Άραγε, θα είναι πιο καλό, το μέλλον σου στα ξένα;
Ή μήπως όλα εκεί, είναι υπερτιμημένα;

Μήπως, αν ψάξεις στον τόπο σου, κάτι που σου ταιριάζει,
Θα ιδείς με τον καιρό στα σίγουρα, την τύχη σου να αλλάζει;

Την επιτυχία στη ζωή, είναι γνωστό, οι έξυπνοι την κατακτούν,
και οι εργατικοί οι ικανοί, πάντοτε αυτοί επικρατούν.

Γι αυτό, ψάξε στον τόπο σου, πού κρύβεται η επιτυχία.
Να 'σαι σίγουρος θα τη βρεις και θα 'ρθει κι η ευτυχία.

Διάλεξε το επάγγελμα, το ιδανικό για σένα.
Και πίστεψε, ότι επιτυχίες έρχονται κι εδώ, κι όχι μόνο στα ξένα.

45 ΠΑΛΙΝΝΟΣΤΗΣΗ

Οι άνθρωποι συνήθως ψάχνουνε, να βρουν την ευτυχία,
σε άλλον τόπο, στην πόλη ή στην ξενιτειά, μα και την ... επιτυχία!

Κατά καιρούς, σαν μόδα επικράτησε μεγάλη αστυφιλία,
και άδειασαν πολλά χωριά, άδειασε η επαρχία.

Άλλοτε πάλι φεύγανε, και σαν κυνηγημένοι,
σε ξένους τόπους διάβηκαν, λες κι ήτανε, όλοι κατατρεγμένοι.

Κι όμως, εκεί που νόμιζαν, πως θα 'βρισκαν τα πλούτη,
πολλοί απογοητεύτηκαν, απ' την επιλογή ετούτη.

Κάποιοι, που είχαν σχέδια, και γνώριζαν τι θέλουν,
πέτυχαν, γιατί ήταν και ικανοί, κι αυτό το διαγγέλλουν.

Μα άλλοι, οι πολλοί, απόκτησαν μια μελαγχολία,
γιατί, τους κόστισε ακριβά, και άσχημα η δόλια αστυφιλία.

Και αυτό, γιατί άλλα περίμεναν, κι άλλα βρήκαν στην πόλη,
αφού, ποτέ δεν γέμιζε το φτωχό πορτοφόλι.

Οι ανάγκες της οικογένειας, αυξήθηκαν πολύ.
Πολλές οι προκλήσεις της πόλεως, και η ζωή ... τρελή!

Οι άνετοι χώροι λείπουνε, λείπει κι η «καλημέρα».
Όλο και κάπου δεν χωράς, γι αυτό σε κάνουν πέρα.

Τα ίδια και χειρότερα, τα ζόρια της ξενιτιάς.
Δεν ξεπερνιούνται εύκολα, όσο κι αν πολεμάς.

Η γλώσσα πρώτο εμπόδιο, και οι νοοτροπίες,
άλλες συνήθειες οι ντόπιοι, άλλες οι ξένοι παρίες.

Εκεί είσαι πάντα ο αλλοδαπός, ξενόφερτο σαράκι,
γι αυτό, και τακτικά σου δίνουνε, να πεις πικρό φαρμάκι.

Αλλά, εκεί σου έρχονται, άθελα οι αναμνήσεις,
απ' την πατρίδα που έφυγες, σε θλίνουν οι συγκινήσεις.

Αναρωτιέσαι τακτικά. Ξενιτεύτηκα, μα έκανα καλά;
Ή ήταν φρούδες οι ελπίδες τα όνειρα, που αποδείχτηκαν τρελά;

Και νοσταλγείς κι αναπολείς, στιγμές απ' την πατρίδα.
Και λες, γιατί παρόμοιες χαρές, εδώ ποτέ δεν είδα!

Μια είναι η απάντηση, στα ερωτήματα αυτά.
Η επιστροφή στην πατρίδα. Η παλιννόστηση παιδιά!

Με λίγη καλή θέληση, και άλλη τόση τύχη,
και το οποιοδήποτε όνειρο, σίγουρα θα πετύχει.

Η νοσταλγία ας γενεί, γλυκιά επιστροφή.
Πιστέψτε το θα 'ρθει κι η χαρά, όχι η καταστροφή.

46. ΣΤΟ ΣΤΡΑΤΗΓΟ ΝΙΚΟΛΑΟ ΦΩΤΙΑΔΗ

Αγαπητέ μου στρατηγέ, Νικόλαε Φωτιάδη,
ερευνάς πάντα μ' επιμονή, κάθε ιστορικό σημάδι.

Ψάχνεις πάντα για πρόσωπα, που δόξασαν την Ελλάδα,
και τους ανάβεις ανάλογη, της δόξας τους τη δάδα.

Κόπου και χρόνου δεν φείδεσαι, ήρωες να υμνήσεις,
αλλά, και κάποιων αμαρτήματα, να τα στοιχειοθετήσεις.

Σε βάθος χρόνου ερευνάς, τα ιστορικά στοιχεία,
με αυστηρή και δίκαιη ματιά, στα ειδικά αρχεία.

Μιλάς για ανθρώπους που «έφυγαν», με δόξες και τιμές,
και για άλλους, που είχαν στη ζήση, αναξιοπρεπείς στιγμές.

Αλλά, άραγε όλους αυτούς, η ιστορική δικαιοσύνη,
το έργο τους θα κρίνει δίκαια, και με ευγνωμοσύνη;

Λένε, πως η ιστορία γράφεται, πάντα από τους νικητές,
που αείποτε μεροληπτούν, κι αυτό είναι αληθές.

Όμως, η δική σου η ματιά, πάντα με δικαιοσύνη
κρίνει τους όποιους «ήρωες», με αρκετή σωφροσύνη.

Και είναι εξαίσια η αναφορά, στο Λορέντζο Μαβίλη,
σε ό,τι ξεστομίσανε, όταν πέθαινε, του ήρωα τα χείλη.

Είπε ο ήρωας. «Επερίμενα πολλές τιμές από τούτο τον πόλεμο,
αλλά όχι και την τιμή να θυσιάσω τη ζωή μου για την Ελλάδα μου».

Αυτή σου η αναφορά, στα λεχθέντα του Μαβίλη,
στέλνει ένα μήνυμα εθνικό, ν' ακούσουνε εχθροί και φίλοι.

Ένα μήνυμα συμπεριφοράς, στους Έλληνες ότι πρέπει,
όμοια με του ποιητή να ' ναι αυτή, και όλους να μας διέπει!

Όλοι για την Ελλάδα μας, να κάνουμε τα πάντα,
για τον τόπο μας ό,τι καλό, και ποτέ, μη λέμε ... «γιάντα»; *

*Γιάντα= γιατί στην κρητική ντοπιολαλιά

47. ΠΡΟΒΛΕΨΕΙΣ

Κάποιες προβλέψεις προφητών, επαληθεύτηκαν πιστά,
και φαίνεται, πως πολλοί σοφοί, τις ερμηνεύσανε σωστά.

Έγιναν και στο παρελθόν, κατακλυσμοί και δράματα.
Σήμερα είναι εύκολα ορατό, πως για εκεί, πάνε πάλι τα πράγματα.

Μεγάλη ένδειξη γι αυτό, είναι η κλιματική αλλαγή,
που δείχνει, πως ολοταχώς, οδηγούμαστε για εκεί.

Κι άλλες ενδείξεις ολοφάνερα, το γεγονός σιγοντάρουν,
αν και πολλοί δεν το δέχονται, και μάλλον το σνομπάρουν.

Εσχάτως κάποιοι άρχοντες, του κόσμου άνοες ταγοί,
ετοιμασίες κάνουνε, ν' αλλάξουνε τη γη.

Ν' αλλάξουν κάποια σύνορα, να πάρουν κάποιες γαίες.
Οι χώρες τους να γίνουνε, τρανές και πιο ...ωραίες!

Όνειρα είναι θερινής νυχτός, τα όποια μεγαλεία,
όσα ονειρεύονται οι νοσταλγοί, χωρίς εντολή θεία.

Ο Κόσμος αναντίρρητα, κάποτε θα χαθεί ,
όταν η εντολή απ' τον Ύψιστο, βεβαίως θα δοθεί.

Ίσως, κάποτε να βρεθεί, στ' αλήθεια κι ο πλανητάρχης,
που θα μπορεί να κυβερνά, ως στρατηγός και ... στρατάρχης.

Κι απ' τα δημόσια ΜΜΕ, να δώσει εντολές,
που όλες απ' όλους θα ακουστούν, και δεν θα 'ναι και καλές.

Και αν πνεύμα δεν έχει αγαθό, κι είναι του διαβόλου ταίρι,
μπορεί να προκύψει μέγα κακό, και η γη να υποφέρει.

Αλλά, ας μην είμαστε αμνήμονες, κι η χάρις του Θεού,
πάντα σώζει τα τέκνα Του, απ' την μήνι του κακού!

Κι ο άνθρωπος σ' όλη τη γη, να ζει θα συνεχίσει,
αν το θέλημά Του ακολουθεί, κι έτσι να ευτυχίσει!

48. ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ

Καθημερινά στα ΜΜΕ για σκάνδαλα μιλάνε
Εν τέλει κάποιοι ας μας πουν, τι θέλουν, πού το πάνε.

Οι ειδήσεις όλων των καναλιών, χωρίς διαφοροποιήσεις,
αναφέρονται σε σκάνδαλα και κάποιες «περιποιήσεις».

Κάθε ημέρα που περνά, ένα σκάνδαλο γεννιέται.
Μια αδικία αναφύεται, που από κάποιους ...εξαρτιέται.

Κι ολόθερμοι εμφανίζονται, κάποιοι υπερασπιστές,
σα να 'ναι αυτοί οι δίκαιοι, και οι μόνοι κριτές.

Δεν περιμένουν να αποφανθεί, η αρμόδια δικαιοσύνη,
κι όλοι προφταίνουν βιαστικοί, κι αντικαθιστούνε εκείνη.

Και προδικάζουν άσκεπτα, και ρίχνουνε ευθύνες,
πάντα σε αντιπάλους τους, με φόντο πάντα εκείνες.

Όμως, τι φταίει ο λαός, ν' ακούει κάθε ημέρα,
τ' απωθημένα, που κάποιοι έχουνε, και βάζουν στη... σκακιέρα;

Και ξεσηκώνεται αφύς, στους δρόμους στα σοκάκια,
σπέρνοντας τη διχόνοια, σκορπώντας πάντα ...φαρμάκια;

Το έσχατο δε και χείριστο, να φεύγουνε και ψυχές,
αθώες και αμέτοχες, στις καταστάσεις αυτές!

Φτάνει πια! Οι διχόνοιες, φέρνουν καταστροφές,
στη χώρα μα και στο λαό, αφού είναι διαστροφές.

Κι ας λειτουργήσει τελικά, το κράτος του δικαίου,
χωρίς παρεμβάσεις κανενός, ειδικού ή ...μοιραίου!

Γαλήνη θέλει ο τόπος μας, με την ευθύνη όλων,
κι όχι την όποια παρέμβαση, ειδικών ή χαχόλων...

49. ΣΤΟΥΣ ΑΡΝΗΤΕΣ ΤΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ ΜΑΣ

Φαινόμενο καθημερινό, το βλέπουμε σε πολλούς τομείς,
ξενόγλωσσα συναπαντήματα. Και λόγος ύπαρξης, κανείς!

Βλέπεις δυο φίλους καρδιακούς, αντί για «Καλημέρα»,
να λεν «Good Morning» δυνατά, κι ακούγεται πέρα ως πέρα.

Κι άλλους σε άλλη γλώσσα, που ξέρουνε, να λεν την «Καλημέρα»
και την μητρική τη γλώσσα τους, να την πετούν στην ... ξέρα!

Στα ΜΜΕ και στην TV, βλέπεις διαφημίσεις,
αλλόγλωσσες, που ενδόμυχα θες, να τις αντικαταστήσεις.

Και σε πολλά καταστήματα, βλέπεις την πινακίδα,
να 'χει ξενόγλωσσο όνομα, σαν από άλλη πατρίδα.

Ακόμη και σε απόμακρα, μέρη και σε χωριά,
βλέπεις ξενόγλωσσες επιγραφές, στη Θράκη στο ... Μοριά.

Κι αναρωτιέται ο Έλληνας, και αγνός πατριώτης.
Τι έγινε, κι έφυγε η γλώσσα του, απ' την πόλη, το χωριό της;

Χάθηκε η ομορφάδα της; Φτώχυνε το λεξιλόγιό της,
και εξοβελίστηκε άδοξα, σαν μια αποκοτιά της νιότης;

Όχι Έλληνα! Η γλώσσα σου, είναι η μητέρα των γλωσσών,
και πρέπει, είναι καθήκον σου, να τη φυλάξεις, ως κόρη οφθαλμών.

Η γλώσσα σου είναι μοναδική, και έχει πολλή ιστορία,
που δεν την έχει στον κόσμο αυτό, γλώσσα άλλη καμιά!

Τη γλώσσα σου είχε ως όχημα, η θρησκεία της αγάπης,
που με το Ευαγγέλιο ως οδηγό, έφτασε στα όριά της.

Τη γλώσσα αυτή τη μίλησαν, μεγάλοι και τρανοί,
πρωτόφαντοι επιστήμονες, σοφοί αληθινοί.

Γι αυτό, μην αντικαθιστάς ποτέ, λέξη ελληνική.
Και ξέρε το. Δεν της πάει καμιά, γιατί είναι μοναδική!

50. Η ΕΥΚΟΛΗ ΛΥΣΗ

Πάντα σε κάθε πρόβλημα όλοι επιχειρούν,
την εύκολη λύση, την προσιτή, χωρίς κόπο να βρουν.

Είναι όμως δυνατόν, με μια εύκολη λύση,
να προχωρήσει η ζωή, κι ο κόσμος να ευτυχίσει;

Τα διάφορα προβλήματα, δεν έχουν την ίδια λύση.
Κάποια απαιτούν προσπάθεια. και ιδιαίτερη χρήση.

Αν όλα ήταν εύκολα, και προσιτά σε όλους,
ανιαρή θα ήταν η ζωή, και για έξυπνους και χαχόλους.

«Τα αγαθά κόποις κτώνται», έχει 'πει κάποιος σοφός,
κι όποιος δεν το συμμαρρίζεται, μάλλον είναι ... αγαθός.

«Χωρίς προσπάθεια καμιά επιτυχία,
Είναι το ρητό μας που φέρνει ευτυχία...».

Είναι ένα τραγούδι, που το λεν τα προσκοπάκια,
που τραγουδούν χαρούμενα, τρέχοντας στα σοκάκια.

Γι αυτό λοιπόν, ας ασπαστούν, νέοι μεσόκοποι και γέροι,
ότι, η εύκολη λύση δεν είναι πάντα προσιτή, κι ούτε την ευτυχία φέρει.

Κι όσοι πασκίζουν, για να βρουν, τη δύσκολη τη λύση,
είναι διπλά χαρούμενοι, γιατί επιπλέον στη ζωή, κάτι έχουν κερδίσει.

Κι αυτό το «κάτι» άπαντες, θα πρέπει να επιδιώκουν,
αν θέλουν την πρόοδο στη ζωή, και άλλο νόημα να δώσουν.

51.Η ΠΑΛΙΑ ΚΟΜΟΤΗΝΗ

Πώς ήταν κάποτε η Κομοτηνή, λίγοι θα το θυμούνται,
μα οι μνήμες αυτές για τους παλιούς, ποτέ τους δεν ξεχνιούνται.

Πώς ήταν η πλατεία της, που κάποια χρόνια πριν,
φιλοξενούσε τα ταξί κι αυτό δεν ήταν πλην.

Αλλά, μια δυνατή βροχή, μια μπόρα μια καταιγίδα,
πλημμύρισε τον «μπουκλουτζά», και αυτή ήθελε φροντίδα.

Γίναν πολλές καταστροφές, σε πολλά καταστήματα,
ευτύχημα, μόνο υλικές ζημιές, χωρίς πνιγμούς και θύματα.

Κι όπως ήταν φυσικό, η πλατεία ανακατασκευάστηκε,
και η αλλαγή που έγινε, από πολλούς θαυμάστηκε.

Αλλά, και το ποτάμι, που έφερε την καταστροφή,
σκεπάστηκε και αυτό, και χάθηκε και η εικόνα αυτή.

Μια λεωφόρος άνετη, έγινε ο ποταμός,
κι επάνω της τρέχουν οχήματα, και γίνεται χαμός.

Μία θαυμάσια αλλαγή, έγινε στο δημόσιο κήπο.
Ευπρεπίστηκε, ανανεώθηκε, κι έχει πια άλλον τύπο.

Αλλά, υπήρξε και μια απώλεια, με τον ευπρεπισμό.
«Έφυγαν» τα ζωάκια του, πήγαν στο ...χαλασμό.

Πάει και το ζωοπάζαρο, που γίνονταν, στην όχθη του ποταμού.
Αφού το ποτάμι σκεπάστηκε, η λαϊκή πάει αλλού.

Στη θέση αυτή, της λαϊκής, χτίστηκε μια εκκλησία,
καμάρι της Κομοτηνής, προσκύνημα για τα θεία.

Έγιναν κι άλλες αλλαγές, στην πόλη στα σχολεία.
Έρθε η Νομική Σχολή, μία επιλογή ... με ουσία.

Η πόλη πια μεγάλωσε, και νέες γειτονιές,
ξεφύτρωσαν στα δυτικά, κι όχι σαν τις παλιές.

Είναι μια νέα πτέρυγα, με σύγχρονη ρυμοτομία,
που με την παλιά πόλη, δεν έχει σχέση καμία.

Δεν μοιάζει πια η Κομοτηνή, με την παλιά της όψη.
Τώρα, οι επισκέπτες της ευχάριστα, την έχουν στα υπόψη!

52. ΠΑΡΗΓΟΡΙΕΣ

Σκέψου φίλε μου καλέ,
και στη μνήμη σου ας μείνει,
ότι, αθώο θύμα έγινες,
για να χαρεί εκείνη.

Δέξου το δε καρτερικά,
το χτύπημα της σπάθης,
και πες, πως ήταν Θεού θέλημα
ότι έμελλες να πάθεις.

Και 'κείνη η σκληρή και άκαρδη,
ας αναλογιστεί, τι έχει κάνει.
Κι ας θυμάται, έχοντας εσένα,
τι είχε και τι χάνει.

Η θύμησή σου πάντοτε
ας είναι, στα όνειρά της,
μια ένδειξη παρηγοριάς,
ανάμνηση μιας αγάπης.

Της αγάπης, που άδοξα χάθηκε,
γιατί το θέλανε άλλοι,
που φύτεψαν ιδέες άσχετες, κακές
στο όμορφό της κεφάλι.

53. ΠΟΙΟΣ ΘΑ ΜΑΣ ΣΩΣΕΙ;

Η πρόοδος του ανθρώπου έφτασε στο αποκορύφωμά της (;)
και με την Τεχνητή Νοημοσύνη τελείωσαν, όλα τα βάσανά της;

Όλα, ό,τι προγραμματίζει πια, θα είναι στην εντέλεια,
και δεν θα συγχωρείται σε αυτόν, οποιαδήποτε ατέλεια;

Θα είναι τόσο αλάνθαστος, τα πάντα θα κατορθώνει;
και τις δύσκολες και βαριές δουλειές, «άλλος» θα εκπληρώνει;

Παντού και πάντα θα μπορεί, να εντέλλεται ο καθένας,
κι όλες τις εργασίες θα τις εκτελεί, πάντα ο «πάσα ένας»;

Και ο οποιοσδήποτε θα μπορεί, να χειρίζεται τα πάντα,
ή άλλοι θα κουμαντάρουνε, και θα του λεν ...νταγιάντα;

Και όλα όσα εκτελεί, η Τεχνητή Νοημοσύνη,
θα πρέπει όλοι να αποδέχονται, με τυφλή εμπιστοσύνη;

Ή κάποιοι έξυπνοι θα εκτελούν, με δόλο όλες τις πράξεις,
για να 'χουνε τα εύσημα, και όλες τις εισπράξεις;

Και θα τους επιτρέπει ο «έξω από εδώ», να γίνονται όλα ωραία,
και δίκαια και τίμια, για όλη την παρέα;

Ή κάποιοι θα 'χουν μερίδα λιονταριού, ως οι δήθεν ωραίοι,
και οι άλλοι θα κλαιν τη μοίρα τους, ως ανήμποροι μοιραίοι;

Και ποιος θα γλιτώσει τους ανήμπορους, ν' αντιληφθούν τη γνώση,
της επιστήμης, που για πολλούς, τον κόσμο μας θα σώσει;

Γήινε, τα ξένα χέρια δεν μπορούν, να εργαστούν για σένα!
Και δεν θ' αλλάξει ποτέ αυτό, ούτε, με Τεχνητής Νοημοσύνης δεδομένα!

54. ΚΑΡΤΑ Ή ΧΡΗΜΑΤΑ;

Ένα επίκαιρο ερώτημα, παντού επικρατεί.
Κάρτα ή χρήματα κύριε; Ρωτάνε εδώ κι εκεί.

Μόλις ολοκληρώσεις μια αγορά, κάποιων μικροπραγμάτων,
ακούς τον ταμία να ρωτά, με ύφος ...προσταγμάτων.

Πώς θα πληρώσετε κύριε, με χρήματα ή με κάρτα;
Για να σας δώσω απόδειξη, και να τα αγοράσθέντα ... παρ' τα.

Ο ταμίας πάντα προτιμά, ατόφιο ζεστό χρήμα,
την κάρτα αποφεύγοντας, λες κι είναι μέγα κρίμα!

Ιδού κι ένα άλλο δίλημμα, για τους ηλικιωμένους,
που, όλοι τους θεωρούνε ανίδεους, και μη εξοικειωμένους.

Αναρωτιούνται, ποιος είναι ο σωστός, τρόπος της πληρωμής;
Με κάρτα ή με χρήματα, που πρέπει να εξοφλείς;

Λένε, ότι με κάρτα αποφεύγεται, η φοροδιαφυγή,
το Δημόσιο έχει έσοδα, και πάντοτε απ' την πηγή.

Αλλά, ποιος θα ενημερώνει τον αδαή, για όλες τις δαπάνες,
αν πράγματι έγιναν απ' αυτόν, ή από κάποιον απ' τις ... «Κάννες»;

Είναι ικανός ο αδαής, να ελέγξει τα έξοδά του,
αν έγιναν μόνον απ' αυτόν, την κάρτα τη δικιά του;

Ένα μεγάλο ΟΧΙ, είναι η απάντηση, γιατί ο αδαής,
όπως κι ο ηλικιωμένος άνθρωπος, σε αυτά είναι αμαθής.

Τα χρήματα ας μην καταργηθούν, γιατί είναι σιγουριά,
για γέρους και για αδαείς, θερμή παρηγοριά.

55. ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Στις μέρες μας, ό,τι γίνεται, φταίει ο πρωθυπουργός,
Αντίθετα με άλλες εποχές, που αυτός ήταν(;) ... αργός!

Για ό,τι γινόταν υπεύθυνοι, ήταν οι υπουργοί,
οι διορισμένοι απ' αυτόν, ωσάν μικροί ... ταγοί!

Φαίνεται, πως άλλαξαν οι καιροί, και οι ευθύνες τώρα πέφτουν,
μόνον σε έναν πρωθυπουργό, και όλοι οι άλλοι ... απέχουν!

Αλλά, κάποιος παλιός πρωθυπουργός, στα απομνημονεύματά του,
αποκαλύπτει, ότι στη θητεία του, πράγματα συνέβαιναν άθελά του.

Όριζε συνεργάτες του, που δεν ήξεραν τι κάνουν,
και για άλλους πεντάρα δεν έδινε, και αν το ... παρακάνουν.

Κι όμως, σήμερα θέλει να ακουστεί, πως ανένηψε για όλα,
και να στεφθεί ξανά πρωθυπουργός, με μια νέα παρόλα.

Δικαιολογίες πολλές έγραψε, στις σελίδες ενός βιβλίου,
νομίζοντας, πως απευθύνεται σε μαθητές, Δημοτικού Σχολείου.

Και το πιστεύει φαίνεται, πως τους Έλληνες θα ξεγελάσει,
και στο θώκο του πρωθυπουργού, πολύ γρήγορα θα φτάσει.

Αλλά, αν οι Έλληνες αποδεχτούν, και πάλι να γυρίσει,
Θα 'ναι άξιοι της μοίρας τους, αν τους ξανακυβερνήσει!

Λένε ότι, «το δις εξαμαρτείν, ουκ ανδρός σοφού».
αλλά και το δις «πλανηθήναι», δεν είναι ίδιον γνωστικού Λαού!

Και εδώ θα πρέπει να λεχθεί. Σαν τι νομίζουν οι πρωθυπουργοί;
Πως, οι Λαοί είναι πρόβατα, και μένουν πάντα αργοί;

Και ας δοθεί απάντηση στο μέγα δίλημμα: Θα κάνουνε πειράματα;
Ή ορθά σκεπτόμενοι, θα δούνε αλλιώς ... τα πράγματα;

56. ΑΡΑΓΕ, ΟΛΑ ΤΑ ΜΠΟΡΕΙ;

Άραγε, τα πάντα μπορεί, ο άνθρωπος να κάνει,
να πιάσει σε όλα οροφή, αυτή, που κάποιοι λένε ... ταβάνι;

Και είναι τα πάντα επιτρεπτά, και σε οποιονδήποτε χρόνο,
με προοπτική, πως ίσως θα φέρουνε, την χαρά ή τον πόνο;

Και ποιος είναι εκείνος, που θα πει, όλα είναι εντάξει, πάμε,
η επιτυχία είναι μπροστά, και πίσω δεν κοιτάμε;

Τα πάντα, όχι δυστυχώς, δεν είναι επιτρεπτά.
Υπάρχουν όρια και κριτήρια, να γίνουν αποδεκτά.

Αν τα γενόμενα δεν ενοχλούν, κάποιον συνάνθρωπό σου,
προχώρα και μην αμελείς, να φτάσεις στο σκοπό σου.

Αν όμως κάποιος θίγεται, κάπως, έστω και λίγο,
σταμάτα κάθε ενέργεια, αν θίγεις, ακόμη και ...κολλήγο.

Το φρένο σε κάθε κακή ενέργεια, μην μπαίνει μόνο από αδύναμους.
Θα πρέπει αυτό να γίνεται, κυρίως, από τους παντοδύναμους.

Και όλοι οι ταγοί και αρχηγοί, κρατών μα και ομάδων,
να χρησιμοποιούν τη δύναμη, για το καλό, ακόμη και νομάδων.

Η πρόοδος να είναι το όνειρο, και πώς θα επιτευχθεί,
όλου του κόσμου η ευμάρεια, και πώς θα προαχθεί.

Οι κατακτήσεις πάντοτε, να είναι για το καλό,
κι όχι για κάποιο γόητρο, που για κάποιους είναι ... θολό.

Κι αφού με καλή θέληση, όλα μπορούν να γίνουν,
ας κάνουμε μόνον το καλό, κι οι επόμενοι, δεν θα μας κατακρίνουν!

57. ΠΑΛΙ ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ!

Πολλές φορές οι δικαστές, ψάχνουν για το ποιος φταίει,
σε κάποιο έγκλημα, που έγινε, και ποιον άραγε καίει.

Και απονέμεται απ' αυτούς, η λύση, με γνώμονα το συμφέρον,
το δίκαιο και το σωστό, κι όχι «άλλου νου» ενδιαφέρον.

Μα, αναρωτιέται ο καθείς, στις μέρες μας έχει πάψει,
η Δικαιοσύνη να 'ναι τυφλή; Δεν είναι πια, εντάξει;

Ο Λαός, γιατί να αναγκάζεται, να κάνει εκδηλώσεις,
κι όλες να μετατρέπονται, σε ανεξέλεγκτες διαδηλώσεις;

Σωστό και απολύτως θεμιτό, ο αδικούμενος να θέλει,
να 'βρει το δίκιο, που έχασε. Για τ' άλλα, να μην τον μέλλει.

Αλλά, το δίκαιο, ν' αποδίδεται, κι από τους υπευθύνους,
κι όχι από μεσάζοντες, ή άλλους, ανεύθυνους ...κρετίνους.

Και, να μην υπεισέρχονται, αυτοβούλως και άλλοι,
που να ζητούν «δικαίωση», άλλων σαν παπαγάλοι.

Αλλά και το χειρότερο, να μην στήνουν διαδηλώσεις,
με αποτέλεσμα καταστροφές, και άλλες βεβηλώσεις.

Ποιους ωφελούνε οι ζημιές, και τα κατεστραμμένα,
σπίτια, καταστήματα, και κάποια «τυχαία»(:) αυτοκίνητα, και αυτά καμένα;

Δήθεν για συμπαράσταση, κάνουν αυτά που κάνουν!
Και οι ζημιές που γίνονται, σε ποιον κορβανά τις βάνουν;

Αν αυτές πληρωνόντουσαν, απ' τους κουκουλοφόρους,
δεν θα γλιτώναμε άραγε, κι από όλους τους «δίκαιο-φόρους»;

Και τα «τυχαία» θύματα, που πέφτουν στον «αγώνα»,
δεν θα 'μεναν σώα και αβλαβή, σ' αυτόν τον κυκεώνα;

Αλλά, ξεσηκώνεται ο Λαός, κι ακούει μύριους λόγους,
από σχετικούς και άσχετους, συνήθεις αερολόγους.

Οι λόγοι και τα επιχειρήματα, που επικαλούνται όλοι,
αρκετά απ' αυτά είναι έωλα, και δεν αφορούν την κοινωνία όλη.

Οι μόνοι που έχουν νόμιμο, δίκαιο μα και συμφέρον,
αυτοί και μόνον αυτοί ας δείχνουνε, άμεσο ενδιαφέρον.

Για το πώς θα λυθεί το θέμα τους, απ' την Δικαιοσύνη,
γρήγορα, με νόμιμα μέσα, ηθικά, μα και με αξιοσύνη.

Ο νόμος, να είναι ο οδηγός, που θα κρίνει τα πάντα.
Και τα «άλλα» τα μη νόμιμα, ας μένουνε στην μπάντα.

Κι ας μην αναστατώνεται, η κοινωνία όλη,
από κάποιους, που άλλα λένε φανερά, και άλλα με ...το βόλι.

Γιατί, είναι πια πασιφανές, ότι διαδηλώσεις κάνουν,
όχι πάντα οι αδικούμενοι, μα κάποιοι που τους βάνουν.

Κάποιοι, που με την μέθοδο αυτή, σε άλλα αποβλέπουν,
ψηλά «σκαλιά» ν' ανεβούν, για τούτο κι όλο τρέχουν.

Αλλά, μ' αυτή τη μέθοδο, το Λαό ξεσηκώνουν,
σπέρνουν δαιμόνια καινά, και τον αναστατώνουν.

Μα έτσι, η διχόνοια δεν αργεί ,θα πλήξει την Ελλάδα.
Και τότε, πια τα θύματα, θα πέφτουνε ... αράδα!!!

Γι αυτό και, ας προσέξουμε, σε ότι μας λεν πολλοί,
Και ας επιλέγουμε πάντοτε, ό,τι το δίκιο καλεί.

58. ΑΠΕΡΓΙΑ

Θεμιτή για κάθε εργαζόμενο είναι η απεργία,
Όμως, να γίνεται με όρια, κι όχι να καταστεί άγρια ... αργία!

Δικαίωμα έχει νόμιμο, ο κάθε εργαζόμενος,
να 'ναι ασφαλής στην εργασία του, και σωστά αμειβόμενος.

Και, όταν καταπατούνται βάνουσα, τα δικαιώματά του,
οφείλει να τα διεκδικεί, για την ασφάλειά του.

Να κάνει αγώνες, να απαιτεί, ό,τι προβλέπει ο νόμος!
Όμως, στα όρια του εφικτού, και φυσικά όχι εκνόμως.

Η κάθε του ενέργεια, στόχο θα πρέπει να 'χει.
Πώς θα αρθεί το άδικο, που του 'μελε να λάχει.

Και πώς θα ικανοποιηθούν, όλα τα αιτήματά του,
κανονικά και όπως απαιτούν, τα δικαιώματά του.

Όλα σωστά, μέχρι εδώ, αλλά υπάρχει, και παρακάτω.
Κάποιες ενέργειες απεργών, που πάνε πολύ πιο ... κάτω.

Όταν ζητώντας το δίκιο τους, κλείνουν δρόμους, λιμάνια,
και κάποια αεροδρόμια, τα άγνωστα, γνωστά... αλάνια.

Κι έτσι ορθώνουν εμπόδια, σε βάρος του κοσμάκη...
και, ακούσια ή εκούσια, τον ποτίζουν φαρμάκι!

Κι όταν κάποιοι θερμόαιμοι, εξωθούνε τα πράγματα,
σε στάσεις ασυμβίβαστες, τότε αρχίζουνε δράματα.

Υπάρχουν αθώα θύματα, που πληρώνουν με πόνο,
το πέρασμά τους από εκεί, τυχαία(;) σε ανύποπτο χρόνο.

Γι αυτό πρέπει με σύνεση, και λογική αντάμα,
οι αγώνες να διεξάγονται. Να αποφεύγεται το δράμα.

Το δικαίωμα της απεργίας είναι ιερό, μα με γνώση κι όχι πάθος.
Να διεξάγεται σωστά, για να αποφεύγεται, το τραγικό το λάθος!

59. Η ΑΓΑΠΗ

Η αγάπη είναι δανεική.
Όση έδωσες θα πάρεις.
Αυτό θα γίνει σίγουρα,
κι αν θες το προμοτάρεις*.

Όσοι δίνουν απλόχερα,
το ίδιο πλούσια παίρνουν
αγάπη και συμπάθεια,
κι όλα τα καταφέρνουν.

Εκείνοι, που χωλαίνουνε,
να δώσουν λίγη αγάπη,
ας μάθουν, πως για ανταμοιβή,
θα βρουν μια αγάπη σκάρτη.

Θα νιώσουνε την μοναξιά.
Δεν θα 'βρουν κάποιο ταίρι,
και ολομόναχοι θα διαβούν,
της ζωής κάθε λημέρι.

Αφού, εδώ πληρώνεται,
καλό ή κακό κι αν κάνεις.
Όποια θες προτεραιότητα,
από τα δύο ... βάνεις.

Αλλά, όσο υπάρχει καιρός,
δώσε περίσσια αγάπη,
τα κέρδη σου θα είναι πολλά,
κι η ζωή σου, απρόσμενα γεμάτη.

*προμοτάρω= προωθώ, σπρώχνω προς τα εμπρός.

6ο. ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

Δυο φίλοι κουβεντιάζανε, για τις ανθρώπινες σχέσεις,
και συμφωνούσανε κι οι δυο, πως άλλαξαν οι θέσεις.

Οι άνθρωποι σήμερα δεν έχουνε, σχέσεις που 'χαν παλιά,
τις σχέσεις που αναπτύσσονταν, ακόμη κι απ' τα σχολειά.

Τώρα, όλοι από τα γεννοφάσκια τους, διαφωνούν σε όλα,
κι αλίμονο, μαχαιρώνονται, για μια άστοχη παρόλα.

Αρκεί μία παράβλεψη, ένα σπρώξιμο, μία λάθος κουβέντα,
και η διένεξη άρχισε, με πάθος χωρίς ... ατζέντα.

Ακόμη και η συνεννόηση, ανάμεσα σε φίλους ή φίλες,
άλλαξε, γίνεται μόνο από κινητό, αλλά χωρίς ... καντρίλιες!

Στον ίδιο πάγκο κάθονται, και συζητούν οι νέοι.
Αλλά μέσω των «κινητών», γιατί αισθάνονται σύγχρονοι και ωραίοι!

Κάποια στιγμή, η κουβέντα των φίλων άλλαξε, και πήγε στα παλιά,
σε γεγονότα κι αναμνήσεις, που αφορούσαν όλους, κι όχι μόνο παιδιά.

- Θυμάσαι τι γινότανε, στα χρόνια μας ρε φίλε;
Η καλημέρα ήταν γλυκιά. Και αν σε αποκαλούσε, σκύλε!

-Συγγνώμη σε παραγνώρισα, του έλεγες κι όλα ήταν εν τάξει,
και η κουβέντα η φιλική, άρχιζε και με τάξη.

Τα σπίτια πάντα ήταν ανοιχτά, κι οι κλέφτες τότε «αργούσαν»
Ως φαίνεται ήταν «άβγαλτοι», και πολλά-πολλά δεν τολμούσαν.

Στις ατυχίες του ενός, πάντα έτρεχε ο άλλος,
και βοηθούσε πρόθυμα, σαν αδελφός μεγάλος.

Στο θερισμό βοηθούσανε, και συγγενείς και φίλοι,
για να τελειώσει ο αγρός, να τρυγηθεί το σταφύλι.

Και στο φτωχό συντρέχανε, να χτίσει ένα σπίτι,
να βάλει τη φαμίλια του, να μην έχει καρδιοχτύπι.

Μα τώρα, δυστυχώς αυτά, ανήκουν στο παρελθόν.
Και θα αναρωτηθεί κανείς. Σωστά τα πάντα γίνονται, σήμερα, στο παρόν;

61. ΠΥΡ ΟΜΑΔΟΝ

Έχει διαταχθεί «πυρ ομάδων», απ' την αντιπολίτευση,
και όλοι ανελλιπώς υπακούσανε, σ' αυτή τη δόλια κλήτευση.

Δεν χάσανε τον χρόνο τους, όλοι μαζί οι «αντί».
Ρίχνουν βόλια στον αντίπαλο αρχηγό, και ρωτούν δήθεν γιατί.

Γιατί, δεν έβαλες καλούς υπάλληλους στα τρένα;
Και κινδυνεύουν άνθρωποι, που πάνε για τα ξένα;

Γιατί, μας παρακολουθείς, σαν να 'μαστε αλήτες;
Και ισοπεδώνεις άδικα και θύματα και θύτες;

Γιατί, όλοι οι ιδιαίτεροι, παίρνουνε πάντα μίζες;
και δεν τους έβαλες ποτέ, σε ειδικές ρεμίζες;

Αυτά κι άλλα πολλά γιατί, όλοι τους εκτοξεύουν.
Πάντα μόνο στον αρχηγό. Αυτόν μόνον στοχεύουν!

Αλλά, γιατί μόνον στον αρχηγό; Δεν έχει συνεργάτες;
Ή μήπως αυτοί ξεφεύγουνε, όπως κάνουν οι γάτες;

Ευθύνη όλοι έχουνε, για ό,τι κάνει η εξουσία
και όλοι είναι υπεύθυνοι, με και χωρίς αξία.

Αλλά, και όλοι οι «αντί», γιατί μόνον στοχεύουν,
όλα τα κακώς κείμενα; Τα «άλλα» περισσεύουν;

Γιατί δεν βρίσκουνε ποτέ, τις δέουσες τις λύσεις,
στου κόσμου τα προβλήματα, και σ' όλες τις προκλήσεις;

Να ιδεί κι ο κόσμος, πως κι αυτοί, αξίζουνε τον κόπο,
να τους εμπιστευθούν πολλοί, να δείξουν άλλον τρόπο.

Να δείξουνε πως έχουνε, κάποια αξιοσύνη,
για να 'βρουν αγάπη απ' το λαό και λάβρα εμπιστοσύνη.

Όχι φίλοι πολιτικοί, η ευθύνη δεν είναι του ενός.
Ευθύνη έχουμε όλοι μας, εξαιρουμένου μηδενός...

Το πλοίο αυτό που λέγεται, Ελλάδα δοξασμένη,
Πρέπει και να οδηγηθεί, από σώφρονες, με αξιοσύνη δοσμένη!

62. Η ΑΓΝΩΣΤΗ ΓΝΩΣΗ

Η γνώση δεν είναι άγνωστη, κάπου είναι γραμμένη.
Και από εκεί όλοι την αντλούν, και είναι από εκεί παρμένη.

Η γνώση των πάντων κανενός, δεν είναι μονοπώλιο.
Κάποιοι ερευνητές τη βρίσκουνε, τη θέτουν στο εδώλιο.

Και από εκεί με φειδώ, οι έξυπνοι την παίρνουν,
και στον αδαή Λαό, πολύ κοντά τη φέρνουν.

Αλλά, μη θαρρείτε πως είναι εύκολη, η κατάκτηση της γνώσης.
Είναι ο τοκετός μιας κύησης, διάρκειας καμπόσης.

Κι όταν πια έλθει ο καιρός, η κύηση να λήξει,
σαν θαύμα η γνώση έρχεται, όλους να καταπλήξει.

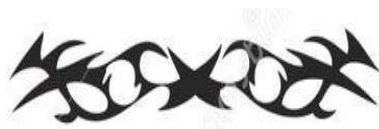
Έρχεται δηλαδή στον άνθρωπο, όπως το ώριμο φρούτο.
Την κατακτά ο τυχερός και λέει. Μωρέ τι είναι τούτο;

Κι αναρωτιέται: Τόσο απλό, κι ήταν ως σήμερα κρυμμένο.
Όλους, λίγο ως πολύ δυσκόλευε, αυτό το ευλογημένο;

Άνθρωπε ποτέ μην απορείς, που βρίσκεις νέες γνώσεις.
Είναι αυθύπαρκτες μα εσύ, με τον καιρό θα τις νιώσεις.

Είναι γραμμένες όλες εκεί, στα ακασικά αρχεία,
κι όσοι τις ανακαλύπτουνε, τους αξίζουνε πρωτεία!

16/1/2026

63. ΜΗΝ ΑΜΕΛΕΙΣ

Ό,τι μπορείς να το χαρείς,
ποτέ μην το αναβάλλεις.
Ικανοποίηση και χαρά θα βρεις,
γι αυτό μην αμφιβάλλεις.

Μπορεί για δεύτερη φορά,
να μην βρεις ευκαιρία.
Κι έτσι να χάσεις τη χαρά
και μια καλή εμπειρία.

Ίσως αυτό που ανέβαλες,
να ήτανε βασικό,
και ευκαιρία μοναδική
για ένα μέλλον καλό.

Ποιον τάχα εξυπηρέτησε,
η όποια αναβολή;
Όσο κι αν ψάξεις, δεν θα βρεις,
δικαιολογία καλή.

Είναι κανόνας της ζωής,
πως με μια ώριμη σκέψη,
μπορεί πολύ να ωφεληθείς
και η τύχη να σου γνέψει.

Αυτό που αμέλησες μια φορά,
τώρα μπορείς να το κάνεις,
και να 'σαι σίγουρος στη χαρά,
γερά θεμέλια βάνεις.

Η ζωή ανταμείβει τους τολμηρούς,
και σε ό,τι επιχειρήσουν,
ακόμη και σε χρόνους πονηρούς,
βοηθάει να ευτυχίσουν!

64. Η ΛΑΧΤΑΡΑ ΤΟΥ ΓΟΝΙΟΥ

Όλα τα χρόνια ο γονιός, κάνει ό,τι μπορεί,
και δίνει ως τα γεράματα, χαρά και θαλπωρή.

Φροντίζει για κάθε του παιδί, από τη γέννησή του,
να έχει ό,τι του χρειαστεί, την άνεση, τη βολή του.

Φροντίζει για τον επιούσιο, την ένδυση, τη στέγη,
και για ό,τι κακό κι ανεπιθύμητο, πάντοτε να αποφεύγει.

Αλλά, και για τη μόρφωση, και την αποκατάστασή του,
κάνει ό,τι καλύτερο μπορεί, για την ύστερη ζωή του.

Κι όμως, υπάρχουν τ' ανεπιθύμητα, που 'ρχονται στη ζωή,
ασθένειες κι ατυχήματα, κι άλλα παρεμφερή.

Και τότε ο γονιός αταλάντευτα, και πάλι προσπαθεί,
όποια βελτίωση μπορεί, και δίπλα στο σπλάχνο του να σταθεί.

Αλλά, αν η χάρη Του θέλησε, το γονιό «δοκιμάσει»,
και του έδωσε ένα μαρτύριο, για να ιδεί πού θα τον φτάσει...

Ε' και τότε ο γονιός, και πάλι με λαχτάρα,
βοηθά για την αποκατάσταση, αλλά νιώθει τρομάρα...

Τρομάρα, πώς θα εξελιχθεί, το μέλλον του παιδιού του.
Θα γιάνουν όλα τα στραβά, της τύχης, του ριζικού του;

Έρμε γονιέ, η λαχτάρα σου, λαχτάρα θε να μείνει.
Γιατί μονάχα ο Ύψιστος, γνωρίζει τι θα γίνει!

Εσύ, όσο κι αν προσπαθείς, όσο κι αν επιμένεις,
Αν το γραφτό σου είναι αυτό, αυτό θα υπομένεις!

65. ΕΙΠΕ Ο ΓΑΪΔΑΡΟΣ ΤΟΝ ΠΕΤΕΙΝΟ ΚΕΦΑΛΑ!

Ο Πούτιν προειδοποίησε, τον Τραμπ για συμφορές,
που θα 'ρθουνε, αν συνεχιστούν οι κακές συμπεριφορές!

Αλίμονο, ο άνθρωπος δεν βλέπει τα δικά του,
καμώματα, που κάνει σε πολλούς, να 'ρθει στα συγκαλά του!

Τον πείραξε, που ο Τραμπ συνέλαβε, τον πρόεδρο Μαδούρο,
κι αυθημερόν τον έκλεισε, σε κάποιο μπαλαούρο.

Του κακοφάνηκε γιατί, θέλει τη Γροιλανδία,
να προσαρτήσει φορώντας την, αμερικανικό μανδύα!

Κι αυτός, που άρχισε και κατακτά, μια χώρα λίγο -λίγο,
την Ουκρανία, και την καταπατά, σαν τον αγροίκο κολίγο;

Αυτός νόμιμα άρχισε, τον πόλεμο εδώ και χρόνια,
και δεν καταπατά των Ουκρανών, δικαιώματα αιώνια;

Αλλά, η φάρα των υπερφίαλων ηγετών, στον κόσμο πάντα υπάρχει,
και επιχειρεί παγκόσμια υποταγή, κι αυτή μόνον να άρχει.

Ένα άλλο παράδειγμα, είναι του Ερντογάν,
που φρονώ, ότι σύντομα, κι αυτόν θα κυνηγάν.

Αφού, κι αυτός καβάλησε, το τρελό καλαμάκι,
κι έχει υπερφίαλα όνειρα, και κάποιο κακό μεράκι.

Αλλά, ότι κι αν κάνουνε, όλα αυτά τα αντράκια,
στο τέλος όλοι θα λάβουνε, της θείας δίκης δωράκια.

Αργά ή γρήγορα θα υποστούν, του κόσμου την κατακραυγή,
Και σίγουρα θα εξοβελιστούν, απ' την «αρχή» κάποια αυγή.

Κι ας μην λέει στο εξής κανείς, το γάιδαρο κεφάλι,
Γιατί, κι ο ίδιος θα υποστεί όσα εύχεται, μα και πάρα πολλά άλλα!

66. ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟ

Ένα μεγάλο ευχαριστώ οφείλω σε ένα έντυπο,
που για πολλά χρόνια ανέχτηκε, τον λόγο μου τον έντεχνο.

Καλόγουστος ή κακόγουστος, γράφτηκε σε κάποια δίστιχα,
και ναι, φιλοξενήθηκε, στου «ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗ» τα τρίπτυχα.

Του «ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗ», μιας τοπικής, καθημερινής εφημερίδας,
που είναι πηγή πληροφοριών, μιας μεγάλης μερίδας.

Μιας μερίδας του Θρακικού Λαού, στην πόλη της Κομοτηνής,
αλλά και σ' όλη την περιφέρεια, σε πολλούς γηγενείς.

Σ' όλους αυτούς που αγαπούν, τη Θράκη ως πατρίδα,
τη σέβονται, την εκτιμούν, ως ελληνική κοιτίδα.

Γιατί, είναι κοιτίδα πολιτισμού, ελληνικής σοφίας,
κουλτούρας, παραδόσεων και ιδεών αξίας!

Και είναι τιμή για τον γράφοντα, να φιλοξενοούνται,
τα έργα κι οι ιδέες του σε ΜΜΕ, και να οικειοποιούνται.

Αλλά ιδιαίτερη τιμή, θα πρέπει ν' αποδώσω
στην ιδιοκτησία του «ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗ», και με χαρά ωστόσο.

Στην κυρία Τζένη Κατσαρή, τη θυμόσοφη κυρία,
που προσέδωσε στα δικά μου δίστιχα, ιδιαίτερη αξία.

Τα πρόβαλλε, τα κοινοποίησε και κτήμα του κοινού,
τα έκανε δίνοντάς τα «βορά», σε κάθε ανθρώπου νου.

Γι αυτό της αξίζει, και αυτής τιμή, ιδιαίτερη και αξία,
κι ένα μεγάλο ευχαριστώ, και τούτο με ... ουσία!

67. ΔΙΠΛΟΣ ΚΑΗΜΟΣ

Διπλός καημός ολημερίς, κάποιον τον καίει πολύ.
Πώς θα 'ναι τα βλαστάρια του; Θα 'χουν ζωή καλή;

Τα φρόντισε όσο μπόρεσε, απώλεις να μην έχουν,
κι η συμβουλή που πάντα έδινε; Ήτανε, να προσέχουν!

Θα ήθελε, να 'χουν ήρεμη ζωή, χωρίς έννοιες πολλές.
Να πορεύονται πάντα ομαλά, με εμπειρίες καλές.

Αλλά! Άλλαι μεν βουλαί ανθρώπων, άλλα δε Θεός κελεύει!
Άλλοι αποκτούν τα πάντα, κι άλλους η μοίρα ... τους «δουλεύει».

Οι πρώτοι, με την εύνοια «κάποιου», έχουνε πολλά καλούδια.
Κι οι δεύτεροι, για να ζήσουνε, στους πρώτους πουλάνε λουλούδια.

Πλεονέχτης ποτέ δεν ήτανε, δεν ήθελε πολλά.
Ήθελε τα βλαστάρια του, απλώς να ζουν καλά.

Να έχουνε ήρεμη ζωή, χωρίς κακοτοπιές.
Να πορεύονται πάντοτε στη ζωή, με εργασίες καλές.

Να κάνουν οικογένειες, να 'χουνε κάποιο αποκούμπι,
και στα βαθιά γεράματα, να μη ζούνε σαν «ζούμπι»!

Αλλά, οι προβλέψεις απέτυχαν, κι απ' τα τρία βλαστάρια,
μόνον το ένα βλάστησε, τα άλλα δυο; Μείνανε ... κλωνάρια!

Γι αυτό ο καημός είναι διπλός. Γιατί τα δυο βλαστάρια,
αδυνατούν, ως σήμερα, να βρούνε κι αυτά ζευγάρια.

Κι αναρωτιέται, άραγε, αυτό θα είναι το τέλος;
Ή τελικά κι απρόσμενα, θα έρθει κάποιο ... μέλος;

Και όντως θα φέρει τη χαρά, χαμόγελο στα χείλη,
για να χαρούν, γνωστοί και άγνωστοι, όλοι εχθροί και φίλοι!

68. Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ

Είναι η κατάρα της φυλής, πολλοί να αγαπάνε,
το χρώμα που τους κυβερνά, και αυτό μον' να...κοιτάνε.

Κι εδώ θα 'λεγε κανείς, μα αυτό είναι φυσικό,
να αγαπάς το «αίμα» σου, κι είναι πολύ λογικό.

Κι όταν είσαι στα επάνω σου, να προωθείς δικούς σου,
να δείχνεις και συμπάθεια, και μύχιους σκοπούς σου.

Όμως αυτή η συμπάθεια, ας έχει κάποιο μέτρο.
Να μην ζημιώνει βάνουσα, τον αλλόχρωμο ...Νίκο ή Πέτρο!

Τα χρώματα ας πάψουνε, να 'χουνε ενεργό ρόλο.
Γιατί, αν ξεθαρρέψουνε, θα μπουν σε σκοτεινό ...θόλο.

Κι εκεί στα σκοτάδια, θε να συμβούν, τέρατα και σημεία,
καταστροφή στο έθνος μας, τεράστια ζημία!

Γνωστές είναι απ' το Βυζάντιο, οι αγάπες κι οι λατρείες,
που 'χαν οι πράσινοι και οι Βένετοι, δυο έγχρωμες φατρίες.

Αργότερα κάποιοι κόκκινοι, φέρανε τον εμφύλιο,
και για το χρώμα τους έστειλαν, πολλούς για λίγο ... τίλιο!

Ο ήλιος, αν και μισός γέννησε, τους πρασινοφρουρούς,
που για καιρό κουμαντάριζαν, δαίμονες και Θεούς.

Τέλος, ήρθανε και οι Βένετοι, οι γαλανοί «λεβέντες»,
που στοχοποίησαν όσους ζουν, ακόμη και σε τέντες.

Μα προς θεού, στον τόπο μας, χάθηκαν οι σωστοί,
οι ηθικοί κι ακέραιοι, και οι στα χρηστά πιστοί;

Χαθήκανε οι άνθρωποι, που αγαπάνε μόνο,
τον τόπο, τους ανθρώπους του, και δεν προσφέρουν πόνο;

Αλλά, με το χέρι στην καρδιά, και ας απαντήσουν όλοι.
Για το χρώμα όλοι δεν πολεμούν, κι όχι για το ... «περβόλι»;

69. ΠΑΝΤΟΥ ΖΕΙ!

Ο άνθρωπος; Ζει όπου δει, και μάλλον τα καταφέρνει,
με τα λίγα βιοπορίζεται, αφού έτσι η ζωή τα φέρνει.

Με τα πολλά πάει καλύτερα, κι οι αναποδιές αν λείπουν,
ζει χαρισάμενη ζωή, με ό,τι καλά προκύπουν.

Και με τους καύσωνες ποτέ, δεν έχει προβλήματα,
αφού έχει ευχέρεια, να βρίσκει ειδικά καταλύματα.

Στους παγετώνες μάλλον δύσκολα, θα ανταποκριθεί,
αλλά και εκεί, με κόπους μεν, ποτέ δεν θα ... πτοηθεί.

Και στη βαβούρα δεν μπορεί, να αντέξει για πολύ.
Αλλά, την αποφεύγει όπως μπορεί, και δεν την προκαλεί.

Τη σιγαλιά τη χαίρεται, και την απολαμβάνει,
είτε βρίσκεται στο βουνό, είτε σε αγάπης ... λιμάνι.

Το πλήθος άλλος το αποζητά, κι άλλος το αποφεύγει.
Ο καθένας με τα γούστα του, το διώχνει ή το γυρεύει.

Την ομαλή, τη φυσική ζωή, οι πιο πολλοί τη θέλουν.
Αλλά, υπάρχουν κι οι αλλότριοι, που κάποιοι τους καταγγέλλουν.

Τους Μαύρους ή τους Κίτρινους, μερικοί τους αποφεύγουν,
για μόνιμη δε συντροφιά, μόνον Λευκούς γυρεύουν.

Τέλος, υπάρχουν κι οι φιλότιμοι, που διόλου δεν τους νοιάζει,
ποιο χρώμα έχει ο συνάνθρωπος. Αυτοί τους κάνουν ... χάζι!

Και για να μην λέμε πολλά, ως φαίνεται είναι αλήθεια.
Ο άνθρωπος όλα τα μπορεί, όπως στα ... παραμύθια.

70. ΟΛΟΙ ΘΕΛΟΥΜΕ ΕΝΑΝ ΠΡΟΣΤΑΤΗ.

Ο άνθρωπος από τα γεννοφάσκια του, χρειάζεται έναν προστάτη.
Να τον προσέχει στις κακοτοπιές, για να μην πάθει κάτι.

Το παιδί και κάθε ανήλικος, χρειάζεται γονείς,
να φροντίζουν για κάθε ανάγκη του, να μην το ενοχλεί κανείς.

Μα και οι ενήλικοι χρειάζονται, κι αυτοί κάποιον προστάτη.
Κάποιον άγιο; Τον Θεό; Να μην τους πιάνει ... μάτι!

Αφού όλοι μες στη ζωή, καθημερινά κινδύνους,
δυσνητικά αντιμετωπίζουν, σε χρόνους όχι φίνους.

Και οι κίνδυνοι είναι παντοειδείς, κρυφοί ή φανεροί,
που, αν δεν αντιμετωπιστούν, γίνονται ...γοεροί.

Και δεν υπάρχει άνθρωπος, χωρίς την προστασία,
κάποιου πιο δυνατού απ' αυτόν, και την επιστασία.

Ακόμη κι ο πανίσχυρος, και ο μέγας κοσμοκράτορας,
κάποια στιγμή, προστάτη αναζητά, γιατί δεν είναι πανδαμάτορας!

Ζητάει την ψήφο του λαού, και του απλού κοσμάκη,
να πάρει τη δύναμη αυτουνού, για να ανεβεί λιγάκι.

Γιατί γνωρίζει, πως χωρίς, τη δύναμη του λαού,
θα βρεθεί στη θέση τη δυσάρεστη, του φυγάδα ... λαγού.

Κι αν δεν πιστεύει, πως η φωνή Λαού, είναι οργή Θεού...
Τότε, τα τάρταρα είναι γι αυτόν, κι ο πηγαιμός στη χώρα του κακού!

Ας είναι λοιπόν εύλογη, κι επιθυμητή, για όλους η προστασία,
Μόνον αυτή του Ύψιστου, του Δημιουργού και η μόνη με αξία!

**71. ΘΑ ΠΑΜΕ ΣΤΟΝ ΑΡΗ,
Ή ΘΑ ΓΙΝΟΥΜΕ ΣΑΝ ΤΟΝ ΑΡΗ;**

Όνειρο της ανθρωπότητας, είναι να πάει στον Άρη.
Ένα άστρο, που θα ανεχθεί, όλης της γης τα βάρη.

Τα βάρη που δημιουργεί, του κόσμου η καθημερινότητα,
η βία και ο καταναγκασμός, και κάθε λογής οντότητα.

Ίσως κάποτε αξιωθεί, ο άνθρωπος να πάρει,
το δρόμο για μια νέα ζωή, αλλιώτικη στον Άρη.

Θα είναι όμως συμβατή, η νέα ζωή εκεί;
Ή άδικος κόπος κι η μεταφορά, των γήινων πανοικει;

Από ό,τι βλέπουμε στο Facebook, να συμβαίνει εκεί στον Άρη,
φαίνεται, πως μια καταστροφή, τα πάντα έχει πάρει.

Δείχνουν, και κάποιους εξωγήινους, γυμνούς σαν σαλιγκάρια,
που δεν αντιλαμβάνεσαι τι είναι. Γυναίκες ή παλικάρια;

Καμιά φύση και πράσινο, πουθενά δεν υπάρχει.
Μόνον ένα χρώμα καφετί, φαράγγια κι απόκρημνοι βράχοι.

Μοιάζει ωσάν να έγινε, μια βιβλική καταστροφή,
κι έμειναν τα χαλάσματα, σκόρπια εδώ κι εκεί.

Κι είναι πολύ περίεργο, πώς ζουν εκεί οι εξωγήινοι,
τα όντα, τα εξωτικά, που είναι σαν άνθρωποι ... πηλίνιοι!

Αλλά, μήπως κι ο κόσμος μας, προς τα εκεί οδεύει;
Και γι αυτό νέους τόπους, αστρικούς, ολημερίς γυρεύει;

Με την αλόγιστη τακτική, τους ολικούς πολέμους,
και την κλιματική αλλαγή, θα 'μαστε σαν τους ξένους!

Που λεν, ότι δεν έχουνε, στη γη, ούτε στον ήλιο μοίρα,
και που όλα τα παρατήσανε, και βγήκανε στη ... γύρα!

Αφού, με τις καταστροφές, του ανθρώπου και της φύσης,
δεν θα είναι πια μπορετό, σ' αυτή τη γη να ζήσεις..

Γι αυτό άνθρωπε σύνελθε, και πρόσεχε τη γη.
Αφού αυτή είναι για σε, μόνη χαράς πηγή!

72. ΥΠΕΡΟΨΙΑ

Μήπως πάσχει ο άνθρωπος από αρκετή υπεροψία,
και θαρρεί, πως τα πάντα μπορεί, να κάνει, χωρίς καμιά θυσία;

Κι όμως αποδεικνύεται, περίτρανα και σαφώς,
πως αλλουνού είναι το πρόσταγμα, το λέει, και ο άστατος ... καιρός.

Έφτασε κάποια κλιματική αλλαγή, πέσανε λίγες βροχές,
και πολλά στη φύση άλλαξαν, δεν είναι σαν το χτες.

Πλημμύρισαν πόλεις και χωριά, δρόμοι καταστραφήκαν,
υποχωρήσανε βουνοπλαγιές και άνθρωποι χαθήκαν.

Πού είναι η πρόνοιά σου άνθρωπε; Πώς προνοείς για όλα;
Τα έργα σου καταστρέφονται, σε μια καιρική καραμπόλα!

Μήπως θα πρέπει πιο σωστά, τα έργα σου να κάνεις,
και ενάντια στη Φύση ποτέ, να μην το παρακάνεις!

Γιατί, η Φύση το μπορεί, κι αν την παραβιάσεις,
θα ορθώσει το ανάστημα, και τότε εσύ θα χάσεις.

Ας μην μπαζώνονται ρέματα, και πυρκαγιές ας μην καίνε δάση,
γιατί στο τέλος ο άνθρωπος, θα 'ναι εκείνος, που θα χάσει!

Ένας σεβασμός οφείλεται, και κάθε υπεροψία,
ας φύγει από τον άνθρωπο. Ας γίνει αυτή η θυσία!

73. ΠΟΛΕΜΟΣ!

Το πρώτο και μέγιστο κακό, είναι για τους ανθρώπους,
ο πόλεμος, που ανέκαθεν γίνεται, για πλούτη, δόξα και τόπους.

Και δεν γίνεται μόνον πρόσφατα, αλλά απ' την αρχή των χρόνων,
απ' το ξεκίνημα του ανθρώπου στη ζωή, και ναι πριν, από αιώνων.

Ο άνθρωπος κάνει πόλεμο, για να υπερισχύσει,
σε κάποιους υποδεέστερους, με σκοπό να νικήσει...

Να πάρει τα υπάρχοντα, και ό,τι άλλο μπορεί,
πολύτιμο ή κάπως χρήσιμο, αλλά και ό,τι άλλο βρει.

Όμως, δεν είναι το μόνο κακό, η κλοπή των αγαθών.
Είναι και οι ζωές αθώων, που χάνονται, ανθρώπων ικανών.

Ανθρώπων νέων, που το μέλλον τους, ίσως να ήταν σωτήριο,
για όλη την ανθρωπότητα, και να έλυναν, κάποιο ζωής μυστήριο!

Ίσως, να εύρισκαν την αιτία του κακού, των πολέμων το τέλος.
Υπόθεση ίσως ουτοπική, αλλά επιθυμητή, για κάθε κοινωνίας μέλος.

Και είναι πράγματι ουτοπικό, οι πόλεμοι να πάντουν,
και οι αιθεροβάμονες φιλοπόλεμοι, τα όνειρά τους να θάψουν.

Γιατί, η πλεονεξία είναι ίδιον, πολλών ανόων ανθρώπων,
για ευτελή και άχρηστα υλικά, που κτώνται άνευ κόπων!

Αλλά, με όλα εκείνα τα κακά, που ένας πόλεμος φέρνει,
αξίζει να τον υπηρετεί κανείς, αφού τόσες ζωές παίρνει!

Όχι, και ναι κατηγορηματικά, στον πόλεμο λέμε όχι.
Ας φιλιώσουν για πάντα οι άνθρωποι, να πάντουνε κι' οι βρόγχοι.

74. ΜΑΤΑΙΟΤΗΣ ΜΑΤΑΙΟΤΗΤΩΝ ...

Μια ρήση έχει λεχθεί, κι είναι σοφή, από τον Σολομώντα,
μια αλήθεια, που όντως είναι πικρή, για όλα τα έμβια όντα.

«Ματαιότης, ματαιότητων τα πάντα ματαιότης...»
Μια αλήθεια για τ' ανθρώπινα, σκληρή στο σύνολό της.

Κι όμως! Αυτή, ας είναι προ οφθαλμών, σε αυτή τη βιωτή,
κι η πλεονεξία των περιττών, σίγουρα, θα γίνει ... βαρετή!

Ας αναλογιστούν οι άνθρωποι, πόσο διαρκεί η ζωή,
και ότι, αργά ή γρήγορα, τελειώνει ένα πρωί.

Και, ας σκεφτούν, πως τίποτα, από αυτούς δεν θα μείνει,
ούτε καν και στους απογόνους τους, ό,τι καλό ή κακό έχει γίνει.

Αφού, είναι παραδεκτό, πως και στις δυναστείες,
υπάρχουν περιθώρια, το πολύ, μόνο για δυο τρεις θητείες!

Αν κι έχουν κάποια ένδειξη, πως είναι γερά σκαριά,
η φθορά και το αναπάντεχο θα δείξει, πως δεν πατάνε γερά.

Η ανθρωπότητα έχει στη Γη, ύπαρξη πολλών αιώνων.
Δεν υπάρχει όμως συνέχεια, ανθρώπων κι οικογενειών, άπειρων χρόνων,

Από τον άνθρωπο του Νεάντερνταλ, ως σήμερα, έγιναν μεταλλάξεις
που έφεραν άπειρες αλλαγές, στις ανθρώπινες υπάρξεις.

Πολλοί και άριστοι ζήσανε, μα δεν μπόρεσε κανένας,
ν' αφήσει απογόνους του, για καιρό, τέκνα άξιας γέννας.

Δεν μπόρεσε καμιά άριστη γενιά, ν' αφήσει απογόνους,
μες στην αιωνιότητα. Μόνον, κάποιους ολίγους χρόνους.

Στη Βίβλο αναφέρεται ένας, μόνον ο Μαθουσάλας,
που έζησε χρόνια πολλά, μα δεν απέφυγε, του χάρου τας αγκάλας.

Και αφού η υλική αιωνιότητα, δεν είναι μπορετή,
ο άνθρωπος, ας είναι ολιγαρκής στη ζήση του, που είναι μάλλον μικρή.

Και αφού τα πάντα είναι εφήμερα, για όλους τους ανθρώπους,
ας αρκείται στα απαραίτητα, τα εφικτά, σε οικείους μόνον τόπους.

75. Ώ, ΤΙ ΠΛΑΝΗ!

Ώ, σε τι πλάνη βρίσκεται, ο ανθρώπινος ο νους,
εγκαταλείπει τόπους φυσικούς, και πάει σε αλαργινούς.

Αφήνει τόπους γνώριμους, τόπους αγαπημένους,
και πάει σε άλλους να γενεί, ανάμεσα στους ξένους ξένος.

Τον τόπο που μεγάλωσε, κι ένιωσε τη ζωή,
χωρίς τύψεις και μ' απονιά, αφήνει να ... χαθεί!.

Πάει σ' άλλους τόπους, να γενεί άγνωστος αριθμός,
άγνωστος σε πλήθος πολύβουο, συνήθης ... βρυχηθμός.

Δεν νιώθει, ότι θα βρεθεί, σε νόθο περιβάλλον,
με μολυσμένη ατμόσφαιρα, σε έναν κόσμο άλλον;

Το πλήθος κι ο συνωστισμός, δεν θα τον ενοχλούν,
όταν κάπου, για μια εξυπηρέτηση, θα τον ποδοπατούν;

Όταν θα μπαίνει στη σειρά, κι εκεί θα περιμένει,
να εξυπηρετηθεί, και πολλές φορές, μάταια εκεί θα μένει;

Αξίζει να εγκαταλειφθεί, ένα γνώριμο περιβάλλον,
κι ο άνθρωπος να μεταβεί, κάπου, όπου όλα θα είναι ... «μάλλον»;

Πολλές φορές έχει ακουστεί, κι από πολλούς ανθρώπους,
πως η ξενιτιά είναι πικρή, και η ζωή στους ξένους τόπους!

Αλλά όχι, και προς Θεού, μη θεωρηθεί, ανεπιθύμητος ο τόπος,
που κάποιος οδηγήθηκε εκεί. Θα είναι άδικος κόπος.

Η ζωή κάποιες φορές, φέρνει τα πάνω κάτω,
κι ο άνθρωπος, ακούσια, βρίσκεται, σε κάποιον κενόν ... πάτο!

Ε' τότε, ας γίνει η ανάγκη φιλότιμο, και ας εκτιμηθεί,
ο νέος τόπος και η κατάσταση, δεόντως να τιμηθεί.

Αλλά και πάλι προσοχή, ας μην μαζευτούμε όλοι,
σε άλλη χώρα σε άλλη γη, σε κάποια πολυάνθρωπη πόλη.

Αν ερημώσει η ύπαιθρος και οι πόλεις παραμεγαλώσουν,
οι άνθρωποι θέλοντας και μη, σε πολλά θα ενδώσουν!

Και οι αλλαγές που θα 'ρθουνε, πολλούς θα επηρεάσουν.
Αλλά, ευχή και κατάρρα του λαού, σε ακραία όρια μη φτάσουν!

76. ΤΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ

Στ' αλήθεια χάθηκε ο κοινός νους, από κάποιους μεγάλους,
και φέρονται τόσο αλλοπρόσαλλα και άτιμα στους άλλους;

Μήπως αυτοί δημιούργησανε, εκείνους τους ανθρώπους,
που τους στέλνουν αβασάνιστα, σε πιο «χλοερούς» τόπους;

Νισάφι πια, και ας αναλογιστούν, πως αν ήταν στη θέση,
αυτών, που αλόγιστα στέλνονται, σε μάχες για πεσκέσι...

Θα έπαιρναν την απόφαση, οι ίδιοι να θυσιαστούν,
άλλοι, να προσποριστούν οφέλη, και έτσι να δοξαστούν;

Όχι και κατηγορηματικά όχι, σε αυτό θα απαντήσουν.
Γιατί, τον κόσμο αυτόν τον μάταιο, δεν θα 'θελαν ν' αφήσουν!

Μα τότε, γιατί όλοι αυτοί, οι φερόμενοι ως «Μεγάλοι»
τον Κόσμο αναστατώνουνε, και την πληρώνουν άλλοι;

Γιατί, κάποιος κάποτε έδωσε εντολή, και κατακτήσανε νησί;
Δήθεν γιατί, οι κάτοικοί του ήτανε, ομοεθνείς του οι μισοί;

Γιατί, άλλος γείτονας έπεσε, με αρκετή μανία,
και καταστρέφει μια χώρα διπλανή, σα να 'ναι μάλιστα χρονία;

Γιατί, άλλος πρόσφατα προέβη, γκανγκστερικά σε απαγωγή,
εκλεγμένου αρχηγού κράτους, στη Νότια Αμερική;

Αυτά και άλλα πολλά γιατί, γυρεύουν απαντήσεις,
και την Ειρήνη επί της Γης, όποιον και αν ρωτήσεις.

Οι άνθρωποι δεν είναι αρνιά, για θυσία το Πάσχα,
είναι ψυχές θεόσταλτες κι όχι αναλώσιμα, για κάποιον που τα 'χει «λάσκα».

77. ΜΙΑ ΑΓΙΑΤΡΕΥΤΗ ΠΛΗΓΗ

Μία αγιάτρευτη πληγή, τον άνθρωπο κατατρύχει,
από αρχής του Κόσμου αυτού, αλλά όχι από τύχη.

Είναι όλοι οι πόλεμοι, που ο άνθρωπος κατά καιρούς κάνει,
για κάποιες αιτίες, που δήθεν αθέλητα, κι όμως ο ίδιος βάνει.

Οι αιτίες και τα αποτελέσματα, είναι γνωστά σε όλους,
κι όμως δεν αποφεύγονται, από ηγέτες «βουκόλους».

Γιατί, βουκόλοι είναι όλοι αυτοί, που τους αποφασίζουν,
και τάχα για τους υπηκόους τους, που είναι τραγιά νομίζουν.

Και οδηγούνται σε σφαγές λαοί, γυναίκες και άνδρες,
άπειρες σε σπίτια οι καταστροφές, σε εργοστάσια και μάντρες.

Αλήθεια, πόσοι αναρωτιούνται άραγε, ο πόλεμος τι φέρνει,
ευμάρεια ή καταστροφές και πόσες ζωές αθώων παίρνει!

Αλλά, είναι γνωστές στο θέμα αυτό, οι απόψεις κάποιων «μεγάλων»,
ηγητόρων, που είναι υπεύθυνοι και για τις τύχες άλλων.

Έλεγε ο μέγας Κίσιγκερ, εξέχων αμερικανός,
Πως ο πληθυσμός της Γης περίσσευσε, ας μπει ένας φραγμός.

Και πρότεινε να μειωθεί, ο πληθυσμός της Γης,
και τούτο, έλεγε, είναι ανάγκη πια, κι όχι θέμα επιλογής.

Δήθεν, για να επέλθει ευμάρεια, στους Λαούς, στους ανθρώπους,
ας θυσιαστούνε αρκετοί, σε κάποιους ξένους τόπους.

Και πράγματι ακολουθήθηκε, η πρόταση από πολλούς,
ηγέτες, που δοκίμασαν, να μειώσουνε Λαούς.

Άλλοι με τα εμβόλια, και άλλοι με πολέμους,
διακηρύζανε φανερά. Όλοι μαζί «ποδέμους».

Ως φαίνεται η πληγή αυτή έχει πολλούς θιασώτες,
Εκείνους, που θέλουνε πολύ, να έχουν θέσεις πρώτες.

Εκείνους, που γυρεύουνε, δόξα πολλή και πλούτη,
και να 'χουν πολλά αγαθά, μες στη ζωή ετούτη.

Όλοι αυτοί οι εραστές, πολέμων και μαχών,
είναι οι άνοες ηγήτορες, όλων των εποχών.

Κάνουν πολέμους, τάχα για να μην φθαρούν, πολεμικά υλικά,
αν στις αποθήκες μείνουνε, γιατί θα λήξουνε χρονικά.

Άλλοι, ξοδεύουν πυρομαχικά, για να 'χουν δουλειά τα εργοστάσια,
γιατί, δήθεν διαφορετικά, αυτά θα γίνουνε βουστάσια.

Κι έτσι, με τον πόλεμο, κινείται και το εμπόριο,
περισεύει το κεφάλαιο, και μάλιστα το εγχώριο.

Αλήθεια, τότε η πλάνη αυτή, θα πάψει να υπάρχει;
Και τότε η δόξα και ο Μαμωνάς, στους ηγήτορες θα άρχει;

Το αίμα, το κλάμα των παιδιών, και οι ψυχές που φεύγουν,
δεν είναι θύματα αρκετά; Τι άλλο πια γυρεύουν;

Είθε με την παρέμβαση, του Υψίστου πια να κλείσει
Η αγιάτρευτη αυτή πληγή. Ο Θεός ας ελεήσει!

78. Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ

Καθένας, που έρχεται στη γη, έχει μια αποστολή,
που παίρνει από το Δημιουργό, για μια ζωή απλή.

Για μια ζωή με όρια, μα και υποχρεώσεις
που αν δεν ανταποκριθείς σωστά, εσύ θα μετανιώσεις.

Θα πρέπει, να ζεις με όρια, και νόμους γενικούς,
και αν τα παραβλέψεις αυτά, πας σε τόπους χλοερούς.

Άναυλα φεύγεις, και χωρίς να αποχαιρετίσεις,
φίλους, γνωστούς και συγγενείς, που πίσω θα αφήσεις.

Γι αυτό πρόσεχε άνθρωπε, τι κάνεις και πού πας,
Αν θέλεις, όλα να συμβούν, εκείνα που αγαπάς.

Να ιδείς τι ικανότητες, σου έδωσε ο Θεός,
κι εσύ να πορευθείς ανάλογα, σαν ένας καλός γιος.

Ποτέ σου να μην παραβείς, όλα τα αποδεκτά,
που έθεσαν οι ειδικοί, σε θέματα υπαρκτά.

Και η αποστολή σου θα εκπληρωθεί, κι όλα θα παν ωραία,
θα αποφευχθούνε τα κακά, και όλα τα μοιραία.

Δική σου λοιπόν η επιλογή, δική σου και η φροντίδα,
Και άλλη πιο ευάκουστη, επιλογή δεν είδα.

79. Η ΝΟΘΕΙΑ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

Χρόνους πολλούς υπέφερε η Ελληνική φυλή.
Γονάτισε, υποκλίθηκε και ήπιε χολή πολύ.

Της πήραν τα υπάρχοντα, της άφησαν μόνο λίγα,
τόσα όσα ανήκουνε, σε άνθρωπο «κολίγα».

Έτσι τον καταντήσανε, τον Έλληνα κολίγα,
Ραγιά, που στη ζωή του ανήκανε, τα ελάχιστα, τα λίγα!

Του άλλαξαν τα ονόματα, του δώσανε δικά τους,
παρόμοια με αυτά που δίνανε, στους ίδιους στα παιδιά τους.

Κι έτσι Γιαμουργατζίς έγινε, ο πωλητής αβγών,
και του έμεινε σαν επίθετο, απ' το κακό παρελθόν.

Άλλον τον ονομάσανε, Δεμίρη ή Δεμιρτζή,
επειδή ως σιδηρουργός, προσπαθούσε να ζει.

Κι αν κάποιος στην ατυχία του, είχε κάποιο ελάττωμα,
Κουσουρλής ονομάζονταν, από γνωστά κι άγνωστα άτομα.

Και σε πολλούς κολλούσανε, την κατάληξη ογλού.
Που σήμαινε, ότι είναι γιος του τάδε, και όχι κάποιος «φλου».

Αλλά, το μέγα δυστύχημα, με των Ελλήνων τα ονόματα,
είναι ότι υπάρχουν μέχρι σήμερα, ως του παρελθόντος πτώματα.

Και είναι πολλά τα επίθετα, που έχουν παραποιηθεί,
με λέξεις από γλώσσα αλλόγλωσσων και πολύ κακοποιηθεί.

Αλλά, δεν είναι τρελό, παράλογο, και μετά από τόσα χρόνια,
να κρατιούνται ονόματα, λες κι είμαστε ακόμη, εκείνων άβουλα πιόνια.

Θα πρέπει να γίνει κάθαρση, των ονομάτων όλων.
Να αποβληθούν τα ξενόφερτα. Να πάν στη χώρα των ...αιπόλων.

Και στη θέση των ξενόφερτων, να μπουνε ελληνικά,
σε -άκης, -όπουλος, και -ίδης, να 'ναι δικά μας και πατριωτικά.

Πέρασαν πια τα χρόνια εκείνα, που ήταν ο Έλληνας ραγιάς.
Σήμερα ζει ελεύθερος, χρόνια της ξεγνοιασιάς.

8ο. ΟΥΤΟΠΙΑ

Μια ουτοπία ίσως μπορεί, δια παντός να σώσει,
τον άνθρωπο και στη ζωή, συνέχεια να δώσει.

Και νοείτε ως ουτοπία, η κατάργηση του πολέμου,
του βίαιου μέσου επικράτησης, και καταστροφικού ανέμου.

Όμως, αφού οι πόλεμοι, είναι στο DNA όλων,
των γήινων όντων γενικά, πολιτισμένων ή βουκόλων...

Με ποιο τρόπο θα επιτευχθεί, η κατάργηση των πολέμων;
Θα μπει σε καραντίνα μόνιμη, ο τρισκατάρατος Δαίμων;

Πώς όλοι οι φιλοπόλεμοι, θα μπουν στην ανεργία,
θα μείνουν αδρανείς και γενικά, θα 'χουν κανονική αργία!

Πώς να μειωθούν τα συμφέροντα, κάποιων αγρίων δεινοσαύρων,
που καιροφυλακτούνε αδιάκοπα, να επιτεθούν κατά «μαύρων»;

Αλλά, ας μην είμαστε αιθεροβάμονες, ποτέ η ουτοπία,
δεν θα συμβεί πραγματικά, σε καμιά κοινωνία.

Ουτοπικό είναι το απραγματοποίητο, το αγίνωτο να γίνει.
Γιατί, αν γίνει πράξη και αυτό, θα αλλάξει η ζωή, θα ομορφύνει;

81. ΤΟ ΧΑΣΜΑ ΤΩΝ ΓΕΝΕΩΝ

Είναι γνωστό από παλιά, ότι πάντα υπάρχει,
ένα χάσμα τεράστιο, ανάμεσα στις γενιές, που άρχει.

Οι παλιότεροι νομίζουνε, ότι τα ξέρουν όλα,
και οι νέοι, πως τα έμαθαν καλύτερα, και κάνουν τον «ξερόλα»!

Κι αψιμαχίες γίνονται, πολλές και κάθε μέρα,
ανάμεσα σε εκπροσώπους γενεών, για θέματα του ... αέρα.

Οι παλαιοί υποστηρίζουνε, πως έχουνε, την πρωτοκαθεδρία.
Κι οι νέοι, πως όλα αυτά τα βλέπουνε, πάντοτε στην πορεία.

Και οι «μεν» και οι «δε» πιστεύουνε, πως έχουν πάντα δίκιο,
και ότι, δεν έχουνε οι απέναντι, κανένα έξτρα... οφίκιο.

Οι «μεν» υποστηρίζουνε, πως έχουν μεγάλη πείρα,
και οι «δε» λεν, μα εγώ, αλλιώςτικη γνώση πήρα.

Και η νέα γνώση φυσικά, υπερτερεί της άλλης,
έτσι θαρρεί η νεότητα και φθάνει μέχρι ... πάλης!

Η διαμάχη διαρκεί, πάντα και στους αιώνες,
ανάμεσα στις δυο γενιές, και δίνονται αγώνες.

Άραγε, πού είναι το δίκαιο, και ποιος θα υποκύψει;
Ποιος θα δεχτεί πως έχει άδικο, την κεφαλή θα σκύψει;

Αλλά, το δίκιο πάντοτε, δεν πάει στο ίδιο μέρος,
άλλοτε το 'χει αυτό ο νιος, κι άλλοτε το έχει ο γέρος.

Στα χρόνια τα σημερινά, γίνανε αλλαγές μεγάλες,
που δεν κατανοούν οι παλιότεροι, αλλά, δεν θέλουνε κι άλλες.

Γιατί, όσο κι αν θέλουνε, όσο κι αν το επιδιώξουν,
τις νέες γνώσεις δεν τις νιώθουνε, αν τις παλιές δεν διώξουν.

Τις αλλαγές που έρχονται, όλοι δεν τις κατανοούν.
Όχι γιατί δεν θέλουνε, αλλά δεν το μπορούν.

Και έτσι το χάσμα σίγουρα, ανάμεσα στις γενιές,
Θα συνεχίζεται αλώβητο, για ... χιλιετίες πολλές!

82. ΣΚΑΝΔΑΛΑ

Ήμουνα νιος και γέρασα κι όμως τα ίδια βλέπω,
σκάνδαλα να ανακαλύπτονται και πια δεν τα αντέχω.

Σκάνδαλα διαχρονικά, που όλοι συμμετέχουν,
πλουτοκράτες, πολιτικοί και όσοι δύναμη έχουν.

Αλλά, δεν βλέπω πάντοτε, την ίδια αντιμετώπιση,
στα παντός είδους σκάνδαλα, και όμοια εκπροσώπηση.

Για κάποια γίνεται ο χαμός, ξεσηκωμός των πάντων.
Και για άλλα αποσιώπηση, λες κι είναι μυστήρια αχράντων.

Έτσι, για το Βατοπέδι, και το κτήμα στη Βιστωνίδα,
υπήρξε τέτοιος αναβρασμός, που όμοιό του δεν είδα.

Έπεσε τότε η κυβέρνηση, με αρωγή και των «ξένων»,
αφού υπήρξε ξεχαρβάλωμα, συνειδήσεων και ...φρένων.

Πριν από χρόνια υπήρξε σκάνδαλο, με τα περιβόητα «τούβλα»,
που φορτωθήκανε όλα σε έναν ναι, δήθεν τα 'φαγε εκείνος ούλα.

Κι όμως υπήρχαν κι άλλοι πολλοί, και συμμετείχαν όλοι,
αφού γέμισαν το ατομικό, το δικό τους πορτοφόλι.

Και ομολόγησαν ιταμά, πως όλοι μαζί τα φάγαμε,
Αλλά αν θέλετε πιο σωστά, όλοι όσοι προλάβαμε.

Ήταν τεράστιο σκάνδαλο, και οι μίζες τροφαντές,
Κι όμως ο «λαός» τις άντεξε, γιατί ήταν ...χρωματιστές!

Για αλλαγή του «στάτους κβο», κάποτε, υπήρξαν αντιστάσεις.
Υπήρξαν φόντοι, και κλεψιές, δήθεν επαναστάσεις.

Αλλά κι εδώ η συναντίληψη λαού και κάποιων άλλων,
δεν είχε ντόρο αντίστοιχο, ούτε πολύ μεγάλο.

Ένα άλλο σκάνδαλο παλιό, που ήταν μεγάλο επίσης,
ήτανε για τις τηλεοπτικές, τις άδειες και τις ...διαφημίσεις.

Κάποιος, έβαζε ενέχυρο, πολλά ξένα λιβάδια,
για να του δώσουν άνετα, μιας τηλεόρασης άδεια!

Για τη περίπτωση αυτή, κάποιος, δικάστηκε ομοφώνως.
Κι όμως, δεν ξεσηκώθηκε ο λαός, να ειπεί. Μα εδώ δεν έγινε ... «φόνος».

Εδώ οικειοποιήθηκαν, ξένες χέρσες εκτάσεις,
κι αποκαλύφθηκαν πολλά, με ποικίλες διαστάσεις.

«Μούγκα στη στρούγκα» ο λαός, γιατί ήταν «δικός» μας!
Κι ας ήτανε παράνομος. Ήτανε άνθρωπός μας!

Χαλασμός Κυρίου, κήκαν, από πυρκαγιά στο «Μάτι»,
άτομα πάνω από εκατό, κι όμως άπνοια επεκράτησε, σαν να μην έγινε κάτι.

Οι ζωές τόσων αθώων ψυχών, δεν είχαν τότε αξία,
και τηρήθηκε τέτοια συμπεριφορά, και τόση απαξία;

Δεν άργησε ο χρόνος, κι έγινε νέα καταστροφή.
Στα Τέμπη πενήντα επτά σκοτώθηκαν, εκεί σε μια στροφή.

Οποία αλλαγή και φέρσιμο, και πόσες αντιδράσεις!
Πόσα λέγονται και ακούγονται, και με χυδαίες εκφράσεις!

Χρόνια εκμεταλλεύονται, τις ψυχές των αθώων θυμάτων,
αυτόκλητοι υπερασπιστές, και δημιουργοί δραμάτων.

Περιμένουν κάποια «αλλαγή», και με πολλή μανία.
Κρατάνε σε αναβρασμό, όλη την κοινωνία.

Ο κατήφορος δεν έχει όρια, και κάποιοι επιμένουν,
και πάλι με «ξένο» δάκτυλο, κάποια «βρομιά» ξεπλένουν.

Δώσανε στοιχεία κακής διαχείρισης, σε ξένους δικαστές,
για μίζες, που έκαναν κάποιοι αντίπαλοι, πολλές και τρανταχτές.

Επιδότησεις, λεν, πως δίνανε μόνον σε εδικούς,
για να 'χουν κέρδη πολιτικά, κι απώτερους σκοπούς.

Ωιμέ, πού καταντήσανε, ωιμέ για Σε Πατρίδα,
τέτοια κατάντια καιροσκοπική, ουδαμού κι ουδέποτε είδα!

83. Ο ΘΑΝΑΣΑΚΟΣ

Ο Θανασάκος είναι γιος, προσφύγων απ' τη Θράκη,
που έφυγαν απ' την ανατολική, και πήγανε, πιο δυτικά λιγάκι.

Οι γονείς του ήρθαν, εγκαταστάθηκαν, κι έκαναν σπιτικό,
στη Θράκη την ελεύθερη, σε τόπο όμορφο μαγικό.

Στο Μπρόκτειο τους δόθηκε, σπίτι της προσφυγιάς,
κοντά στην πόλη της Κομοτηνής, σπίτι της αγροτιάς.

Ο Θανασάκος, εκεί γεννήθηκε, κι ήταν ο τρίτος γιος,
της Νεράντζως και του Κωσταντή, της οικογένειας ο «μικρός».

Αλλά, στο σπίτι δεν γεννήθηκε, ούτε στο αγροτικό ιατρείο,
κι ούτε να πάει πρόλαβε, η μάνα του, σε ένα νοσοκομείο.

Τον γέννησε έξω, εκεί στις «αυλές», σε κοντινό χωράφι,
και ήταν μέρα Κυριακή, γιατί δε θέλανε, να πάει η μέρα στράφι.

Οι γονείς του πήγανε εκεί, το στάρι να θερίσουν.
Κι όμως, η μοίρα το θέλησε εκεί, νέο γιο ν' αποκτήσουν.

Μία γριά γειτόνισσα, ήτανε η κυρά μαμή,
που τη λεχώνα βόηθησε, την κρίσιμη στιγμή.

Κι ήτανε το έτος το σωτήριο*, τότε που η Θράκη όλη,
ζούσε και πάλι ελεύθερη, αφού είχαν διωχτεί οι ...« διαβόλοι».

Τώρα η νέα οικογένεια, των πέντε πια ατόμων,
ζούσε πλέον ελεύθερη ζωή, κι όχι ζωή των ... δρόμων.

Αλλά, δεν ήρθε πλέρια ξαστεριά, στη ζωή των Ελλήνων.
Νέο μαράζι οδυνηρό, και πάλι ήρθε, στη ζωή των πανελλήνων.

Αδελφοκτόνος ξέσπασε, πόλεμος μες στη χώρα,
και όλοι αναθεμάτιζαν, οι δύστυχοι, και την κακιά την ώρα.

Κι ο Θανασάκος; Αυτός ήταν που μεγάλωνε, σε δυο τόπους συγχρόνως.
Όλη τη μέρα ήταν στο χωριό, στην πόλη κοιμόταν όμως!

Κι αυτό, γιατί τα βραδινά, υπήρχε φόβος μεγάλος,
κάποιος ν' αρπάξει κάποιονε! Γιατί ο σκοπός του ήταν ... άλλος.

Ευτύχημα κάποτε έληξε, αυτή η φαγωμάρα.
Μα έληξε αληθινά, εκείνη η κατάρρα;

Αφού τα χρόνια τα κακά, πέρασαν για τη χώρα,
ο Θανασάκος άρχισε, νέα ζωή ελπιδοφόρα.

Τέλειωσε το Δημοτικό Σχολείο στο χωριό του,
καθώς και το Γυμνάσιο, όπως ήταν τ' όνειρό του.

Αλλά, για λόγους οικονομικούς, ήθελε να σπουδάσει,
μόνο σε στρατιωτικές σχολές, εκεί να δοκιμάσει...

Να τελειώσει ανέξοδα, τα χρόνια των σπουδών,
αφού τα οικογενειακά οικονομικά, ήταν ...φτωχών οβολών.

Όμως, η μοίρα ήθελε, για κείνον άλλους δρόμους.
Τον ώθησε αλλού, και του 'δωσε, βαρύ φορτίο στους ώμους.

Τον έταξε στην εκπαίδευση, να θητεύσει, στην Παιδεία,
κι εκεί να δώσει το «είναι» του, για Πατρίδα και Θρησκεία.

Αφού τέλειωσε τις σπουδές, στη Ζαρίφειο Ακαδημία,
πήγε στο στράτευμα ευθύς, να τελειώνει τη θητεία.

Εκεί η Πατρίδα του έδωσε, άστρο στην επωμίδα,
να υπηρετήσει τίμια, με ήθος και μ' ελπίδα.

Και πράγματι υπηρέτησε, με ήθος και σωστά,
Αν και η τύχη το 'φερε, να 'χει συμμετοχή, σε γεγονότα «γνωστά»!

Ήταν στο κίνημα του Βασιλιά, που άθελα συμμετείχε.
Κι εκεί, περίτρανα αποδείχτηκε, πως Θεόσταλτη τύχη είχε.

Τύχη ήταν, που έβρεχε, και το χιόνι που 'χε στρώσει,
Αυτά τον καθυστέρησαν, κι αυτά τον είχε σώσει.

Από το στρατό απολύθηκε. Η μοίρα όμως του 'χε τάξει,
να προσπαθήσει την υγεία, της μάνας του να «σιάξει».

Αυτή, ήταν σε μεγάλο κίνδυνο, παράλυτη να μείνει,
αν δεν προλάβαινε έγκαιρα, μια εγχείρηση να γίνει.

Μήνας δεν συμπληρώθηκε, που έγινε πολίτης,
και στο χρέος του ανταποκρίθηκε, σωστά και όχι ως αλήτης.

Πήγε κι εργάστηκε ως «γραμματικός», στον ΟΛΠ, στον Πειραιά,
για να ανταπεξέλθει όσο μπορεί, στα δύσκολα οικονομικά.

Δεκέμβριο του '68, του έρχεται ο διορισμός.
Αυτό για το Θανασάκο ήτανε, ένας σωστός σωσμός!

Έμπαινε πια επίσημα, στον Κρατικό Κορβανά,
και τα οικονομικά του, δεν θα 'τανε, ποτέ πλέον ... στενά!

Το πρώτο σχολείο που δίδαξε, ήτανε μονοθέσιο.
Εκεί πίστεψε λογικά, πως θα 'χε μέλλον αίσιο.

Αλλά, την επόμενη χρονιά, εργάστηκε σε μειονοτικό,
αν και η προτίμησή του ήτανε, να πάει σε σχολείο χριστιανικό.

Το όνομα αυτού του οικισμού, ήτανε Τυχηρό,
που πράγματι αποδείχτηκε, πως ήταν και τυχερό.

Μετά την πρώτη τη χρονιά, ζήτησε στο εξωτερικό,
να πάρει μια απόσπαση, σε σχολείο ελληνικό.

Η αίτησή του εγκρίθηκε, και πάει στη Γερμανία,
για τρία χρόνια σχολικά, να υπηρετήσει την παιδεία

Πράγματι, τρία χρόνια εργάστηκε, άοκνα και με θάρρος,
και υπήρξε για την ομογένεια, ένας αληθινός φάρος.

Κι ήταν φάρος, όχι γιατί δίδαξε, στο ελληνικό σχολείο,
αλλά και του προσκοπισμού, τα νάματα πρόσφερε στο εκεί στοιχείο.

Αλλά, μετά τον γυρισμό στα πάτρια εδάφη,
ήτανε πρόσφορος ο καιρός, και για πιο ευγενή ... πάθη!

Έπρεπε να βρει το ταίρι του, να κάνει οικογένεια,
μια σύζυγο ν' ανταποκρίνεται, σε όλα, και με ευμένεια.

Παντρεύτηκε μια νηπιαγωγό, αρκούντως ευγενή,
και τα σχόλια που άκουσε γι αυτήν, ήταν όλα ευμενή.

Το επόμενο στάδιο ενδιαφέροντος, ήταν η κατοικία,
όπου θα έμενε η οικογένεια, με τα παιδιά τα τρία.

Μετά από σκέψη πολλή, και τις ανάγκες που προκύψανε,
στον τόπο που γεννήθηκε, αποφασίστηκε, εκεί σπίτι να κτίσουνε.

Το σπίτι κτίστηκε, κι αφού και η σύζυγος, υπηρεσιακά τακτοποιήθηκε,
η αποκατάσταση των παιδιών, ήτανε πια, η έγνοια που προκρίθηκε.

Τα δυο κορίτσια σπούδασαν, σε πανεπιστημιακές σχολές.
Κι είχαν για αποκατάσταση ευκαιρίες πολλές και καλές.

Αλλά, η πρώτη προτίμησε, επαγγελματική ελευθερία,
κι η δεύτερη διάλεξε, όπως οι γονείς, εκπαιδευτική πορεία.

Στον τρίτο γιο προέκυψαν, προβλήματα υγείας,
κι ήταν η αιτία που έγινε, μια αλλαγή πορείας.

Δεν σπούδασε, μα βρέθηκε, στο «Δήμο» να δουλεύει,
κι εκεί πλέον κανονικά, για τη ζωή παλεύει.

Ο Θανασάκος εργάστηκε, κανονικά επί χρόνια,
μα τώρα είναι απόμαχος, και ζει σε άλλα ... «αλώνια».

Περνά την ώρα γράφοντας, δίστιχα και ριμάτες,
για πράγματα, που σ' άλλους προκαλούν, σκέψη, γέλια, γκριμάτσες.

Δεν κάνει τον πολύξερο, δεν κάνει τον ξερόλα
Αλλά πάντα αναζητά, την πιο σωστή παρόλα!

Ήταν μία παρόρμηση, στίχους να αραδιάζει.
να διορθώνει τα στραβά, και να τα ... κατσαδιάζει.

Κι όμως, ποτέ του δεν παράλειψε, να επαινεί, να εγκωμιάζει
ό,τι καλό και επαινετό, που έβλεπε να λουφάζει.

Έγραψε σκέψεις του πολλές, κι ίσως πολλοί αντιλέγουν,
κι άλλες προτάσεις του δέχονται, εκείνες και επιλέγουν.

Αλλά, η μόνη ευχή που έκανε, πάντα ο Θανασάκος
Ήταν, να θεωρούν οι φίλοι του, πως ήταν σωστός, και όχι άδειος ... σάκος.

ΚΑΙ ΛΙΓΗ ... ΛΑΟΓΡΑΦΙΑ!

84. Η ΠΟΚΟΤΗ (α)

Μια όχιντρα, μια πόκοτη, μια γ'ναίκα χωριοντέλα,
Όλο πλιαλούσε στο χωριό κι είχε μεγάλη τρέλα.

Κι ένα αφίκριστο παιδί, ξωπίσω της πλιαλεί,
Νεγκάσκιε, μα δεν κατάφερε, να τ'ς πάρει ένα φιλί.

Μια μέρα τόνε ντάμωσε, του χωρατεύει και τ' λέει
Γιατί χωριοντελίζεις πίσω μου; Κι έκαμε τάχα πως κλαίει.

Τράχωμα πλιο δεν έχω 'γω, και μην κοσιάζεις θα πέσεις,
Μην κουντάς άλλο τ' μοίρα σου, κούγε που σου μιλώ.

Σους κι ας τ' άγροικα σ', κι έχω ντάντανο μεγάλο
Γω θέλω να σε παντρευτώ, δεν νταγιαντίζω άλλο.

Ο νιος ζούφωξε στη γωνιά, κι δεν σταματά να ποσώνει.
Να τ'ς λέει το πόσο τ'ν αγαπά και πόσο βαλαντώνει.

23/5/25

85. Η ΠΟΚΟΤΗ (β) (Η ΑΜΥΑΛΗ Διασκευασμένη)

Μια έχιδνα, μια άμυαλη, μια γυναίκα που όλο τρέχει
συνέχεια μες στο χωριό, γιατί μεγάλη τρέλα έχει.

Ένα ανυπάκουο παιδί όλο πίσω της τρέχει
Την ανάγκασε, μα δεν κατάφερε ένα φιλί της να έχει.

Μια μέρα τον συνάντησε κι άρχισε να του λέει.
Γιατί συνέχεια μ' ακολουθάς και έκαμε τάχα πως κλαίει.

Προίκα πολλή δεν έχω εγώ και μην τρέχεις θα πέσεις
Μην σπρώχνεις άλλο τη μοίρα σου, άκου που σου μιλώ.

Σιώπα μωρέ κι άσε τις ανοησίες, κι έχω πόθο μεγάλο
Εγώ θέλω να σε παντρευτώ και δεν αντέχω άλλο.

Ο νέος τη στρίμωξε στη γωνιά και δεν σταματάει να αποσώνει
Να της λέει πόσο την αγαπάει και πόσο βαλαντώνει

86. Ο ΚΑΠΟΤΝΟΣ

Ένας καποτνός ανάχαρος,
ολούθε λιμεριάζει,
και σαν σερσέμης κι άγροικος
πέρα δώθε κοσιάζει.

Ένα γκουτζί, τον τσαγκάρωσε,
και κείνος σκούζ' και βρίζει,
κι όλο κοσιάζει και πλιαλεί,
μα άλλο δεν νταγιαντίζει.

Μα το γκουτζί τον ζούφωξε
'κει στου δρόμου τη γωνιά,
κι αφού τον ντουγουρλάτισε,
τον ζαμάκωσε, με μία δαγκωνιά.

Εκεί τους ντάμωσαν κάτ' παιδόπλα,
και ζαμάκωσαν το γκουτζί,
που τώρα μπεκριμιάζει κι ουρλιάζει,
και πάει σε μιαν άλλη αυλή.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΕ ΡΙΜΑ

87. Μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΙ ΦΩΚΙΩΝ*

Κάποτε, ο Μέγας Αλέξανδρος, έστειλε σ' έναν πολιτικό,
τον Φωκίωνα στην Αθήνα, σαν δώρο, τάλαντα εκατό.

Ο Φωκίωνας πολύ απόρησε, και ερώτησε γιατί,
ο Μέγας Αλέξανδρος του έκανε ετούτη την τιμή.

Γιατί, από τους Αθηναίους, διάλεξε μονάχα αυτόν,
και του δίνει δίχως λόγο, τάλαντα και δη εκατόν.

Κι οι Μακεδόνες του 'πανε: -Γιατί, εσένα θεωρεί,
ως πιο έντιμο πολίτη και γι αυτό σ' ευχαριστεί.

Ο Φωκίωνας τότε αρνείται, να δεχτεί το δώρο αυτό,
λέγοντας, ο Αλέξανδρος ας με αφήσει, να κάνω κι εγώ το σωστό.

Και σωστό για μένα είναι, όχι μόνο να φαίνομαι, αλλά και να 'μαι,
και αν πάρω αυτό το δώρο του, όλοι θα με κυνηγάνε.

*Αθηναίος πολιτικός

88. Ο ΦΙΛΙΠΠΟΣ Ο ΜΑΚΕΔΩΝ

Κάποτε ένας μοχθηρός, αντίπαλος του Φιλίππου,
τον κακολογούσε κι έλεγε, βωμολοχίες ... περίπου.

Πως ο Φίλιππος σαν βασιλιάς, ήτανε μοχθηρός,
και σ' όλους πάντα έδειχνε, πως ήταν βδελυρός.

Κάποιοι φίλοι του βασιλιά, του είπαν να εξορίσει,
τον κακόβουλο και υβριστή, γιατί κι αυτούς, τους είχε εξοργίσει.

Μα ο Φίλιππος απάντησε: Δεν θα 'σαστε καλά.
Θέλετε να τον στείλω εκεί, να μου σέρνει πιο πολλά;

Αυτό σαν το 'μαθε ο υβριστής, έπαψε κάθε βρίσιμο.
Έγινε ένα άκακο αρνί, και δεν ήταν πια για ... φτύσιμο.

89. Ο ΔΙΟΓΕΝΗΣ ΚΑΙ Ο ΦΑΛΑΚΡΟΣ

Ένας φαλακρός κάποτε, έβριζε τον Διογένη,
πως τάχα είναι ακοινώνητος, για το σπίτι* που μένει.

Ο φιλόσοφος ετοιμόλογος, ευθύς του απαντάει,
Δεν ανταποδίδω τις βρισιές, αλλά άκου, κάτι που σου πάει.

Μπράβο στις τρίχες, που απαλλάχτηκαν, από ένα τέτοιο κεφάλι,
τόσο κακορίζικο και αυθάδικο, που σίγουρα φέρνει ... ζάλη.

* Ο Διογένης είχε για σπίτι ένα πιθάρι.

90. Ο ΑΝΤΙΣΘΕΝΗΣ*

Κάποτε κάποιος ρώτησε, τον φιλόσοφο Αντισθένη.
Αν μια γυναίκα παντρευτείς, τι θα σε περιμένει;

Κι ο φιλόσοφος απάντησε, έξυπνα και με τρόπο,
χωρίς καν να δυσκολευτεί, ούτε να βάλει κόπο.

Είπε: Το πράγμα είναι δύσκολο, αν παντρευτείς ωραία.
Γιατί, δεν θα την έχεις μόνο εσύ, μα και με άλλους παρέα!

Αν πάλι είναι άσχημη, σε όλη σου τη ζωή,
θα νοιώθεις σα να σου έβαλαν, την πιο πικρή ποινή!

Θα βλέπεις καθημερινά μια άσχημη γυναίκα,
Και ολημερίς θα αναθεματίζεσαι, πέντε φορές ως δέκα.

*Κυνικός φιλόσοφος

91. Ο ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ

Είναι γνωστό, όταν φθονούν οι άνθρωποι, πως βρίζουν,
το προκομμένο άτομο, αλλά και πως το στολίζουν!

Απ' τον κανόνα δεν ξέφυγε, ούτε ο Αριστοτέλης,
που ήταν τρανός φιλόσοφος, και όχι κάποιος ...τεμπέλης.

Μα, όταν πληροφορήθηκε, πως μερικοί τον βρίζουν...
Δεν με νοιάζει απάντησε, ας κάνουν ό,τι ορίζουν.

Ας βρίζουν όσο θέλουνε, αφού εγώ θα είμαι απών
Και, ας με μαστιγώνουνε φυσικά, αφού δεν θα 'μαι παρών.

92. Ο ΛΕΩΤΥΧΙΔΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΦΙΔΙ

Λένε κάποτε, πως ένα φίδι,
 τυλίχτηκε σε ένα κλειδί,
 Κι οι μάντεις έσπευσαν να πούνε,
 πως ένα θαύμα έγινε εκεί.

Το 'μαθε κι ο Λεωτυχίδης*
 μα δεν το θεώρησε λογικό,
 το γεγονός, να θεωρηθεί θαύμα,
 ένα τέτοιο περιστατικό.

Κι είπε, πως θαύμα πράγματι θα ήταν,
 να τυλιγόταν το κλειδί,
 γύρω απ' το φίδι κι είχε αγκαλιά του
 το φίδι σαν ένα παιδί.

* Βασιλιάς της Σπάρτης.

93. Ο ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΚΑΙ Η ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Μια μέρα η Ξανθίππη έβαλε
 τις φωνές στον Σωκράτη,
 και στη συνέχεια του άδειασε
 μια λεκάνη νερό γεμάτη.

Ο Σωκράτης πάντα ατάραχος,
 λέει για το γεγονός αυτό.
 Η Ξανθίππη κάνει σαν το Δία.
 Πρώτα βροντά και μετά ρίχνει ... νερό .

ΑΠΟ ΤΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ ΜΑΣ

94. Ο ΑΙΜΟΣ ΚΙ Η ΡΟΔΟΠΗ

Στα πολύ παλιά τα χρόνια, στη Θράκη ήταν βασιλιάς,
ο Αίμος, ο γιος του Βορέα, και της νύμφης Ωρειθυιάς

Είχε και μιαν αδελφούλα, τη Ροδόπη τη γλυκιά,
που τον μάγεψε, και την έκανε σύζυγό του μια βραδιά.

Ζούσανε ευτυχισμένοι, η Ροδόπη και ο Αίμος,
αλλ' είχαν μια αλαζονεία, που θα ζήλευε κι ο ... Θέμος.

Ο Αίμος είχε μιαν έπαρση, κι αποκαλούσε 'Ηρα,
τη Ροδόπη, και της έλεγε: καλά έκανα και σε πήρα.

Μα κι Ροδόπη βάφτισε, τον Αίμο, γλυκέ μου Δία,
πόσο ευτυχισμένη μ' έκανες, μου 'δωσες δόξα κι αξία...

Ο Δίας ο πραγματικός, αισθάνθηκε μειωμένος,
να τον υποκαθιστά ο Αίμος, ένας έστω εστεμμένος.

Ο ολύμπιος, οργίστηκε πολύ, και τιμωρεί σκληρά,
το ζεύγος, Αίμο και Ροδόπη. Τους έκανε ... βουνά.

Έκτοτε, μένουν στους αιώνες, σαν δυο πανέμορφα βουνά,
η Ροδόπη και ο Αίμος, που πλέον κανείς δεν λησμονά.

10/4/25

95. Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΤΩΝ ΛΗΜΝΙΑΔΩΝ*

Τι να συμβαίνει άραγε, όταν ξεχνάς τα θεία,
και αποφεύγεις τα όσια, τουτέστιν τη λατρεία;

Ένα τρανό παράδειγμα, υπήρξαν οι Λημνιές,
που απαξίωσαν την Αφροδίτη, και ξέχασαν τις τιμές.

Η Αφροδίτη τις τιμώρησε, τις φόρτωσε κακοσμία,
να μην τις ζυγώνει άνθρωπος, ούτε για ... χειραψία!

Και όπως ήταν φυσικό, λάκισαν και οι άνδρες,
οι Λημνιάδες τότε έμειναν, μονάχες μες στις «μάνδρες».

Αλλά, δεν έμειναν σε αυτό, οι Λημνιές και επιπλέον.
Σκότωσαν όλα τα αρσενικά, κι έμειναν μόνες πλέον.

Μόνον η Υψιπύλη έδειξε, αισθήματα αγάπης,
κι έσωσε τον πατέρα της, γιατί, δεν ήταν σατράπης.

Τα χρόνια περνούσαν κι ήταν πια, μόνες τους οι γυναίκες
Κι ως φαίνεται δεν άντεχαν, να μένουν νέτες σκέτες.

Γι αυτό, και όταν πέρασαν, απ' το νησί οι αργοναύτες,
έζησαν μέρες κολασμού, καπεταναίοι και ναύτες!

Και έγινε αυτό, γιατί ήθελαν, να 'χουνε απογόνους,
Και στο εξής υποσχέθηκαν, δεν θα άφηναν τους άνδρες μόνους.

Κι η Υψιπύλη η τυχερή, τα «βρήκε» με τον Ιάσωνα,
τον αρχηγό και του έλεγε, τόσον καιρό πού ήσουν;

Κι ο Ιάσωνας της έσπειρε δυο γιους, τον Εύνηο και το Νεβροφόνο
να 'χει παρέα και στο εξής, κανέναν, να μην αφήνει ... μόνο!

* Λημνιάδες= γυναίκες της Λήμνου

96. «ΑΝΘΡΩΠΟ ΖΗΤΩ»!

Στα χρόνια τα πολύ παλιά, ο κυνικός Διογένης,
με ένα φανάρι έψαχνε, καθημερινά ο ...εργένης.

Κι όταν τον ρώταγε κανείς, τι ψάχνει με το φανάρι.
Έλεγε, πως «άνθρωπο ζητώ», με ευγένεια και χάρη!

Σήμερα παραφράζοντας, τη ρήση του Διογένη,
πολλοί εργάτη αναζητούν, που η γη τους τον προσμένει.

Αλλά, εργάτης δεν βρίσκεται, όσον καιρό κι αν ψάξεις.
Κι αν παρ' ελπίδα κάποιον βρεις, πρέπει να τον αρπάξεις...

Και με υποσχέσεις χίλιες δυο, και πρόσθετο ρεγάλο,
αν δώσεις, τότε θε να τον βρεις, σίγουρα χωρίς άλλο!

Έχουν αλλάξει πια οι καιροί, κι οι άνθρωποι δεν θέλουν,
να εργαστούν στη γη γι αυτό, κι αλλού πάντα σε στέλλουν.

Σήμερα όλοι προσπαθούν, πτυχία ν' αποκτήσουν,
και μ' αυτά οι πάντες τα τέκνα τους, να τ' αποκαταστήσουν.

Αλλά, όλοι είναι ικανοί, για όλα τα πτυχία;
Ή κάποιοι, αν με το στανιό το πάρουν, θα 'χουν αποτυχία;

Και οι χειρονακτικές δουλειές, από ποιόν άραγε θα γίνουν;
Τα «ρομπότ» όλα τα μπορούν; Και στον άνθρωπο, τι δουλειές θ' απομείνουν;

Ο άνθρωπος δεν θα έχει πια, την υψηλή επιστασία,
και τα ρομπότ θα διορθώνουνε, κάθε ακαταστασία;

Όχι σ' αυτήν τη χίμαιρα, όχι σ' αυτήν την πλάνη,
κανένα υποκατάστατο, του ανθρώπου δουλειά δεν κάνει!

Πάντα, θα είναι ο άνθρωπος, που εντολή θα δίνει,
την τελευταία, γιατί είπε ο Ύψιστος, ότι έτσι πρέπει να γίνει.

Αλλά, και πάντα οι άνθρωποι, πρέπει ν' αναζητούνε,
με τις δικές τους δυνατότητες, τι εργασία θα βρουνε!

Αφού, όλοι οι άνθρωποι, δεν κάνουνε, για όλες τις δουλειές,
ν' αναζητάει, θα πρέπει ο καθείς, ποιος είναι ικανός γι' αυτές!

97. ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ (ΤΟ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟ ΤΟΥ ΟΙΔΙΠΟΔΑ)

Κάποτε, στα χρόνια τα παλιά, η μοίρα είχε στήσει,
ένα παιχνίδι απαίσιο, σε κάποιους, για να τους συνετίσει.

Ήταν στη Θήβα βασιλείς, ο Λάιος και η Ιοκάστη,
και ζούσαν βίον ευτυχή, και μ' ευμάρεια καθ' εκάστη.

Αλλά, ένα μήνυμα, ένας χρησμός της Πυθίας, γι αυτούς ήτανε άγχος,
γιατί έλεγε, πως ο γιος που θα γεννούσε ο Λάιος, θα τον σκότωνε με πάθος.

Γι αυτό, όταν γεννήθηκε ο γιος, είπαν σε έναν τσομπάνο,
να απαλλαγεί απ' το νεογέννητο, σε κάποια βράχια επάνω.

Αλλά, ο βοσκός λυπήθηκε το βρέφος το αθώο, και το έδωσε,
στον Πόλυβο, το βασιλιά της Κορίνθου, κι έτσι το έσωσε.

Αλλά, «το πεπρωμένο φυγείν αδύνατο», ο χρησμός επαληθεύτηκε!
Ο Λάιος σε μια συνάντηση, από τον ίδιο το γιο του, εξολοθρεύθηκε!

Ο Κρέοντας, μη γνωρίζοντας όλα τα προηγηθέντα,
πάντρεψε τον Οιδίποδα με την Ιοκάστη, σύζυγο του Λαίου του φονευθέντα.

Το ανόσιο ζευγάρι, και πριν την αλήθεια αποκαλύψει,
έκανε τέσσερα παιδιά, και ζούσε χαρούμενα, και δίχως θλίψη.

Και επειδή, απάλλαξε τους Θηβαίους, από τη θρυλική «σφίγγα»*,
αυτοί από ευγνωμοσύνη, τον ανακήρυξαν «Ρήγα»**!

Αλλά, μια επιδημία έφερε, στη Θήβα πολλές θλίψεις,
κι όταν ρωτήθηκε η πυθία, έκανε αρκετές αποκαλύψεις.

Αποκάλυψε πως, για να απαλλαγεί η πόλη, και να πάψει ο βραχνάς.
θα 'πρεπε να βρεθεί, ποιος ήτανε του Λαίου ο φονιάς.

Η έρευνα έγινε και έδειξε, το όνομα του φονιά!
Κι ο Οιδίποδας τότε μόνος του τυφλώθηκε, εκεί σε μια γωνιά.

Αλλά, και για να μην συμβεί, κι άλλο κακό στην πόλη,
στην Αθήνα φυγαδεύτηκε, για καθημερινή και σκόλη.

* Σφίγγα = Τέρας που σκότωνε τους περαστικούς αν δεν έλυναν το γρίφο.

** Ρήγας = βασιλιάς

98. ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΨΥΧΗ

Κάποτε, όταν βασίλευε στον Όλυμπο ο Δίας,
υπήρχε ένας βασιλιάς, που 'χε τρεις κόρες όψης θείας.

Η μία εξ αυτών, η μικρότερη, η πιο καλή κι ωραία,
την Αφροδίτη προκάλεσε, κι έζησε πράγματα μοιραία.

Το όνομά της ήταν Ψυχή, είχε ομορφιά και χάρη,
κι ήτανε χάσμα οφθαλμών, και των γονιών καμάρι.

Η Αφροδίτη ζήλεψε, την πανέμορφη κόρη,
γι αυτό βουλήθηκε να την παντρέψει, μ' ένα πανάσχημο αγόρι.

Έδωσε δε, και εντολή στον Έρωτα, τον πανέμορφο γιο της,
να βρει έναν άνδρα, που η Ψυχή θα έβαζε στο πλευρό της.

Ο Έρωτας, όταν πρωτόειδε θαύμασε, την ομορφιά της Ψυχής.
Σημάδεψε κάποιον, αλλά η σαϊτιά ήτανε ατυχής.

Αστόχησε στον άσχημο νιο, που του είπε η Αφροδίτη,
αλλά, τον εαυτό του πέτυχε, με ταχύτητα ...τρίτη.

Κι ο γάμος του δεν άργησε, έγινε κάποιο βράδυ,
στα ανάκτορα του Έρωτα, αλλά μες στο σκοτάδι.

Τότε, είπε ο Έρωτας στην Ψυχή, μα με μεγάλο πόνο.
Εγώ θα σου 'ρχομαι συχνά, αλλά, μες στο σκοτάδι μόνο.

Στ' ανάκτορό μου θε να ζεις, κι όλα θα 'ναι δικά σου,
μα εγώ με σκοτάδι θα 'ρχομαι, πάντα στην αγκαλιά σου.

Το πρόσωπό μου δεν θα ιδείς, ποτέ στο φως της μέρας.
Γιατί, αν το δεις, θε να χαθώ, σαν ίσκιος σαν αγέρας.

Έτσι περνούσε ο καιρός, και ήταν ευτυχισμένοι,
ο Έρωτας και η Ψυχή, αλλά, στο σκότος βυθισμένοι!

Κάποτε οι αδελφές της Ψυχής, θέλησαν να επισκεφθούνε
την αδελφή τους και πάραυτα, πήγανε να την δούνε.

Εκεί έμαθαν, πως τον γαμπρό, ποτέ δεν τον είδε η νύφη.
Πως στο σκοτάδι είχαν επαφές, όπως λεν κάποιοι μύθοι.

Αυτές θελήσανε να ιδούν, πώς ήταν ο γαμπρός.
Γι αυτό στης νύφης το μυαλό, μια ιδέα έβαλαν εμπρός!

Την έπεισαν, πως ο άνδρας της ήτανε ένα τέρας,
γι αυτό δεν ήθελε να εμφανιστεί, ποτέ στο φως της μέρας.

Η Ψυχή πείστηκε, κι αποφάσισε, τον άνδρα της να σκοτώσει,
και σε αυτή την αβεβαιότητα, ένα τέλος να δώσει.

Μία νυχτιά που ο Έρωτας, κοιμόταν στο κρεβάτι,
η Ψυχή μ' ένα καντήλι, κρυφά, θέλησε να ιδεί ... «κάτι».

Τότε είδε, πως γελάστηκε. Ο Έρωτας ήταν ωραίος!
Δεν ήταν το τέρας το άγριο, άρα, ούτε καν και ακραίος.

Αλλά τότε, απ' το καντηλέρι έπεσε, μια καυτερή σταγόνα,
στο πρόσωπο του Έρωτα, που κοιμόταν ακόμα.

Απ' τον πόνο ξύπνησε ο Έρωτας, και μόλις είδε φως, εχάθη.
Εξαφανίστηκε τρέχοντας, μες στης νυχτιάς τα βάθη.

Απαρηγόρητη η Ψυχή, που 'φυγε ο αγαπημένος.
Μάταια τον αναζητά. Άραγε, πού να είναι τώρα κρυμμένος;

Όλοι οι Θεοί την συμπονούν, και θέλουν να βοηθήσουν.
Αλλά, τη δοκιμάζουν, μήπως και τα αισθήματά της ...σβήσουν.

Στις δοκιμασίες όλες άντεξε, η ερωτευμένη Ψυχή,
μα, στην τελευταία δεν μπόρεσε, έδειξε ανυπακοή.

Οι Θεοί της είπαν να μεταβεί, στον Άδη και να δώσει,
λίγη απ' την ομορφάδα της, αν θέλει, την αγάπη της να σώσει.

Η κόρη χωρίς σκέψη πολλή, στον Άδη κατεβαίνει.
απ' την Περσεφόνη παίρνει ένα κλειστό κουτί, και διαβαίνει.

Της είπαν, να μην ανοίξει το κουτί. Ήτανε θεϊκή εντολή.
και αν παραβεί την εντολή, θε να κλάψει πολύ.

Αλλά, η Ψυχή δεν άντεξε, κι άνοιξε το κουτί.
Τότε, ο Ύπνος λευτερώθηκε, που ήταν κρυμμένος εκεί.

Κοίμισε την κόρη. Και ο Έρωτας, που ήταν φυλακισμένος,
δραπέτευσε, κι έτρεξε στην αγάπη του, με πάθος ο ... καημένος.

Σαν είδαν οι Θεοί, πως ο Έρωτας κι η Ψυχή, είχαν μεγάλη η αγάπη,
έστερξαν, τελικά να βρεθούν κι αυτοί, στου Ολύμπου το παλάτι!

